

Od autorky krimirománu Sebevražda

POHŘBENA ZAŽIVA

*Sedmý případ Hany Vítkové
a Davida Winklera*

VERONIKA MARTINKOVÁ

POHŘBENA ZAŽIVA

Copyright © Veronika Martinková, 2026

Design © Zuzana Bürger, 2026

POHŘBENA ZAŽIVA

*Sedmý případ Hany Vítkové
a Davida Winklera*

VERONIKA MARTINKOVÁ

*„Na řeči mě fascinuje to množství výrazů pro věci, které neexistují.
Třeba pravda, svoboda, spravedlnost.“*

— neznámý autor

Nahlédněte do mysli vyšetřovatelů nejzávažnějších kriminálních zločinů.

O knize

Krimiromán POHŘBENA ZAŽIVA jsem začala psát v roce 2023 a dokončila jsem jej v roce 2025. Stejně jako v mých předchozích knihách se i zde objevují motivy vycházející ze skutečných kriminálních případů, které se udály právě v tomto časovém období. V POHŘBENA ZAŽIVA se však – oproti mým předchozím knihám – staly skutečné události výraznější součástí příběhu, i když jeho samotná podoba zůstává fikcí.

Detailnější informace k reálným případům, které se odrážejí v knize, naleznete v jejím závěru.

Užijte si čtení.

Prolog

Stála v místnosti ozářené slabým světlem z lampičky umístěné na nočním stolku a hleděla do temnoty venku. Nevadilo jí, že skrze ni nikam nedohlédne, protože se vůbec nezajímala o to, co se kolem děje. Neslyšela halasný hovor doléhající do pokoje zvenčí. Necítila vůni kouře pronikající dovnitř přes otevřenou ventilačku. Neviděla tmavý stín, který se mihl před oknem. Nevnímala hladký povrch dřevěného stolu, jehož se dotýkala konečky prstů. Žádný z těchto vjemů totiž nedokázal přehlušit tok jejích vlastních myšlenek.

Proč jí neustále všichni lhali? Proč se k ní chovali, jako by byla jen věcí, se kterou mohli dle libosti manipulovat?

Připadala si jako rekvizita v divadelní hře. Jako nepodstatná, zaprášená kulisa hodna zapomnění v momentě, kdy se zatáhne opona.

Byla tak pohroužena do úvah o svém životě, že nevnímala horké slzy kanoucí jí po tvářích.

I přes nízký věk si připadala, jako by měla odžito stejně, jako by jí bylo sedmdesát. A nešlo o šťastných sedmdesát let. Její život opravdu nebyl procházka růžovou zahradou. I když si to lidé v jejím okolí dost možná ani neuvědomovali.

Ona přesto – nebo možná právě proto – dál ochotně přijímala roli té normální holky a nedávala na sobě znát, jak se skutečně cítí. To byl možná ten problém, došlo jí. Pokud toužila po změně, neměla by se chovat tak, jak všichni chtějí. Měla by začít myslet na sebe. Nesnažit se ostatním vyhovět a dělat, co od ní očekávají.

Musí se přestat ohlížet na ostatní a musí převzít kontrolu nad svým zpackaným životem.

Jenže jak? Vědomí, že ví, co potřebuje, ale neví, jak na to, ji rozbrečelo. Už to nebyl jen tichý pláč. Rozvzlykala se nahlas a úpěnlivě. Tak moc, že neslyšela kroky tmavého stínu, které se zastavily ve dveřích pokoje.

Dominika

1. prosince, David

Seděl jsem v Robertově kanceláři a upřeně pozoroval flašku karibského rumu, která mu trůnila na stole. Měl jsem poměrně silnou chuť se napít. Přesto, když mi Robert před půlhodinou nabídl skleničku, jsem ho odmítl. Hlavně proto, že jsem včera slíbil Haně, že se už chlastu nedotknu.

Bylo mi čtyřicet dva. Jedno neúspěšné manželství jsem měl za sebou. I když jsme se s Tamarou nerozvedli, takže jsem byl vlastně pořád ženatý s matkou našeho osmnáctiletého syna Tomáše. Už pár let jsem ale žil s Hanou a naší dvouletou dcerou Aňou.

Osmnáct let jsem – s občasnými přestávkami – sloužil u policie. Jedna pauza nastala poté, co mě obvinili ze tří vražd. Další, protože jsem přešel na protidrogové. A taky jsem si párkrát vzal neplacené volno, abych mohl na léčení. Možná by se hodilo, abych si ho domluvil zase, napadlo mě.

Z přemítání o protialkoholní léčebně mě vyrušil Robert vracející se do místnosti.

S Robertem jsem před lety studoval práva. On je – na rozdíl ode mě – dokončil. A taky mi pomohl, abych neskončil v base za tři vraždy.

„Tak kdy ke mně nastupuješ?“ zajímal se Robert. Připomněl mi tím, že jsme se před pár dny domluvili, že skončím u kriminálky a budu dělat pro něj.

Ne že bych svůj odchod od policie plánoval zcela dobrovolně, ale brigádní generál Nagy – nový šéf krajského ředitelství – po mně chtěl, abych znovu prošetřil případ vraždy. Vraždy, za kterou před skoro

sedmi lety odsoudili jeho syna. Odmítl jsem ho. Protože mi došlo, že by mu nestačilo, kdybych dospěl ke stejnému výsledku, s jakým to původní vyšetřovatelé předali státnímu zástupci. A s jakým to uzavřel soud. Taky jsem tušil, že mé odmítnutí bude mít následky. V podobě vyhazovu. Takže jsem se ho rozhodl předběhnout a skončit sám.

Nagyovi se mě však nakonec přece jen podařilo *přesvědčit*.

„Promiň, ale musel jsem to přehodnotit. Zůstávám na ředitelství. Prozatím,“ zodpověděl jsem Robertův dotaz.

„*Musel přehodnotit?* Co to má znamenat?“ zajímalo ho.

„Nagy mě v podstatě vydírá. Pokud neprošetřím tu vraždu, vyhodí mě a Hanu přeřadí do školicího centra.“

„Má k tomu důvod? Myslím zákonný.“

Bylo mi jasné, že se ptá na důvod Hanina přeražení. Protože věděl, že jsem Nagyovi v minulosti podepsal nedatovanou výpověď. „Jo, důvod má, i když vykonstruovaný. Pursa měl vyslechnout jednoho chlapa. Neudělal to a hodil to na Hanu. Nagy si k tomu ještě něco přidal, takže jestli teď nebudu skákat, jak on píská, Hana skončí.“

„Hádám, že s Hanou ses o tu informaci nepodělil...“

„Hádáš správně. Už takhle má výčitky, že nezvládá skloubit práci a Aňu. Kdyby se dozvěděla, co vymyslel Nagy, rovnou by z ředitelství odešla.“

Robert pokrčil rameny. „Tak ať jde. Zabijete dvě mouchy jednou ranou. Ty se nebudeš muset nechat tlačit do vyšetřování uzavřeného případu a Hana bude mít čas na Aňu.“

Pozoruhodný náhled na věc. „Ty jsi měl s empatií vždycky problém, co? Pokusím se ti to vysvětlit na příkladu,“ reagoval jsem přátelsky. „Od základky jsi chtěl být advokát. Celý život jsi dřel na tom, abys tohle vybudoval.“ Rozhlédl jsem se kolem. „Co kdybych ti teď řekl, že se na to máš vykašlat? Nechat to být a věnovat se raději dětem?“

Usmál se. „Chápu, co tím chceš říct, ale je tady jeden dost podstatný rozdíl. Já jsem chlap. Já nebudu sedět doma, abych se staral o děcka. Na to mám Karolínu.“

„Hm. A Hana by na to mohla mít mě, kdyby mě Nagy nechal odejít.“

Teď už se Robert rozesmál nahlas. „Jako že zrovna ty bys dobrovolně odešel z kriminálky a zůstal doma, aby ses mohl věnovat dětem? Tohle ti fakt nežeru. Jak dlouho jsi zůstal doma po té žalobě? Půl roku? A zhruba stejně dlouho jsi vydržel na protidrogovém, než ses zase vrátil na ředitelství. Kromě toho si myslím, že minimálně jedno z tvých dětí by zrovna neoceniло, kdyby z tebe byla žena v domácnosti.“ Vzal ze stolu skleničku a na jeden zátah vypil rum, co v ní měl. „Když už je řeč o Tomášovi, ten kluk je – pokud jde o advokacii – po tobě. U práce přemýšlí víc než někteří mí koncipienti.“

Můj syn chtěl po gymplu studovat práva. Aniž bych to tušil, domluvil se před měsícem s Robertem, že u něj bude dělat brigádu. Nevadilo mi to. Vlastně jsem byl rád, že si to zařídil sám a nespo- léhal na mě.

„Co ten Nagyův synáček? Vážně vraždil?“ zajímalo Roberta.

„Podle důkazů, které jsem viděl, bych řekl, že jo.“

„To jeho otec asi nebude chtít slyšet, co? Jak se z toho míníš dostat? Ta vražda se ani nestala tady, ne?“ vypálil salvu otázek.

„Došlo k tomu před sedmi lety v Ostravě. Takže kdybys tam něco potřeboval vyřídit, můžeš se na mě obrátit. Budu tam teď docela často.“ Pokračoval jsem už vážně: „Chci vyslechnout Jakuba, to je ten Nagyův syn, a ostatní svědky. Na místě činu jich v době vraždy bylo asi dvacet. Šlo o partu vysokoškoláků, co slavila na chatě rodičů jednoho z nich.“

„Důkazy?“

„Výpovědi svědků. Jakub se totiž inkriminovaný večer pohádal s přítelkyní Dominikou. Seděli u ohně, takže je slyšeli všichni, co tam byli. Po té hádce odešla Dominika dovnitř chaty. Jakub vyrazil za ní. Ani jednoho z nich už nikdo z té partičky ten večer neviděl. Teda živé.“

Zhruba hodinu po jejich odchodu zamířil jeden páreček do chaty a v pokoji objevil Dominičino tělo. Byla už mrtvá. Vykrvácela z řezné rány na krku. Na místě se našel nůž s Jakubovými otisky. Obhajoba stavěla na tom, že se na něm nezajistily jen jeho otisky. Nůž byl totiž z chaty a pár hodin před vraždou na něj sahalo několik lidí, protože si chystali jídlo na grilovačku. Ne všechny otisky se navíc podařilo identifikovat.“

„Co vypověděl Jakub?“

„Podle něj vešel po hádce za Dominikou do chaty. Ona se ale údajně v pokoji zamkla. Pár minut stál přede dveřmi a snažil se ji přesvědčit, aby ho pustila dovnitř. Když to neudělala, opustil chatu, nastoupil do svého auta a odjel domů.“

„Viděl ho někdo?“

„Ne.“

„Časově jeho výpověď sedí?“

„Čas nic nedokazuje. Mohl stát za dveřmi a ukecávat ji k tomu, aby ho pustila dovnitř, nebo mohl vejít dovnitř a bodnout ji. Soudní určilo čas smrti na dobu zhruba odpovídající tomu, kdy odešla do chaty. Takže ji buď bodl on a pak odjel domů. Nebo odjel domů tak, jak vypověděl, za Dominikou do pokoje vešel někdo jiný a zabil ji. Jen netuším kdo. S nikým jiným se ten večer nepohádala. Bylo jí dvacet, sotva mohla někoho naštvat tak moc, že by ji chtěl zavraždit. Ještě k tomu v chatě plné pubertáků.“

„Proč se pohádala s Jakubem?“

„On tvrdí, že už si to nepamatuje. Podle svědků nejspíš proto, že si Dominika psala s nějakým klukem.“

„A psala?“

„Vyšetřovatelé nic nezjistili.“

„Odešel po ní a Jakobovi do chaty ještě někdo, než ji našli?“

„Jasně. Od jejich odchodu do nálezů těla uplynula skoro hodina. Ta děcka venku jen nesesedla a nepovídala si. Někteří si během té hodiny odešli užít do lesa nebo do chaty. Pár jich bylo v kuchyni. Každopádně byli všichni ožralí a zhulení. Průběh večera si moc nepamatovali a výpovědi různě měnili.“

„Ona byla taky ožralá?“

„Skoro půl promile.“

„Jaký debil to Jakuba obhajoval? Tohle je totiž dost málo na odsouzení.“

„Ještě jsem neskončil. Když přišli vyšetřovatelé druhý den ráno vyslechnout Jakuba domů, probudili ho. Vypovídal docela zmateně a popřel, že by se s Dominikou pohádal. Jakmile ho požádali o oblečení z předchozího večera, dal jim jen kalhoty, tričko a boty. Jenže podle výpovědí svědků měl ten večer na sobě červenou mikinu. Řekli si o ni. Chvilku ji hledal a nakonec našel v pračce. Vypranou. Předal jim ji. V laborce zjistili, že na ní bylo spoustu krve. Její množství a rozmístění odpovídalo tomu, že člověk, který ji měl na sobě, někomu protnul krční tepnu.“

„DNA?“

„Neprůkazné. Ale vzhledem k tomu, že měl Jakub mikinu celý večer na sobě, ráno po vraždě ji vypral a pak na ní laborka objevila krev, ji vyšetřovatelé použili jako důkaz jeho viny.“

„Na tu mikinu neměli povolení?“

Musel jsem se usmát, jak rychle se z *kámoše Roberta* stal *advokát Robert*.

„Povolení neměli, ale vydal jim ji dobrovolně,“ odvětil jsem.

„Kdyby skutečně vraždil, proč by jim mikinu tak ochotně předal? Řešil by to s otcem a ten by mu určitě poradil, aby s vyšetřovateli nemluvil a bez povolení jim nic nedával.“

„Jak říkám, byl ještě pod parou. A takhle přemýšlíme my dva. Dvacetiletý kluk asi hned neřeší povolení.“

„Dvacetiletý kluk, který vraždil a jehož otec je policajt, by podle mě neudělal, co se po něm chce, jen proto, že na něj houkne někdo z kriminálky. Navíc musel vědět, že ani po vyprání se té krve nezbaví.“

„Ještě ráno nadýchal skoro půl promile. Vyšetřovatelé se přiklání k tomu, že bodnul Dominiku a pak z místa odjel. Doma si všiml krve, tak dal mikinu vyprat. Vzhledem k tomu, že byl ožralý, mu nejspíš nedošlo, že se tím důkazů nezbaví.“

Robert se usmál. „Já bych ho z vyprání mikiny určitě nepodezíral. Dvacetiletý kluk přece nemůže vědět, jak se zapíná pračka.“

„Myslíš, že tohle mi při žádosti o obnovu procesu bude stačit?“ zeptal jsem se pobaveně. „A jen tak mimochodem, i Tomáš ví, jak se zapíná pračka.“

„Takové mrhání jeho talentem,“ politoval ho naoko vážně.

„Hlavně si tenhle svůj zcela irelevantní názor nech, prosím tě, před mým synem pro sebe.“

„Vynasnažím se,“ ušklíbl se. Vzápětí se ale vrátil k tématu Dominičiny vraždy. „Být tebou, pořádně bych proklepl oběť. A všechny, co na té chatě byli.“

„Mám to v plánu. Jen se mi nezdá pravděpodobné, že by někdo z nich dostal Dominičinu krev na Jakubovu mikinu a pak mu ji ještě u nich doma zvládl vyprat.“

„Možná má pořádkumilovné přátele. Což mě přivádí k myšlence, že v tomhle směru ty můžeš být klidný. Kdybych na tebe něco takového chtěl hodit já, s praním bych se rozhodně neobtěžoval. Ani nevím, jak na to. Ledaže bych požádal Tomáše,“ rozesmál se. Pokračoval už vážně: „Jak Jakub vysvětlil tu krev? Byla vůbec jeho? Ta mikina myslím. A jestli skutečně byla jeho, mohla krev na ní být někoho jiného, a ne Dominiky?“

„Mikina byla Jakubova. Nejdřív řekl, že vůbec neví, jak se na ni mohla krev dostat. Při jednom z výslechů změnil výpověď a prohlásil, že mu Dominika dveře pokoje nakonec otevřela. Tekla jí krev z nosu, takže jí ji pomohl zastavit a pak odjel. U soudu to ale popřel a tvrdil, že v chatě s ní už mluvil jen přes dveře a že neví, jak se krev na jeho mikinu dostala. Jednou dokonce vypověděl, že Dominice byla u ohně zima, tak si mikinu asi sundal a dal jí jí. Ona ji nejspíš měla na sobě, když vešla do chaty. Jenže nikdo jiný tuhle verzi nepotvrdil. Navíc stopy krve, které se na mikině našly, nenasvědčovaly tomu, že ji na sobě měla oběť, ale tomu, že ji měl vrah. Znalci taky vyloučili, že by se na mikinu dostalo tolik krve, kdyby Dominice jen tekla krev z nosu.“

„Počkej, říkal jsi, že Jakub vypověděl, že té holce byla zima. A on si proto mikinu *asi sundal a dal jí jí*,“ zopakoval po mně.

„Přesně tak to řekl. Byl ožralý, průběh večera si zrovna detailně nepamatoval.“

„Ale pamatoval si, že nevraždil.“

„Ještě jsem s ním nemluvil, ale u soudu to tvrdil.“

Robert pár vteřin mlčel. „Tohle ti teda nezávidím. Jestli budeš něco potřebovat, dej vědět,“ pronesl nakonec.

Potřeboval bych si dát skleničku. Dvě. Nebo alespoň nějak elegantně vybruslit z téhle situace, do které jsem se s Nagyem dostal. Protože z toho, co jsem o případu zatím zjistil, jsem si byl skoro

jistý, že Jakub Nagy vraždil. A byl jsem si naprosto jistý, že jeho otec se s tímhle závěrem nespokojí.

1. prosince, Hana

Dnes jsem si vzala volno a strávila celý den s Aňou. Odpoledne jsme spolu vyrazily za mou kamarádkou Karolínou, která měla dvě děti zhruba v Anině věku.

Jakmile přede mě Karolína postavila hrnek s čajem a usadila se, zajímala se, jak to jde v práci.

„Začínám litovat, že jsem se tam vrátila. Nový ředitel je na mě dost vysazený. Na rovinu mi řekl, že jsem ženská, navíc matka, takže podle něj nemám u policie co dělat,“ svěřila jsem se jí.

„Cože? Tohle si přece nemůže dovolit. Měla bys to ohlásit,“ reagovala pohoršeně.

„Nemám důkaz, že mi to řekl. Oznámil mi to u sebe v kanceláři, nikdo u toho nebyl, a já jsem si jistá, že by mi to podruhé nezopakoval.“

„To je hajzl.“ Po chvíli pokračovala už klidněji: „Chceš, abych to probrala s Robertem? Třeba by ho napadlo, jak to řešit.“

„Ne, díky,“ odmítla jsem ji kategoricky. To poslední, co jsem potřebovala, bylo, aby se to dozvěděl Davidův kamarád.

Karolína to asi vytušila. „David to neví?“ zajímala se s úsměvem.

„Neví. Nechci ho do toho zatahovat. Měl by tendence to řešit. Ničemu by to nepomohlo, spíš by to celou situaci ještě zhoršilo.“

„Já bych ho nepodceňovala.“

„Nepodceňuju ho. Je mi jasné, že by to *nějak* zařídil. Jenže nechci, aby to dělal. Beztak toho udělal už dost.“

Na můj rozzlobený tón reagovala zdviženým obočím.

Došlo mi, že se potřebuju někomu svěřit. „Mám problém s tím, jak se chová v práci. Nespolupracuje s týmem. Nic nám neříká. Ano, má výsledky, ale za jakou cenu? Před pár dny odjel sám za podezřelým z několika vražd. Nikomu z oddělení to neřekl, jen tak se sebral a neozbrojený ho chtěl vyslechnout. Ten chlap ho málem zastřelil.“

„Nejspíš netušil, že může být nebezpečný,“ obhajovala Davida.

„Ten pachatel měl zbroják a David to věděl. Kdyby postupoval tak, jak se má, a řešil to s týmem, povolala by se zásahovka, aby toho chlapa sebrala. Rozhodně tam David neměl co dělat sám. Čekala bych, že bude zodpovědnější, když máme malé dítě.“

Karolína se napila z hrnku, který před ní stál. „Jak dlouho Davida znáš?“

„Asi dvanáct let.“

„Takže když jsi ho poznala, bylo Tomášovi kolik? Šest?“

„Jo,“ přisvědčila jsem. Nechápala jsem, kam tím míří.

„Změnil se David za těch dvanáct let?“

Už mi to došlo. „Nezměnil. Jenže mně to jeho riskování asi nevadilo tolik, když jsme spolu neměli dítě.“

„Takže problém nebude v tom, jak se David chová. Bude spíš v tom, že ty o něj máš větší strach, protože nechceš, aby tvoje dcera vyrůstala bez otce stejně jako ty,“ shrnula.

Možná měla pravdu.

2. prosince, Hana

V sobotu večer, poté co Aňa usnula, jsme se s Davidem usadili v zimní zahradě. Já před krb, ve kterém plápolal oheň. Sledovala jsem, jak živel mění dřevěná polena ve spáleniště, a přitom si užívala teplo vznikající tímto nevratným procesem. Uvolnila jsem se a došlo mi, že jestli chci, aby mi David věci říkal – ať už ty související s prací, nebo ty se soukromím – taky bych k němu měla být upřímná.

„Nagy mi dal najevo, že mě na ředitelství nechce. Podle něj jsem matka, takže dost nevhodný materiál pro policii. Doporučil mi, abych šla dělat mluvčí nebo školit,“ vychrlila jsem na něj.

„Cos mu řekla?“

„Že o tom budu přemýšlet.“

„A budeš?“

„Nechci jít jinam. Jenom si nejsem jistá, jestli zvládnu být dobrá máma i vyšetřovatelka.“

„Zvládneš. A nezapomeň, že jsem tady taky.“ Mrkl na mě.

„Díky.“

Mlčky jsme pozorovali oheň. Po chvíli jsem promluvila: „Pokud jde o Nagye, neřekla jsem ti to dřív, protože nechci, abys to s ním řešil a dostal se kvůli mně do problémů.“

Rozesmál se. Zvedl ruce nad hlavu. „Rozkaz, majore Vítková. Nebudu se do toho míchat.“ Zvážněl. „Ale nemyslím si, že –“

Přerušil ho Tomáš, který se objevil ve dveřích.

„Ahoj. Tati, prosím tě, potřeboval bych zítra půjčit auto. Musíme se s klukama dostat na zápas. Už jsem jim slíbil, že je tam hodím.“

Vezmu si ho ráno a večer vrátím. Tak které můžu?“ Díval se střídavě na mě a na Davida.

„Ahoj Tomáši. Můžeš mi vysvětlit, proč přesně bych ti ho měl půjčovat? Měla by to snad být odměna za tvou vzornou školní docházku?“ zeptal se ho David se zájmem.

Tomáš pokrčil rameny. „Už jsem ti to vysvětloval. Neměli jsme nic důležitého. A jsem plnoletý, omluvenky si píšu sám, takže nechápu, proč je to problém.“

David se pořád držel svého lehce pobaveného tónu. „Problém to je, drahý synu, protože tady bydlíš a protože tě živím. A dělám to proto, abys ty mohl chodit do školy.“

Tomáš si k nám přisedl. „To sice máš pravdu, ale já jsem se neflákal. Pracoval jsem. Vlastně by se dalo říct, že mě ta práce připravovala na mé budoucí povolání víc než škola. Takže jsem logicky předpokládal, že s tím nebudeš mít problém, drahý otče,“ oznámil mu už taky s úsměvem. „Takže co to auto? Můžu?“

„Prokaž mi laskavost, příště nic nepředpokládej a raději se mě zeptej.“

„Jasně. Co to auto?“

„Můžeš moje. Jen pamatuj na to, že si zkontroluju nádrž a ty mi dotankuješ, co pojedete.“

„Mám já to ale těžké dětství,“ postěžoval si teatrálně Tomáš.

„Netvrdil jsi před chvílí, že už jsi plnoletý? Tak jaké dětství?“

Tomáš se rozesmál. „Ty ses fakt měl věnovat advokacii. Slovíčkaření ti jde skvěle. Za auto díky.“ Zvážněl. „Když už jsem to načal, tak jsem přemýšlel, že Hana má dvě auta. A že bych si tím pádem od ní mohl koupit oktávku. Co?“ Pohled přesunul na mě. „Stejně s ní už nejezdíš. Zjistil bych, za kolik se ten rok výroby prodává, a domluvili bychom se, že bych ti ji splácel. Robert platí dobře.“

A kdybys měla přece jen obavy, zaručí se za mě táta.“ Už zase se mu na tváři rozlil úsměv.

Obdivovala jsem, s jakou lehkostí a bezprostředností si zvládl říkat o věci, které chtěl. Navíc to uměl podat takovým způsobem, že člověk měl chuť mu vyhovět. Tušila jsem, že tenhle povahový rys má spíš po Tamaře. David si věci řešil sám. Často i tehdy, když to nebylo vhodné. Zase jsem si vzpomněla na práci.

„Co ty na to, Hani?“ přiměl mě Tomáš vrátit se zpět do zimní zahrady.

Než jsem stihla odpovědět, reagoval David: „Probereme to.“

Tomáš si nahlas povzdychl. „Budu řídit opatrně. Nebudu riskovat, jezdit rychle nebo snad pod vlivem omamných či psychotropních látek. Exkurze u tvého kolegy mi fakt stačila. Vlastně se divím, že po tom, co jsem viděl ta videa, mám ještě vůbec odvalu sednout za volant.“

Narážel na to, že hned potom, co si udělal řidičák, ho David vzal na pár hodin za šéfem dopraváků.

„Já doufám, že všechno to, co jsi teď vyjmenoval, zvládneš i zítra s mým autem,“ prohodil David. „Tvoje auto probereme později. Dobrou noc.“

„Dobrou. A děkuji, Hani, že se za mě přimluvíš,“ prohodil Tomáš, než stihl zmizet uvnitř domu.

„Pokud s tím budeš souhlasit, a Tamara,“ dodala jsem okamžitě, „klidně Tomášovi oktávku nechám,“ řekla jsem Davidovi.

David mi poté, co se narodila Aňa, koupil nové – dle jeho slov – bezpečnější auto. Takže jsem za volant své deset let staré oktávie už moc často nesedala. Neprodala jsem ji nejspíš jen z nostalgie. Bylo to moje první nové auto, které jsem si koupila, a nechtěla jsem se jí jen tak vzdát. I přesto, že jsem si uvědomovala, jak neekonomické

to je. Kdyby s ní jezdil Tomáš, možná bych se kvůli tomu necítila tolik provinile.

„Díky za nabídku, probereme to,“ reagoval David.

„O co šlo s tou školou?“ změnila jsem téma.

„Týden tam nebyl a dělal nějaké věci pro Roberta,“ vysvětlil. „Volala mi to včera Robertova asistentka, protože jí bylo podezřelé, že Tomáš všechno stihl tak rychle zpracovat. Mluvil jsem s jeho třídní a ona mi potvrdila, že nebyl celý týden ve škole.“

Že Tomáš dělá brigádu u Roberta, protože chtěl jít z gymplu na práva, jsem věděla. Ale nechápala jsem, proč by kvůli tomu kašlal na školu. „Robert na něj tlačil, aby to stihl?“ tipovala jsem.

„Ne. Tomáš mi řekl, že to bylo jeho rozhodnutí, protože prý rychle potřeboval peníze na lyžák do Itálie.“

„Tamara mu ten kurz nezaplatí?“ Překvapilo mě to. Před týdnem kvůli tomu volala Davidovi a trvala na tom, že všechno vyřeší.

„Zaplatí. Jenže on sháněl prachy na kurz pro Elišku,“ objasnil mi. „S tebou se ta holka baví. Co o ní víš?“ zeptal se po chvíli.

„Netvrdila bych, že baví. Víím jen, že jsou spolu. A že chodí s Tomášem do třídy. To je všechno.“

Zbytek víkendu jsem si ale Elišky víc všímala. Navíc mi došlo, že poslední měsíc je u nás nejspíš pořád.

Dřív jsem si to neuvědomovala. Asi i proto, že když jsme se s Tomášem a Davidem vrátili ze Švýcarska – já v sedmém měsíci těhotenství – a začali řešit, kde bude mít naše dcera pokoj, přišel Tomáš s tím, že se nastěhuje do stodoly za domem a dítěti uvolní svůj pokoj.

Stodolu David zrekonstruoval původně jako zašívárnu pro sebe, ale s Tomášovým návrhem souhlasil. Jediný, kdo s tím měl problém, jsem byla já. Nechtěla jsem, aby měl Tomáš pocit, že ho ještě

nenarozené dítě o něco připravuje. Davidův syn mě však ubezpečil, že mu to nevadí. A se smíchem dodal, že o něm aspoň nebude mít táta takový přehled.

Takže většinu času – pokud se nepotřeboval najíst – trávil Tomáš mimo dům. Přítomnost jeho přítelkyně Elišky u nás jsem proto tak moc nevnímala. Taky jsem si teď vzpomněla, že Eliška je o pár měsíců mladší než Tomáš, takže jí ještě nebylo osmnáct. Jak to, že se její rodiče nestarají o to, kde jejich dcera tráví čas?

3. prosince, Hana

V neděli odpoledne se počasí umoudřilo natolik, že David vzal Aňu na zahradu.

Já jsem uklízela v patře. Když jsem sešla do kuchyně, všimla jsem si Elišky postávající u francouzského okna a hledící ven.

Chtěla jsem pokračovat v chůzi, ale něco v tom, jak nehnutě tam stála, mě přimělo se zastavit. Po pár vteřinách jsem navíc zaznamenala, na co se dívá.

Na zahradě byl i Tomáš. Házeli s Davidem Aně míč, který ona nechávala spadnout na zem. A očividně se tím velmi dobře bavila. Když se Tomáš rozběhl za kutálejícím se míčem, propukla v hlasitý smích doléhající ke mně i přes zavřené dveře zimní zahrady.

Nechápala jsem, proč Eliška stojí tady a nepřidá se k nim. „Běž za nimi,“ pobídla jsem ji.

Trhla sebou a s vyděšeným výrazem se na mě otočila. „Ne... já jsem... měla jsem žízeň, chtěla jsem...“ začala koktat. Přitom se pravou rukou pokoušela otřít slzy kanoucí jí po tvářích. Rychle se ke mně zase otočila zády.

Napadlo mě, že se pohádala s Tomášem, proto pláče.

Pohled mi padl ven na Davidova syna. Tvářil se šťastně. Nezdálo se, že by mezi ním a jeho přítelkyní došlo k nějaké výměně názorů.

„Co se děje, Eliško?“ zeptala jsem se.

„Nic,“ odpověděla okamžitě. Její plačtivý tón ovšem nešlo přelechnout.

Ona byla v domě a sledovala Aňu, se kterou si na zahradě hrál její otec a bratr. Měla všechnu jejich pozornost a lásku. Najednou jsem pochopila, proč se Eliška rozplakala. Záviděla tomu dvouletému dítěti to, co sama neměla. Nebyla to však zlá emoce. Byla jen plná smutku, protože si přála, aby pro svou rodinu byla stejně důležitá.

Vzpomněla jsem si na mámu, tátu a sestru. Moc dobře jsem Elišce rozuměla. Ty pocity už zmizely, ale když jsem byla mladší, často jsem se přistihla, že závidím Karolíně její rodinu.

Po tátově sebevraždě jsem s tou její trávila spoustu času. Pro Karolíniny rodiče to tak pár let asi bylo, jako by měli dcery tři. Byli na mě milí, pomáhali mi a podporovali mě. A já jsem se občas přistihla, že myslím na to, jak je nefér, že nemám stejně milující rodinu jako Karolína. Záviděla jsem jí i její sestře a někdy si přála, aby ony dvě byly dcerami mých rodičů a já dcerou těch jejich.

Často jsem taky přemýšlela o tom, co jsem udělala špatně, že se zabila sestra i táta. A mámu jsem nezajímala.

„Zajedeme si do města. Na nákupy,“ vychrlila jsem. Chtěla jsem s Eliškou mluvit o samotě. A taky jsem se potřebovala přestat utápět ve vzpomínkách.

Eliška na mě upřela oči mokré od slz. „Já nemám peníze,“ promesla zaskočeně.

„Já jo,“ mrkla jsem na ni.

Nedala jsem jí šanci protestovat. Vyšla jsem na zahradu a oznámila mužskému osazenstvu, že jedu s Eliškou nakupovat. Než stihli zareagovat, byla jsem zpátky v kuchyni.

S Eliškou jsem už strávila přes dvě hodiny. Za tu dobu se stihla uklidnit.

Seděly jsme v útulné kavárně a já jsem zrovna skončila s vyprávěním o své rodině. Napadlo mě, že se chovám jako David. Říkával,

že pokud chci u výsledku někoho rozmluvit, musím mu o sobě taky něco říct. Doufala jsem, že mé chování k Elišce by nikdo nedegradoval na stejnou úroveň jako to jeho, když vyslychal kriminálníky. Já jsem ji nechtěla z ničeho obvinít, chtěla jsem jí pomoci. A dokud nezjistím, co jí trápí, nepodaří se mi to.

„Bylo ti líto vidět Aňu, jak si hraje na zahradě s bráchou a tátou?“ začala jsem opatrně.

Chvíli se dívala na poloprázdnou sklenici před sebou. Pevně ji oběma rukama uchopila, než přesunula pohled svých modrých očí mým směrem.

Došlo mi, že je stejný typ jako Tamara. Modré oči, rovné tmavé vlasy, štíhlá, hezká. Ano, Davidova zákonná manželka – nechápala jsem, proč se ještě nerozvedli, když už spolu pár let nežili – byla velmi atraktivní.

Eliška mě vyrušila z myšlenek: „Spíš jsem záviděla Tomovi. Ani si neuvědomuje, jaké má štěstí, že může být se svým tátou. Že mu jeho máma nezakazuje vídat se s ním.“ V očích se jí zaleskly slzy.

„Tobě to máma zakazuje?“

Jen pokrčila rameny.

Vybavila jsem si, že poté, co se Tamara odstěhovala s Tomášem do Švýcarska, ho David skoro půl roku neviděl. Netušila jsem, jestli o tom Eliška ví, ale potřebovala jsem ji nějak uklidnit.

„No, on Tomáš s tátou taky nějakou dobu nebyl, když se odstěhoval s mámou do Švýcarska,“ nadnesla jsem a čekala, jak zareaguje.

„Já vím. Jenomže jeho táta za ním pak přijel.“ Na chvíli se zamyslela. „Vlastně ho máma odvezla do Švýcarska, protože ho u sebe chtěla. Záleželo jí na něm. Jakmile se Tom rozhodl vrátit se sem za tátou, nebránila mu. A jeho táta ho u sebe nechal.“

Nerozuměla jsem tomu. Pokud jí její máma bránila vídat se s otcem, proč by se pak dceři nevěnovala? Kde je vůbec její otec, že se o kontakt s dcerou nepokusil on? Nechtěla jsem se zeptat tak napřímo. „Táta odjel do ciziny?“ zkusila jsem to oklikou.

„Ne. Je ve vězení,“ odpověděla bez zaváhání. Smutek, který byl doteď v jejím projevu patrný, vystřídal vztek.

„Promiň, nechtěla jsem být netaktní,“ omluvila jsem se okamžitě.

Pár minut jsme pak seděly mlčky. Přemýšlela jsem, co by udělal David, aby ji rozmluvil. Nakonec jen stačilo počkat.

Eliška promluvila sama od sebe: „To já se omlouvám. Neměla jsem tak vyjet. Jste na mě všichni hodní. A je od vás super, že mě u sebe necháváte.“

Nekomentovala jsem, že ani já, ani David to neděláme vědomě. Spíš jsme si nevšimli, že je tam tak často.

Pokračovala: „Někdy mě napadá, že si to ani nezasloužím. Hlavně že se ke mně tak hezky chová Tom. Znáám ho vlastně už od první třídy, ale nikdy jsme nebyli přátelé. Pak odjel do Švýcarska, a když se vrátil, asi jsem ho trochu přehlížela. Víš, nevěděla jsem, co si o něm mám myslet. Byl dlouho pryč, změnil se. Zároveň to pořád byl ten spolužák, kterého jsem znala odmala. Syn policajta,“ zaražila se. „Promiň. Nemyslela jsem to zle. Já jen, že z pana Winklera jde někdy trochu strach. Pořád u sebe nosí zbraň, boxuje a tak,“ dodala s úsměvem.

Nevyvracela jsem jí to a neřekla, že David si služební zbraň – stejně jako ostatní kolegové – nechává v trezoru na ředitelství a domů ji nenesí. Vlastně ji nechával v tom trezoru i většinu pracovní doby.

Eliška si objednala ještě jednu kolu a pak se zase rozpovídala: „Vím, že pana Winklera falešně obvinili, když jsme byli v devítce.“

Jeden kluk ze třídy se kvůli tomu do Toma dost navážel a pár dalších spolužáků se taky přidalo. Nepřišlo mi to fér, ale nechtěla jsem nic říkat, protože jsem měla strach, že by se se mnou nebavili. Byla jsem srab. Tom se s tím klukem popral a od té doby od něj měl pokoj. Ostatní taky zmlkli. Chtěla jsem se Tomovi omluvit, že jsem se za něj nepostavila, ale zdálo se mi to trapné. Chvíli nato odjel do Švýcarska a já jsem ho pár měsíců neviděla. Ani jsem nevěděla, že ho taky vzali na gympl. Zjistila jsem to až v září ve třídě, když jsem do něj málem vrazila ve dveřích.“ Zase se usmála. „Najednou mi připadal jiný. Dospělejší. Rozumnější. Hezký.“

Neuniklo mi, že přitom zčervenala.

„Jenomže Tom si mě nevšímal. Začala ho balit Viky ze třídy. Chodila kvůli němu na fotbal a sledovala stejné seroše jako on. Podle mě to bylo trapné, jenže to byla kámoška a nechtěla jsem jí nic říkat. Ona nám vykládala, že s Tomem chodí, ale on tvrdí, že s ní nikdy nechodil.“

Musela jsem se bránit úsměvu. Eliška to brala vážně a já jsem její první velkou lásku nechtěla zlehčovat. Nakonec jsem za to byla ráda, protože děvče proti mně zvažnělo.

„Minulý rok v červnu tátu odsoudili za podvod. Pár dnů nato jsem přišla do školy. Holky stály v hloučku u mé lavice. Nechaly mě vejít do třídy a pak se rozestoupily. Na lavici jsem měla postavenou ptačí klec. Všichni se začali smát. Viky si to navíc celé natáčela. Řekla, že mi to připravily, abych si představila, jak teď bude žít můj táta.

Nebyla jsem schopná na to nic říct. Jen jsem tam stála jako idiot, mlčela a chtělo se mi brečet.

Najednou se vedle mě objevil Tom. Oznámil Viktorii, že jestli si myslí, že tohle je vtipné, je úplně mimo a dost přestřelila. Řekl jí, aby to video okamžitě smazala. Udělala to. Pak mě vytáhl na chodbu

a prohlásil, že jsou to slepice a mám je ignorovat. Taky mi připomněl, že on si podobný problém s Marcinčákem vyřešil tak, že mu dal přes hubu, jenže ode mě by prý nebylo vhodné, abych mlátila Viky.

Podářilo se mu mě rozesmát, ale stejně jsem byla dost v háji a zpátky do třídy se mi vůbec nechtělo. Asi to na mně bylo vidět, protože jakmile zazvonilo, zeptal se, jestli jdeme zpátky. Když jsem neodpověděla, chytil mě za ruku a vyrazil pryč. Vyšli jsme až před školu. Tam mi řekl, že už máme uzavřené známky a můžeme si dát den voraz.

Byli jsme na zmrzce. Vzal mě na motokáry. A pak jsme se procházeli kolem přehrady a on mluvil o svém tátovi. O tom, že měl strach, když mu hrozilo vězení. Ale prý se to nedalo srovnat s tím, jak moc se o tátu bál, že umře po tom, co ho pobodali. Měla jsem pocit, že jsem konečně s někým, kdo mi rozumí. Cítila jsem, že to byl jeden z nejhezčích dnů, jaký jsem za posledních pár let zažila.“

Věděla jsem, že pro Tomáše měl nepřijemnou dohru, protože mu David zakázal týdenní fotbalové soustředění. I když to vlastně nebylo kvůli jednomu dni za školou, ale proto, že si to Tomáš omluvil sám a doufal, že si toho David nevšimne. Měl smůlu, všiml. Vybavila jsem si, že když se ho David zeptal, proč nebyl ve škole, řekl mu Tomáš, že se mu prostě nechtělo. O Elišce nepadlo ani slovo. Po kom to zamlčování důležitých věcí tak asi mohl mít?

Eliška pokračovala: „Druhý den ráno mě před školou napadlo, že si Tom možná rozmyslel přátelství se mnou. Lituje toho, že se za mě postavil, a teď se ke mně ve třídě nebude vůbec hlásit. Zůstala jsem stát na schodech a nemohla pokračovat dál.“

Vzpomněla jsem si na soustrastné pohledy spolužáků po tom, co se zabila sestra a pak táta. Sice se mi neposmívali, ale taky jsem měla často chuť do školy vůbec nechodit.

„Tom mě na těch schodech potkal, vzal mě kolem ramen a spolu jsme vešli dovnitř. V podstatě se mnou byl těch čtrnáct dnů do konce školního roku skoro pořád. Já jsem pak na začátku prázdnin odjela k sestřenci do Německa. Když jsem se vrátila, byl Tom ve Švýcarsku. Měla jsem strach ze začátku školního roku, ale Tom se mi na konci prázdnin ozval a chtěl se sejít. Šli jsme ven a od té doby spolu chodíme,“ zakončila s úsměvem.

Mně však moc do smíchu nebylo. Bylo mi jí líto. A to mi ještě neřekla všechno. Pořád jsem totiž nevěděla, proč u nás bývá tak často ani proč její otec nepožádal ve věznici o návštěvy dcery. Bylo jí víc než patnáct. Ani by nemusela žádat matku nebo jiného příbuzného o doprovod.

Rozhodla jsem se jí na to zeptat. Začala jsem otcem.

„Nevím. Máma mi nejdřív tvrdila, že to nejde. Když jsem si zjistila, že lže, a konfrontovala ji, odbyla mě s tím, že si táta o mé návštěvy nepožádal. Nevím, jestli je to pravda, nebo ne,“ dodala už zase smutně.

„A proto se mám vyhýbáš?“ zajímalo mě.

Chvilí zvažovala odpověď. Pak mi řekla, že bychom už měly jít, protože Aňa by měla za chvíli večeřet. Vstala od stolu.

Já jsem pořád seděla. Vzpomněla jsem si na její oslovení Davida. Bylo pro mě zvláštní slyšet někoho mluvit o něm jako o *panu Winklerovi*. Byla jsem zvyklá, že pro známé a kolegy je to David. Pro ostatní lidi, kteří ho osobně neznali, kapitán Winkler.

„Myslím, že pan Winkler zvládne Aně nachystat večeři. O to bych se nebála.“ Znovu jsem se jí zeptala, proč se mám vyhýbá.

Zůstala stát. Dívala se do země. Rukama křečovitě svírala opěradlo židle před sebou. „Když tátu zavřeli, začala máma pít,“ špitla.

Zajímalo by mě, jestli ví, že toho s Tomášem mají společného víc, než mi zatím řekla. Ale že měl David problémy s alkoholem,

jsem vytahovat nechtěla. „To mě mrzí,“ reagovala jsem místo toho. „Nemá nějaké příbuzné, kteří by jí mohli pomoci?“ *Nebo si tě vzali k sobě?* To jsem už nahlas nevyslovila.

Jen zakroutila hlavou. Alespoň však uvolnila sevření opěradla. Židli trochu odsunula od stolu a zase si na ni sedla. „Nejde o mámu. O to, že pije. To mi zas tak moc nevádí. Jenže ona si našla přítele. Nastěhoval se k nám. A on se chová...“ odmlčela se, „divně,“ dokončila nakonec větu.

Naklonila jsem se nad stůl. Natáhla jsem ruku a stiskla její paži. „Jak divně, Eliško?“ Doufala jsem, že ne tak, jak mě v první chvíli napadlo.

Eliška mlčela a pořád klopile pohled k zemi.

„Ublížil ti nějak?“ Byla jsem odhodlaná ji odsud nepustit, dokud mi neodpoví. Uvědomovala jsem si, že bych k tomu měla přistupovat s chladnou hlavou, jenže to nešlo. Vzpomněla jsem si na sestru. Na znásilněnou sestru. Stiskla jsem Eliščinu paži trochu silněji. Nechtěla jsem jí ublížit, jen jsem potřebovala vědět, co se stalo. Musela jsem ji nějak přinutit, aby mi to řekla. „Eliško?“ oslovila jsem ji důrazně. „Ne, neublížil, ale...“

Měla bych jí dát čas a netlačit na ni. Nešlo to. „Ale co?“ zeptala jsem se.

Konečně zvedla hlavu a podívala se na mě. „Slib mi, že to nikomu neřekneš,“ požádala mě.

„Slibuju.“ Věděla jsem, že jí možná lžu, zrovna teď mi to však bylo jedno.

„Nic mi neudělal, jen se na mě pořád tak divně dívá. Prohlíží si mě. Myslím, že kdybych s ním byla sama... Já nevím, prostě z něj mám strach. Když jsem byla doma naposledy, máma odešla nakoupit a on za mnou přišel do pokoje. Učila jsem se. Seděla jsem u stolu

a on se postavil za mě. Začal mě hladit po vlasech a na krku. Nemohla jsem se hnout. Seděla jsem tam a zírala na zeď před sebou. Za chvíli ho zavolala máma. Dal pryč ruku z mého krku a odešel. Otočila jsem se a viděla stát mámu ve dveřích mého pokoje. Musela ho vidět, ale nic mu neřekla. Později jsem jí pomáhala s večeří a ona mi řekla, že se mám slušně oblíkat, když u nás teď bydlí Lumír. Jenže já jsem na sobě, Hani, měla rifle a normální tričko. Nebyla jsem oblečená nějak vyzývavě,“ začala mi vysvětlovat.

„Jistě, já ti věřím,“ snažila jsem se ji uklidnit. „Je jedno, co jsi měla na sobě, takhle se k tobě chovat nemůže,“ dodala jsem rozzlobeně. „Řekla jsi to někomu?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Školní psycholožce,“ odpověděla.

„Řeší to?“ tipovala jsem.

Eliška se smutně usmála. „Jo, řekla mi, že nejsem plnoletá, takže to musí sdělit mému zákonnému zástupci. Zavolala to mámě. Bylo to před měsícem. Když jsem se další den vrátila ze školy domů, zjistila jsem, že mi do zámku nepasuje klíč.“ Rozbrečela se. „Máma na mě jen přes dveře zavolala, ať si táhnu vymýšlet někam jinam. Já jsem si to ale nevymyslela, Hani. Máma to viděla. A té psycholožce jsem nic jiného neřekla,“ vzlykala.

Vstala jsem, přešla k ní a objala ji. Proč se museli někteří chlapi chovat jako hajzli? Vzápětí mi však došlo, že tohle nebylo jen o chlapech. Co Eliščina matka? Šlo o její dceru. Měla by ji ochraňovat, ne ji vyhazovat z domu a osočovat z lhaní. Vyhodit měla toho svého Lumíra. Sice jsem nebyla zastáncem řešení problémů násilím, ale tomu hajzlovi bych na rozloučenou přála i pár ran pěstí.

Eliška přestala vzlykat. Trochu se ode mě odtáhla. „Hani, neříkej to prosím nikomu. Ani Tomovi. Neví to a já nechci, aby si myslel, že jsem nějaká...“ větu nedokončila.

Sevřela jsem její obličej do svých dlaní. „Neobviňuj se z toho. Není to tvoje chyba, je ti to jasné?“ zeptala jsem se důrazně.

„Hm,“ špitla. Moc jistě to neznělo.

Uklidnila jsem ji a pak se vrátila zpátky na své místo. Objednala jsem si ještě kafe – i když bych si raději dala panáka – Elišce kolu a v kavárně jsme zůstaly ještě hodinu.

Ujistila jsem Elišku, že u nás může zůstat, jak dlouho bude chtít. Ještě několikrát jsem jí musela slíbit, že Tomášovi neřeknu, s čím se mi svěřila.

„Ani panu Winklerovi?“ ubezpečovala se.

„Ani panu Winklerovi.“

Na zpáteční cestě mi řekla, že by chtěla jít po škole pracovat k policii. „Vím, že Tom má v plánu jít na práva. Přemlouvá mě, abych tam taky šla. Jenže mně připadá, že jsou advokáti hrozně na peníze a nejde jim o to, skutečně pomáhat lidem.“

Vzpomněla jsem si na Davidova kamaráda Roberta. *Jo, hrozně na peníze*. Nedařilo se mi udržet vážnou tvář a usmála jsem se.

Eliška si toho nejspíš nevšimla a dál pokračovala: „Já bych chtěla dělat u policie, abych pomáhala lidem.“

Domů jsme se vrátily až v osm. Aňa už spala. Šla jsem se na ni podívat. Ležela v posteli obklopená plyšáky. Pravou ručičku měla položenou na pejskovi Bele a levou svírala peřinu. Klidně oddechovala. Vypadala jako andílek.

Nemohla jsem se ubránit myšlenkám na to, co by se se mnou muselo stát, abych se za patnáct let zachovala stejně jako Eliščina matka. Pro svou dceru bych umřela. Nikdy bych nikomu nedovolila, aby jí ublížil. Jak vůbec mohla nějaká matka upřednostňovat chlapa před svým vlastním dítětem? Cítila jsem, že se mi do očí derou slzy.

3. prosince, David

Hana se vrátila až poté, co jsem uspal Aňu. Překvapilo mě, když jsem ji objevil v Anině pokoji se slzami na krajíčku.

„Děje se něco?“ zajímalo mě.

„Ne, nic se neděje. Jen jsem si uvědomila, jak jsem ráda, že ji mám,“ odpověděla tiše.

Nekomentoval jsem, že se zrovna netváří jako nejvděčnější člověk na světě, a odešel do ložnice.

Jakmile už ležela v posteli, poděkoval jsem jí, že vytáhla Elišku ven. „Měl jsem alespoň prostor promluvit si s Tomášem bez toho, aby nás vyrušila,“ pokračoval jsem.

„Já jsem s ní ale nešla ven proto, aby sis ty mohl promluvit se synem,“ oznámila mi. „Co jsi mu řekl?“ zeptala se okamžitě.

„Snažil jsem se mu vysvětlit, že je mu sotva osmnáct, a je tak dost mladý na to, aby na sebe bral odpovědnost za někoho jiného. Tak ať přestane řešit Eliščinu problémy a to, že ta holka nemá na lyžák, a raději místo toho chodí do školy.“

Neuniklo mi, že se začala mračit. Jenom jsem si špatně vyložil důvod jejího rozpoložení. Myslel jsem, že jí stejně jako mně vadí, že Tomáš nebyl týden ve škole.

Pokračoval jsem: „Taky jsem mu řekl, že si nepřeju, aby tady trávila tolik času. Protože jsem o tom přemýšlel a došlo mi, že je tady už minimálně měsíc.“

Skoro mě to ani nenechala dořít.

„Cože jsi?“ vyjela na mě.

Pořád mi nedocházelo, jak moc je rozčilená. Pokusil jsem se to zlehčit. „No tak. Musíš uznat, že je docela ironií, že jsem nikdy děti nechtěl a teď živím tři.“

„Živíš? To ji hodláš vyhazovat kvůli té troše jídla, kterou sní?“

Teprve teď mi došlo, že at' s Eliškou řešila cokoli, byl ten rozhovor důvodem její nálady. A že na srandičky nejspíš nebyla ta nejvhodnější doba.

„To měl být vtip,“ snažil jsem se jí vysvětlit. „Nejde o jídlo ani o to, že tady už přes měsíc žije. Jde o to, že jí ještě není osmnáct. Neznám ji. Neznám její rodiče. A prostě nechci, aby tady bydlela. At' se vrátí domů. Občas tady může přespát. Ideálně, když my budeme pryč.“

„Vrátí domů? Sám jsi teď řekl, že neznáš její rodiče, tak jak můžeš chtít, aby se vrátila domů, když ani nevíš, ke komu to je?“

Pořád jsem se snažil znít klidně. „O tom právě mluvím, Hano. Neznám ji, proto ji tady nechci. Ocenil bych, kdybys to respektovala.“

„Nebudu respektovat tvůj hloupý, ničím nepodložený požadavek. Eliška je hodná holka a já trvám na tom, že tady zůstane.“

Nerozuměl jsem jí. „Ničím nepodložený? Je to sedmnáctiletá holka, která už měsíc žije u naprosto cizích lidí. Po všech těch sračkách, které se staly, nestojím o další problémy. Proto ji tady nechci.“

„O čem to mluvíš? Jaké problémy můžeš mít z toho, že je tady?“

„Nerad bych dopadl jako Fajfr,“ reagoval jsem.

Fajfr byl ženatý otec dvou dětí. Oblíbený ve společnosti, úspěšný v podnikání. Měl hezký dům a spokojenou rodinu. Ovšem jen do doby, dokud se jeho patnáctiletá dcera neskamarádila se stejně starou Natálií. Natáliina matka byla feťačka, která se o dceru valně nestarala. Fajfrovým jí bylo líto, tak ji u sebe nechali bydlet

a chovali se k ní jako k vlastní dceři. Idylka jim vydržela půl roku. Dokud Natálie neobvinila Fajfra ze znásilnění. Rozjel se kolotoč vyšetřování, sociálních kontrol a psychologických posudků. Fajfr bydlel na malém městě, kde se informace šířily rychle. A on začal stejně rychle přicházet o zákazníky a přátele.

Nakonec se jeho nevina prokázala až po dvou měsících. Důsledným policejním vyšetřováním to však nebylo.

Fajfr znal Roberta a požádal ho o pomoc. A ten požádal o pomoc mě. Původně jsem se nechtěl angažovat, ale zvědavost mi nedala a mimo jiné jsem si proklepl Natáliinu matku. Zjistil jsem, že si před lety na fet vydělávala tím, že vyhrožovala chlapům obviněním ze znásilnění. Za to, že to neudělá, chtěla prachy. Taky jsem zjistil, že s dcerou začala opětovně komunikovat sotva týden před tím, než ta holka obvinila Fajfra. Předal jsem informace Robertovi.

Ten se s Natáliinou matkou sešel. S policejním odposlechem, protože ohlásil, že kontaktovala jeho klienta a chtěla po něm peníze za stažení obvinění. To sice nebyla pravda, ale po pěti minutách si ta ženská o prachy skutečně řekla. Sice ne Fajfroví, ale že jeho advokátovi mělo stejnou váhu. Dokonce se Robertovi *pochlubila* tím, že tohle už jednou s dcerou udělaly a vyšlo jim to. Chlap jim dal padesát tisíc, aby ho z ničeho neobvinily. Jenomže Natálii vadilo, že matka všechny prachy utratila a jí nekoupila nový mobil. Pohádala se s ní a nastěhovala se k Fajfrovým. Když emoce trochu ochladly a ty dvě se po půlroce sešly, dohodly se, že by mohly stejně zmáčkнуть Fajfra. Jen se jim padesát tisíc zdálo málo. Chtěly víc a rozhodly se zvýšit své šance tím, že ho obviní oficiálně.

Ze vzpomínek mě vyrušila Hana. „Ty Elišku srovnáváš s holkou, jejíž matka celý život fetovala a dceru naváděla ke lhaní?“ zeptala se nevěřicně.

„Nikoho s nikým nesrovnávám. Znovu říkám, že Elišku neznám, neznám její rodinu, a proto ji tady nechci. To je všechno. Netvrdím, že je zlá a vypočítavá. Nezakazuju Tomášovi, aby s ní chodil. Jen ji prostě nechci v našem domě,“ pokusil jsem se jí znovu vysvětlit.

„Víš, co je podle mě ironie?“ zeptala se posměšně. „Že tady nechceš nechat hodnou holku, která potřebuje pomoci. Ale se ženskou, která je schopná někoho ze znásilnění skutečně falešně obvinít, jsi spal,“ vmetla mi.

Vyhodnotil jsem si, že tahle debata už k ničemu rozumnému nepovede, a odešel spát do pokoje pro hosty.

4. prosince, David

Když jsem ráno vstal, Hana už v kuchyni chystala snídani.

„Ona se k nám chystá nějaká návštěva? Protože ti dva už odešli a u mě během noci nedošlo k žádné změně a pořád nesnídám,“ připomněl jsem jí při pohledu na míchaná vajíčka.

„Neuděláš výjimku? Je to totiž omluvná snídaně.“

Sedl jsem si ke stolu. „Bude mi stačit omluvné kafe.“

Usmála se a postavila přede mě hrnek s horkou tmavou tekutinou. „Chápu, že tě naštvala Tomášova absence ve škole. Proto jsem se rozhodla Elišce ten lyžák zaplatit. Vlastně si vezmu na starost celé její financování, takže ty nebudeš muset nic řešit.“

„Tady nejde o peníze –“ začal jsem.

Přerušila mě: „Jo, já vím. Ale stejně nechci, aby ses o to staral. Včera jsem s ní mluvila o její rodině. Není to ideální, jenže ona za to nemůže. Je to hodná holka a já tě chci požádat, abys ji tady nechal. Udělej to pro mě, prosím.“

„Co znamená, že to není ideální?“ zajímalo mě a napil jsem se kafe.

„Otec sedí za podvod a její matka to nezvládá.“

Absence otce. Matka, která to nezvládá. Napadlo mě, že tady možná ani tolik nejde o Elišku jako o Hanu, která v Eliščině věku prožívala něco podobného. Ale nahlas jsem to nekomentoval.

„Chci jí pomoci, Davide. Je to hodná holka. Víš, co mi řekla? Že by chtěla po škole k policii, aby pomáhala lidem,“ usmála se. „Což mě mimochodem přivedlo k myšlence, že si nejsem úplně jistá tím, že já lidem pomáhám. Většinou jen vyplňuju stohy papírů.“

„Pomáháš a chráníš.“ Pustil jsem se do vajíček.

„Mluvím vážně. Když jsem sloužila na obvodě, bylo to víc o kontaktu s lidmi, kteří pomoc potřebovali. Teď je to jiné.“

„Takže ses rozhodla realizovat svůj altruismus na studentce, která by ráda dělala u policie,“ vrátil jsem se k původnímu tématu.

„Přesně.“ Zvážněla: „Eliščina matka se očividně víc stará o chlapa, se kterým žije, než –“

Nedopověděla to, protože mi Aňa začala zapáleně povídat, že půjde za Benem a Maxem.

„Ale až po obědě, zlato,“ upozornila ji Hana. Už mým směrem dodala, že si dneska ještě vzala volno.

Snědl jsem vajíčka, rozloučil se s holkami a vyrazil na ředitelství. Cestou jsem napsal zprávu Tomášovi, že jsem o tom ještě přemýšlel, a taky to probíral s Hanou – nehodlal jsem si připisovat všechny zásluhy – a nevadí mi, když u nás Eliška zůstane.

Můj syn se svou přítelkyní totiž dneska do školy odešel bez snídaně, protože se na mě zlobil. Včera jsem mu – stejně jako Haně – řekl, že chci, aby Eliška odešla. Stejně jako Haně se to nelíbilo ani jemu.

Už v kanclu jsem si proklepl Eliščina otce.

Hana měla pravdu, seděl. Ne však za nějaký obyčejný podvod. Dostal devět let za zpronevěru skoro třiceti osmi milionů.

Nasliboval lidem dvacetiprocentní zhodnocení jejich úspor. Skoro pět let mu to procházelo. Peníze svých klientů podle žalobce sice nikam neinvestoval, ale díky dalším a dalším důvěřivcům měl na to, aby slíbené zhodnocení vyplácel těm stávajícím. Většina z nich byla spokojená natolik, že se mu rozhodla peníze nechat. Někteří dokonce vklady navyšovali.

Eliščin otec však nepoužíval jejich finanční prostředky jen na vyplácení závazků, ale také na financování svého poměrně

rozmařilého života. Nakoupil pár nemovitostí, aut a s rodinou si užíval luxusních dovolených.

Vzpomněl jsem si na scénu s Tomášem před pár lety kvůli botám za pět tisíc, které chtěl. Měl jsem tenkrát podezření, že za jeho touhou koupit si nechutně drahé boty, které by mu vydržely sotva půl roku, byla snaha přiblížit se Elišce. Jejímu životnímu stylu a přátelům. Podle toho, co mi Tomáš řekl, se mu to tenkrát nepovedlo. Ta holka se o něj začala zajímat, až když jejího otce odsoudili. A co bylo hlavní, až v době, kdy média zevrubně propírala, že mým otcem je Štefan Winkler. Vlivný a zámožný podnikatel.

Nemohl jsem si pomoci, ale Eliška mi vadila. Podle mě to byla sobecká holka zvyklá vždycky dostat, co chce. Hanu nakrmila nějakými srdceryvnými povídkami o rodině, protože Tomáš jí určitě řekl, z jakého prostředí Hana pochází. A ta holka se toho rozhodla využít. Zase jsem si vzpomněl na Natálii. Třeba Elišce matka taky nechtěla koupit nový mobil a dcerunku to rozčílilo, tak se nastěhovala k nám. Teď jí ten mobil koupí Hana.

I ty řeči, jak chce pracovat u policie, byly podle mě kecy. Jen další krůček k tomu, jak se k Haně dostat blíž. Ovlivnit ji a přesvědčit, že jsou si podobné. Ukázková taktika manipulátora. Musel jsem však uznat, že na sedmnáctiletou holku to bylo dost protřelé chování.

„Jak se tak na tebe dívám, asi řeknu Honzovi, aby ti dnešní šichtu nevykazoval. Jsi duchem mimo,“ zahulákal na mě Pavel od vedlejšího stolu.

Já jsem se u toho svého narovnal. „Spíš by mě měl odškodnit. Začíná se u mě projevovat nemoc z povolání. Skoro dvacet let hrabání se tady v těch sračkách mě ovlivnilo natolik, že v každém už vidím podvodníka a manipulátora. A to v tom lepším případě,“ dodal jsem spíš pro sebe.

„Co ta záležitost s tvým otcem?“ zajímal se kolega. Před pár dny jsem se mu svěřil s podezřením, že úmrtí mého otce, které bylo uzavřeno jako srdeční selhání, nejspíš až tak přirozenou příčinu nemělo.

„Nebudu to řešit.“

„Vážně?“ ujišťoval se. „Co ta změna?“

„Některé bitvy nestojí za to vést.“

Překvapeně nadzdvihl obočí. „Ty jsi asi poslední člověk, od kterého bych čekal, že něco takového kdy uslyším.“

Reagoval jsem pouhým pokrčením ramen. Na mysli mi přitom vytanul citát hojně používaný v léčebnách. Taková mantra všech závisláků. *Bože, dej mi sílu, abych změnil věci, které změnit mohu. Dej mi trpělivost, abych snášel věci, které změnit nemohu. A dej mi moudrost, abych obojí od sebe odlišil.*

Nebyla to úplně scestná myšlenka. Navíc jsem si musel přiznat, že jsem měl v životě často problém přijmout věci, které jsem nemohl změnit – jako třeba chování vlastního otce. Byl jsem z něj frustrovaný a chlastal, abych se té frustrace zbavil.

Že by se kruh přece jen uzavřel? On umřel, já jsem zjistil, že jeho smrt – i přes oficiální stanovisko – nebyla přirozená. Když jsem se snažil zjistit pravdu, bylo mi *doporučeno*, abych od toho – s ohledem na svou rodinu – dal ruce pryč. Výjimečně jsem se rozhodl poslechnout. I přesto, že mě to vnitřně pořád žralo. Ale možná jsem byl konečně na správné cestě, jak se naučit nemít nad vším kontrolu a neřešit všechno za každou cenu. Možná jsem byl na cestě k vyléčení. *Díky, tati.*

Odpoledne si mě nechal zavolat brigádní generál Nagy. Sotva jsem vstoupil do jeho kanceláře, zeptal se mě, jak jsem se rozhodl.

„Prošetřím případ vraždy Dominiky Švermové,“ odpověděl jsem stručně.

„Rozhodl jste se správně.“

Nedal mi zrovna na výběr.

„Za Jakubem můžete do vězení kdykoli. Domluvil jsem to s tamním ředitelem. S plukovníkem Urbanem proberu, že s vámi tady teď nemá počítat. Kdyby se vás ptal, o co jde, nic mu neříkejte. Ideálně to neprobírejte s nikým z ředitelství. Ani s majorem Vítkovou. Jakmile zjistíte, kdo Dominiku Švermovou zavraždil, stane se z vás šéf oddělení, takže se nebudete muset nikomu zpovídat.“

Odpustil jsem si znovu komentovat, že místo šéfa Honzy Urbana nechci. Otočil jsem se a chtěl odejít.

„Winklere, znovu vám připomínám, že je mi jedno, jakým způsobem najdete toho, kdo Dominiku zavraždil, jen do toho netahejte mou rodinu. Rozuměl jste?“

„Jistě.“

Rovnou jsem odjel vyslechnout Jakuba Nagye. Cestou mi volal Honza Urban. Nevzal jsem mu to. Nechtěl jsem mu lhát a dle ředitelova rozkazu jsem mu pravdu říct nemohl.

Od mého příjezdu do věznice uplynulo sotva deset minut a už jsem seděl naproti Jakobovi.

Bylo mu osmadvacet. Vysoký, hubený. Okamžitě po příchodu do místnosti si mě začaly prohlížet jeho tmavé oči. „Jste od novin?“ zeptal se, jakmile se usadil.

„Ne. Z kriminálky. Kapitán Winkler.“ V jeho výrazu jsem nepostřehl ani stopu po poznání. „Otec vám nevzkázal, že přijdu?“

„Ne.“

To mě překvapilo. Nagy zařídil, abych se dostal do vězení, ale neuráčil se synovi oznámit, že s ním budu chtít mluvit o noci, která mu obrátila život vzhůru nohama?

„Dělám s vaším otcem. Požádal mě, abych se znovu podíval na vraždu Dominiky Švermové.“

„Táta šéfuje krajskému ředitelství. Takže s ním neděláte, jste jeho podřízený,“ konstatoval kluk s na ježka ostříhanými vlasy.

Správný postřeh. „Dobře, tak mi šéfuje.“

„Proč táta chce zrovna po vás, abyste to znovu prošetřil?“

„Asi si myslí, že jsem dobrý.“

Nepatrně se uvolnil. „Co chcete slyšet?“

„Jaké to tady je?“

Několikrát nevěřicně zamrkal. „Děláte si srandu?“

„Ne.“

„Na hovno. Chci odsud ven. Dominiku jsem nezavraždil. Co ode mě potřebujete, abyste to dokázal?“

„Pravdu.“

„Tu jsem už řekl.“

„Viděl jsem podklady k vašemu případu. Těch verzí pravdy jste poskytl vyšetřovatelům hned několik. Já chci slyšet tu jedinou. Tu, která se skutečně stala.“

„Jediná pravda je, že jsem Dominiku nezavraždil. A stejně tady hniju už sedm let.“

„Já jsem tím spíš myslel, abyste mi řekl, co se skutečně stalo.“

Sklopil pohled na desku stolu. „Nevím to. Pil jsem a hulil trávu. Původně jsem na té chatě měl přespat, takže jsem si nedělal hlavu

s tím, že nebudu čistý. Pak jsme se s Dominikou chytli a všechno šlo do hajzlu.“

„Zpomalte. Chci slyšet všechno, co se ten večer stalo. To, co si pamatujete. Nechci, at' si vymýšlíte historky jen proto, abyste zaplnil prázdná místa. Když si něco nebudete pamatovat, prostě mi to řekněte.“

Začal mluvit o tom, jak v sobotu šestnáctého července před sedmi lety odjel s Dominikou, kámošem Albertem a jeho přítelkyní Lindou na chatu Alberta otce. Postupně se tam začali sjíždět další lidé. Většinou se jednalo o Jakobovy a Albertovy spolužáky, kteří stejně jako oni dva studovali pajdák.

„Pamatuju si, že jsme uvnitř chaty chystali jídlo. Byl jsem tam já, Albert, Dominika a pár dalších lidí. Pak jsme se přesunuli ven k ohni. Dominika seděla celou dobu vedle mě. Já jsem někdy – byla už tma – odešel do lesa, potřeboval jsem si ulevit a nechtělo se mi do chaty. Když jsem se vrátil, chovala se Dominika divně. Pak mi někdo podal jointa a od té doby si už pamatuju jen útržky.“

„Proč se Dominika po vašem návratu chovala divně?“

„Nevím.“

„Jaké útržky si pamatujete?“

„Myslím, že jsme se s Dominikou pohádali, ale nevím, kvůli čemu to bylo. Ona odešla. Dál si vybavuju, že stojím za dveřmi pokoje a snažím se ji přesvědčit, aby mě pustila dovnitř. Pak jak sedám do auta a jedu domů. Celou cestu jsem myslel na to, že musím jet pomalu a opatrně. Pořád jsem si opakoval, že jsem ožralý a zkouřený a že jestli mě zastaví policajti, táta mě asi zabije. Že nesmím nabourat a nesmím na sebe upozorňovat. Dojel jsem domů. Docela živě si vybavuju, jak jsem zaparkoval a zatáhl ručku. Ulevilo se mi, že jsem to zvládl. Kdybych Dominiku

zavraždil, těžko bych řešil, že budu mít problém, jestli mě zastaví policajti a nadýchám.“

Ta poslední věta vyzněla, jako by se snažil přesvědčit sám sebe.

„Pokud jste na sobě měl zakrvácenou mikinu, je docela pravděpodobné, že jste měl strach, aby vás nezastavila policie,“ nadnesl jsem.

„Kdybych to skutečně udělal a tu mikinu měl na sobě, v autě bych ji sundal. Přece bych neřídil se zakrvácenou mikinou.“

„Věděl jste před tím obviněním, že stopy krve z oblečení nevyperete?“

„Jo. Pamatuju si, že jednou řešil táta s kolegou po telefonu nějaký případ. Táta mu řekl: *Ten blb si myslel, že když to vypere, krev na těch věcech nenajdou*. Pak jsme o tom ještě mluvili a on mi vysvětlil, že i přesto, že krev na oblečení po vyprání vidět není, v laborce ji stejně odhalí.“

„Svědci vypověděli, že jste se s Dominikou údajně pohádali, protože si psala s nějakým klukem.“

„Nic takového si nevybavuju.“

„Tak proč jste se pohádali?“

„Já vážně nevím. Mám to celé v mlze. Nevím, jestli vůbec byla v tom pokoji, když jsem stál za dveřmi a mluvil na ni. Ani nevím, jestli jsem byl u dveří pokoje, kde ji našli, nebo u jiného.“

„Vypověděl jste, že Dominice byla zima, tak jste jí u ohně půjčil mikinu. Je to pravda?“

„Myslím, že u ohně řekla, že je jí zima, ale nejsem si jistý. U prvního výslechu jsem si na to nevzpomněl. Napadlo mě to až později.“

„Takže jste jí tu mikinu nepůjčoval?“

„Asi ne, když se pak našla u mě doma.“

„Proč jste u výslechu tvrdil, že vás pustila do pokoje? Že jí tekla krev z nosu?“

„Měl jsem strach, že mě odsoudí. Advokát říkal, že jediný důkaz, který proti mně mají, je krev na mikině. Tak mě napadlo, že pokud vysvětlím, jak se na ni ta krev dostala, pomůže mi to. Byl to blbý nápad.“

Jo, to byl. V momentě, kdy si podezřelý začne vymýšlet historky, které si vzájemně odporují, vyšetřovatel ví, že ho má. Stačí ho jen trochu zmáčknout. Konfrontovat s logikou. Většinou se přizná. Když ne, u soudu je to pořád další střípek k vykreslení jeho charakteru, který ho může poslat do vězení. Protože i přesto, že by se měli soudci řídit důkazy, a ne pocity, jsou to taky jenom lidi.

„Jestli jste nevraždil vy, tak kdo?“ zeptal jsem se.

„Nevím.“

„No tak. Sedíte už sedm let. Věřím, že neuplyne den, abyste si na tu noc nevzpomněl. Abyste nemyslel na to, kdo jí to mohl udělat.“

„Neuplyne hodina, abych na to nemyslel. Ale nevím. Dominika byla spíš tichá. Neměla s nikým problém. Ten večer tam ani neměla být.“

„Cože?“ Tohle ve spisu nebylo.

„V pátek večer odjela za matkou do Varů. Měla se vrátit až v neděli, ale přijela už v sobotu odpoledne. Tak jsem jí řekl, ať jede s námi. Nechtěla. Přesvědčila ji až moje máma.“

Že byla Dominika do sobotního rána na návštěvě u matky, jsem věděl. Netušil jsem však, že se neplánovaně vrátila dřív. „Proč přijela už v sobotu?“

„Myslím, že se kvůli něčemu pohádala s matkou.“

„Kvůli čemu?“

„Nevím.“

Na tohle slovo jsem začínal mít averzi. Jenže jsem si zároveň uvědomoval, že to já jsem mu řekl, ať si nic vymýšlí.

„Nekontaktoval vás tady někdo? Třeba s nějakou nabídkou? Že když váš otec udělá, co chce, dostane vás odsud?“

„Ne.“

„Jak vycházela Dominika s vaším otcem?“

„Normálně. Táta v té době dělal v Praze. My jsme bydleli v Ostravě. Dominika se k nám nastěhovala asi půl roku před tou... před tím, než zemřela. Na víkendy někdy jezdila ke své matce. Náš táta občas na víkend domů ani nepřišel, takže si myslím, že se s ním viděla jen párkrát.“

Poděkoval jsem mu za informace a odjel.

Cestou jsem si probíral, co jsem zatím o případu věděl.

Dominice bylo v době vraždy dvacet. Měla za sebou první rok studia na Ostravské univerzitě. Pocházela z Ostravy, ale když jí bylo patnáct, přestěhovala se s matkou do Karlových Varů.

První semestr na vysoké bydlela na kolejích. Druhý už v domě brigádního generála Nagye. Jeho manželka se totiž s Dominičinou matkou znala od dětství. Od dětství se znaly i jejich děti. Když spolu na vysoké začali Jakub a Dominika chodit, rozhodla se Nagyova manželka, že se dcera její kamarádky nastěhuje k nim.

Možná to bylo špatné rozhodnutí. Možná, že kdyby ji nechala bydlet na koleji, její syn by šestnáctého července nezjistil, že se Dominika vrátila od matky dřív, a nepozval by ji na chatu. Možná by Dominika pořád žila a Jakub by neseseděl za její vraždu.

Domů jsem přijel pozdě. Aňa už spala.

„Chtěla na tebe počkat, abys jí přečetl pohádku. Ale nakonec se smířila se mnou,“ informovala mě Hana. „Něco akutního v práci?“ zajímala se.

„Ne, byl jsem –“ zarazil jsem se, protože jsem si vzpomněl na Nagyovo varování.

Hana vyčkávala.

Nechtěl jsem jí lhát. „Víš, že Nagyův syn sedí za vraždu přítelkyně?“

„Slyšela jsem o tom.“

„Požádal mě, abych tu vraždu ještě jednou prověřil. Odpoledne jsem byl vyslechnout jeho syna Jakuba ve vězení.“

„Tu vraždu ale nevyšetřovalo naše oddělení.“

„Ne, stalo se to v Ostravě.“

„Takže máš znovu otevřít uzavřený případ, který se vyšetřoval na jiném ředitelství.“

Nebyl jsem si jistý, jestli to byla otázka. Jenom jsem přikývl.

„Podařilo se vám získat nějaký nový důkaz?“

„Ne. Nagy chce, abych se na to podíval, protože je přesvědčený, že to jeho syn neudělal.“

Pár vteřin mlčela. „Chápu, že chce syna dostat z vězení. Co nechápu, je, proč ses k tomu nechal přesvědčit.“

Nereagoval jsem.

„Jestli se ti podaří dokázat, že jeho syn nevraždil, fajn. Nagy ti bude vděčný. Ale myslel jsi na to, co budeš dělat, pokud to ten kluk spáchal?“

„Myslel, jenomže Nagy mi při rozhodování nedal zrovna na výběr.“

„Jak to myslíš?“

„Pamatuješ, že ses mě ptala, jak jsem si zařídil svůj návrat z protidrogového ke kriminálce?“

„Jistě.“

„Řekl jsem ti, že když na ředitelství nastoupil Nagy, zavolal jsem mu a on mě vzal zpátky. Sice to je pravda, ale něco jsem ti zamlčel. Nagy mě vzal zpátky pod podmínkou, že mu podepíšu výpověď. Nedatovanou.“

„Takže pokud nedokážeš, že jeho syn nevraždil, vyhodí tě,“ konstatovala věcně.

„Jo.“ *A tebe přeloží.* To už jsem nahlas nevyslovil.

Pár vteřin o tom přemýšlela. „Nebylo by lepší rovnou odejít než se nechat vydírat?“

„Bylo by?“ vrátil jsem jí otázku.

Usmála se. „Co když po tobě bude chtít něco nelegálního?“ vyhnula se odpovědi.

„Tak to neudělám.“

„Buď opatrný.“

Procházela kolem mě pryč z místnosti. Chytil jsem ji za ruku. Zastavila se.

„Sice jsem s Jakubem Nagyem mluvil jen chvíli, ale mám pocit, že to neudělal. Víím, že to nic neznamená. Budu muset najít důkazy, ideálně skutečného pachatele.“

Otočila se na mě.

„Chci tím říct, že generála možná nežene jen touha dostat syna z vězení. Možná chce dostat z vězení nevinného.“

„Snad máš pravdu. Ale i tak buď opatrný. Vyšetřovatelům v Ostravě se nebude líbit, že prošetřuješ případ, který skončil odsouzením pachatele. A myslím, že se to nebude líbit ani lidem u nás.“

„To si uvědomuju. Proto jsme se s Nagyem dohodli, že případ nepovedu oficiálně. Nikdo na ředitelství o tom neví. Teda kromě tebe,“ dodal jsem významně.

„Nikomu to vykládat nebudu. Kdybys něco potřeboval...“

„Jo, já víím. Rozhodně tě do toho nemám zatahovat.“ Teď už jsme se rozesmáli oba.

5. prosince, David

V úterý ráno jsem odvezl Aňu ke Karolíně a pak zamířil rovnou do Ostravy. Ani jsem se na ředitelství neotočil.

Dopravní situace byla poměrně slušná, takže jsem na schůzku dorazil s půlhodinovým předstihem. Seděl jsem v hospodě a čekal na kapitána Ježoviče, který nakonec dorazil s desetiminutovým zpožděním.

Osobně jsem ho neznal, dal mi na něj tip bývalý kolega. Pak mu jen stačilo zavolat a po chvíli vyjednávání souhlasil se schůzkou.

Ježovič vešel do hospody a bez zaváhání zamířil ke stolu, u kterého jsem seděl. Rozhodně se nedalo mluvit o tom, že by hospoda praskala ve švech, ale i tak mě překvapilo, jak si byl ten menší, podsaditý chlápek jistý, za kým přišel.

Podal mi ruku a představil se. Usadil se na židli. Jakmile dorazil číšník, objednal si kávu. Ihned poté vytáhl z kapsy walkmana. Po desce stolu ho ke mně posunul se slovy, že je vážně rád, že našel kupce, který dokáže ocenit jeho historickou hodnotu.

Vytáhl jsem obálku s dvaceti tisíci a předal mu ji. Zběžně se podíval dovnitř. Obálka vzápětí zmizela v jeho náprsní kapse. „Víte, že jsem před lety vyšetřoval vraždu, za kterou sedí syn vašeho ředitele?“ zeptal se jakoby mimochodem.

I přesto, že jsem na to neměl náladu, jsem přistoupil na jeho hru. „Vážně?“ Sám jsem slyšel, jak neupřímně zním.

„No jo. Šlo o poměrně jasný případ. Jakub Nagy vyrazil s partou kámošů a se svou holkou na chatu. Večer se s ní pohádal. Ona vešla do chaty, on za ní. On pak narychlo odjel, i když tam měl původně

přespat. Chvíli nato našli svědci tu holku – Dominika se jmenovala – v jednom z pokojů s protnutou krční tepnou.“

„S jakými důkazy proti Nagyovi jste pracovali?“

„Znáte to. Přijeli jsme na místo a našli tam dvacet děcek, všichni ožralí nebo sjetí. Dalo nám zabrat z nich něco dostat, ale potřebovali jsme je vyslechnout co nejdřív, protože bylo jasné, že to udělal někdo z nich. Chata ležela na samotě, nejbližší objekt patnáct kilometrů daleko. Že by se tam objevil někdo cizí, kdo ji zavraždil, bylo totálně mimo.“

Úplně bych tuhle možnost nezavrhoval, nepřerušoval jsem ho však.

„Přijeli i psovodi. Prohledali okolí, ale nic nenašli. Tím nic myslím hlavně zakrvácené oblečení, protože když někomu protnete krční tepnu, nechá to stopy. Proto jsme taky zajistili oblečení všech těch děcek, co tam byla. Poslali jsme ho do laborky, která později zjistila, že na žádném krev není.“

Usoudil jsem, že lepší bude ho nepřerušovat, takže jsem nepromluvil ani během chvíle, kdy se napil kávy.

„No a samozřejmě jsme začali hledat jejího přítele. Podařilo se mi zjistit, že tam nemá auto, takže mi došlo, že z místa odjel.“

Hotový Colombo.

„Já jsem za ním vyrazil ještě s jedním kolegou. Našli jsme ho doma. Už jsme věděli, že jeho otec je policajt. Dělal v té době na prezidiu v Praze. Takže nám šéf dost důrazně vysvětlil, že to nesmíme posrat a všechno musí být předpisové. Výsledky, povolení, shromažďování důkazů, znáte to.“

S kolegou jsme to ráno Jakuba Nagyho očividně probudili. Neřekli jsme mu, že je Dominika mrtvá, jen jsme se vyptávali na ten večer. Čekali jsme, jestli se třeba nepřizná sám. Nepřiznal, ale působil docela zmateně. Požádali jsme ho o oblečení, které měl předchozí večer

na sobě. Neptestoval, dal nám tričko, kalhoty a boty. Jenže my jsme od děvek z chaty věděli, že tam na sobě měl i červenou mikinu. Vyžádali jsme si ji. Chvilku ji hledal a nakonec vytáhl z pračky. Vypranou. Pak jsme ho odvezli k nám. Věci jsme poslali do laborcky, jemu zavolali advokáta a vyslechli ho. Když jsme mu oznámili, že Dominika byla zavražděna, začal měnit výpovědi. Snažil se nám namluvit, že se s ní nepohádal, že ji ani neviděl a odjel domů. Jakmile jsme ho konfrontovali s krvavými stopami na jeho mikině, které objevila laborcka, tvrdil, že té holce tekla krev z nosu. Prostě lhal a pořád přicházel s novými a novými historkami.“ Odmlčel se.

„Jaké další důkazy jste proti němu měli?“

„Výpovědi svědků. Pohádal se s ní. Ona odešla do chaty, on za ní. Za hodinu ji našli s probodnutým krkem. Vedle jejího těla ležel nůž s jeho otisky. Okamžitě po vraždě odjel domů a dal vyprat zakrvácenou mikinu.“

„Nevíte, jestli ta krev byla její.“

„Ale no tak. Nagy nedokázal vysvětlit, jak jinak by se tam krev dostala.“ Odkašlal si. „Inkrimovaný večer měl tu mikinu oblečenou. Jedna ze svědkyň si vybavila, že ji měl na sobě ještě okolo desáté večer. Před půlnocí někdo protne krční tepnu jeho přítelkyni a on hned potom odjede domů. My ho ráno vyslycháme. On nám dá mikinu vytaženou z pračky, na které se najde velké množství krve. Tohle je řetězec nepřímých důkazů.“

„Na tom noži se ale nenašly jen jeho otisky,“ připomněl jsem mu.

Ani mu nedošlo, že jsem se celou dobu tvářil, že jsem za ním přišel proto, abych si od něj koupil starý krám za dvacet tisíc. Že mi o Dominičině vraždě řekl jen tak mimochodem. Já jsem mu teď vlastně přiznal, že o případu už vím. Mně na tom nezáleželo. To on měl strach, že kdybych si náš rozhovor nahrál, v práci by se

mu blbě vysvětlovalo, že si přede mnou pustil pusu na špacír a ještě si za to nechal zaplatit.

„Nenašly se tam jen jeho otisky, protože nůž byl z chaty a ta děcka s ním krájela pár hodin před vraždou párky. Podstatné však je, že na něm jeho otisky byly. To plus ta jejich hádka, jeho kvapný odjezd z místa činu a nález krve na mikině jsou podle mě jasné důkazy, že to udělal. Totéž si myslel státní zástupce i soud.“

„Vyslýchal někdo její matku? Protože Dominika měla být ten víkend u ní. Odjela za ní v pátek, ale vrátila se už v sobotu ráno.“

„Jo, mluvil s ní kolega.“

„Co zjistil?“

„Nic podstatného pro případ.“

„Proč od ní Dominika odjela dřív?“

„Nevím. Ale jak říkám, nebylo to podstatné. Zavraždili ji na chatě, kam odjela se svým přítelem.“

„Podle Jakuba Nagye se chvíli před smrtí začala chovat divně. Víte proč?“

„Ne. Já jsem tenkrát vyslyšel její kámošku a ta mi řekla, že se Dominika chovala divně celý večer. Našla si prý někoho jiného a asi se s Jakubem Nagyem chtěla rozejít. Nejspíš mu to v té chatě řekla a on vybuchl.“

„Tohle v obžalobě nebylo.“

„Nebylo, protože se jednalo pouze o naše domněnky. Řekla nám to jenom ta jedna holka. Prošli jsme tenkrát Dominičin mobil a chtěli zjistit, kdo byl ten kluk, se kterým měla Nagye podvádět, jenže jsme nic neobjevili.“

„Jakub tvrdil, že se nepohádali.“

„Jasně, přece nám nebude sdělovat svůj motiv.“

„Zakrvácenou mikinu vám ale dal. I přesto, že nemusel.“

„Myslel si, že když ji vypral, nenajdeme na ní důkazy.“

„Na jeho ostatních věcech se krev nenašla.“

„Znalci došli k názoru, že na ostatních věcech krev být nemusela.“

Viděl jsem ty posudky, přesto se mi to nezdálo. „Co jiný pachatel? Někdo mimo tu partu?“

„Nechali jsme si zjistit všechna mobilní čísla, která se v době vraždy vyskytovala na místě činu. Byla jen těch děcek.“

„Pokud tam někdo přišel vraždit a pokud bychom připustili, že ten někdo byl profík, nebral by si s sebou mobil.“

„Proč by profík jezdil na nějakou zastrčenou chatu, aby tam podřízl krk dvacetileté holce? Nic neměla, nikdo po její smrti nedědil. S nikým neměla problém. V ničem nelegálním taky nejela. Nagy byl její první vážná známost, takže ani žárlivý ex nepřipadal v úvahu. Kromě toho, ta vražda nebyla promyšlená. Byla spáchána v afektu. Ti dva se pohádali, Nagy sebral nůž, bodnul a pak odjel. Nic víc.“

„Někdo si to mohl naplánovat. Třeba nešlo o Dominiku, ale o to, hodit podezření na Jakuba. Vrah tím mohl chtít vydírat brigádního generála Nagye. Jestli dělal na něčem –“

Přerušil mě: „Nedělal. Zaprvé, v té době sloužil na prezidiu a řešil tak maximálně manuály k tomu, jak vést výslechy. Zadruhé, kdyby ho někdo vydíral, určitě by nám to řekl.“

„Vyděrači si to mohli rozmyslet.“

„Jasně. Stejně tak tam mohli přistát Mart'ani, bodnout ji a pak zase odletět.“

„Ale i vy jste pracovali s vyšetřovací verzí, že to mohl udělat někdo, kdo s tou skupinou na chatu nepřijel,“ připomněl jsem mu.

„Jak jsem říkal, šéf trval na tom, ať nic neposereme a nedáme Nagyovu advokátovi šanci zpochybnit cokoli z toho, co stálo v obžalobě.“

„Co jste prověřovali?“

„Napadlo nás, že advokát bude stavět obhajobu na náhodném pachateli, který do chaty přišel krást. Dominika ho nachytala, tak se vyděsil a zabil ji. Prošli jsme známé firmy a narazili na jednoho, který v okolí dělal chaty. Seděl za to, ale půl roku před Dominičinou vraždou ho pustili. Vyslechli jsme ho a zjistili, že na dobu její smrti má neprůstřelné alibi. Od devíti večer až do rána byl na záchytce. Na nikoho jiného, kdo by připadal v úvahu jako podezřelý, jsme nenarazili.“

„Jak se jmenovala ta holka, která tvrdila, že se Dominika chtěla s Jakubem rozejít?“

„Simona? Sylva? Sabina? Tak nějak.“ Ježovič se napil kávy. „Udělal jste to?“

Chtěl jsem se zeptat, jestli během vyšetřování podezírali ještě někoho jiného. Jeho otázka mě proto dost překvapila. „Co?“

„Zastřelil jste Flégla?“

„Ne.“ Už to byla automatická odpověď, která ze mě vypadla okamžitě poté, co dozněla tahle otázka. Kdyby mě někdo probudil z nejhlubšího spánku a zeptal se, jestli jsem zastřelil Flégla, okamžitě bych odpověděl *ne*. Takhle totiž odpovídají nevinní. Jasně a stručně. Žádné doplňující dotazy, kterými získávají čas, aby si mohli promyslet svou lež.

Líbí se ti ta novinářka? *Ne*.

Spal jsi s ní? *Ne*.

Piješ? *Ne*.

Zase jsem se začal soustředit na chlapa před sebou. „Jak o tom víte?“ zajímalo mě.

Usmál se. „Myslím, že byste v celé republice nenašel policajta, který by o vás neslyšel. Elitní kriminalista obviněn ze tří vražd.“

Syn velmi zazobaného podnikatele. Vyhozený od policie, který se – jakmile se očistil – zase ke sboru vrátil. Nejdřív na protidrogové, pak dokonce zpátky ke kriminálce.“

Mlčel jsem. Ale už mi došlo, odkud věděl, jak vypadám, když si ke mně tady sedal.

„Tak co? Já to nikomu vykládat nebudu,“ dodal pobaveně.

„Nikoho jsem nezavraždil.“

„Flégl přece vyhrožoval, že vám zabije syna. Mám dvě děcka. Pochopil bych, kdyby vám ujely nervy.“

„Neujely. Máte ještě něco k Dominičině vraždě?“

Opřel se o opěradlo židle. „Já ne. Jsem si jistý, že to udělal Jakub Nagy. A že od soudu odešel se zaslouženým trestem.“

„Díky. Můžu zavolat, kdybych něco potřeboval?“

„Jasně.“ Poklepal si na náprsní kapsu. „Rád jsem s vámi spolupracoval.“

„Zjistíte mi, jak přesně se jmenovala ta Sylva, nebo Simona?“

Jen pokýval hlavou. Podal mi ruku a odcházel. Ode dveří se na mě otočil. „Nezapomeňte si tady věci.“

Zaplatil jsem. Při odchodu jsem zakopl o igelitku opřenou o nohu stolu. Vzpomněl jsem si na Ježovičovu poznámku. Vytáhl jsem obsah igelitky na stůl. Šlo o kopii spisu k případu.

V Ostravě jsem ještě stihl vyslechnout tři účastníky party. Jeden z nich objevil Dominiku mrtvou.

Domů jsem se zase vrátil poměrně pozdě. Hana už spala a Aňa samozřejmě taky.

Byl jsem unavený, přesto jsem si sedl do obýváku a prošel pracovním maily. Dneska se mi zase pokoušel dovolat Honza. Nevzal jsem mu to. Tak jsem mu alespoň odpověděl na zprávy.

6. prosince, Hana

Sedm minut před šestou – takže sedm minut před budíkem – mě probudila Aňa, která za námi přišla do ložnice. Slyšela jsem ji vejít tiše do místnosti a přejít k Davidově straně postele. Já jsem se na té své ani nehnula.

Aňa vydržela mlčky stát sotva pár vteřin. Pak Davida tiše oslovila. Spal dál. Zkusila to ještě jednou, tentokrát o něco hlasitěji. Opět bez reakce. Na posteli jsem si sedla právě včas, abych viděla, jak ho začala tahat za ruku. Vzbudit se ho rozhodla taky hlasitým voláním.

David se jen otočil na druhou stranu. Otevřel oči. „Do postele jsem se dostal ve tři,“ pronesl zoufale.

Vstala jsem, vzala dceru a vyšla s ní z místnosti. Za doprovodu breku, protože Aňa se očividně probudila s vědomím, že musí být s tatínkem.

Uklidnila se až poté, co za námi do kuchyně vešel David.

„Myslela jsem, že se chceš vyspat,“ reagovala jsem na jeho náhlý příchod.

„Chtěl jsem, jenže to dost dobře nejde, když mě budí jeden malý křikloun,“ pronesl s úsměvem. Sedl si ke stolu a Aňa se mu okamžitě vyškrábala na klín.

„Včera se mě Honza ptal, kde jsi,“ oznámila jsem Davidovi a podala mu hrnek s kávou.

„Volal mi. Nevzal jsem to,“ přiznal.

„Je to šéf.“

„Jo, a Nagy mu řekl, že se mnou teď nějakou dobu nemá počítat. Očividně to nevzal na vědomí. V noci jsem procházel maily, předal mi pár věcí k řešení.“

„Budeš dneska večer doma?“ změnila jsem téma.

„Doufám, že jo. Na ředitelství se stavím zítra a s Honzou to proberu.“

Naše dcera slezla na zem, postavila se k francouzskému oknu a pozorovala sýkorky, které zrovna hodovaly v krmítku.

Vyměnila jsem si s ní místo a sedla si Davidovi na klín. Prsty jsem mu vjela do vlasů. „Já bych taky ocenila, kdybys byl dneska večer doma.“ Škádlivě jsem na něj mrkla.

„Jsem doma teď, tak bys toho měla využít.“

„Myslíš, že tady Aňa vydrží půl hodiny koukat na sýkorky?“ zeptala jsem se pobaveně.

„Proč půl hodiny? Stačí mi dvě minuty,“ reagoval s úsměvem.

„To jsem vážně chtěla slyšet. V tom případě –“ větu jsem nedokončila, protože se mi do zorného pole dostali Tomáš s Eliškou, kteří přes zahradu kráčeli k domu. Vstala jsem.

„V tom případě co?“ zajímalo Davida.

„V tom případě nemusíš domů vůbec spěchat. Za dvě minuty nestihneš to, co jsem si s tebou plánovala.“

„Můžeme jít do ložnice a já ti dokážu –“

Skočila jsem mu do řeči: „Věř mi, že za dvě minuty nestihneš to světlo na verandě spravit.“

Mrkl na mě. „To asi ne, ale stihl bych lepší věci. Zkus to se mnou, určitě nebudeš litovat.“

„O tom mě mělo přesvědčit to prohlášení o dvou minutách?“

Už neodpověděl, protože do kuchyně vešli Eliška s Tomášem.

Ve čtyřech jsme se nasnídali, jelikož David odešel v podstatě ihned poté, co Eliška vešla do místnosti.

Milovala jsem ho, ale občas jsem mu absolutně nerozuměla. Zrovna teď kvůli jeho postoji k Elišce. Což mi připomnělo, že jsem si chtěla promluvit s její matkou. Už včera, jenže jsem toho měla v práci dost a nestihla to. Slíbila jsem si, že to dneska napravím.

Z kanceláře jsem nakonec odjížděla až ve čtyři. Neměla jsem už náladu mluvit s Eliščinou matkou, takže jsem jen odjela ke Karolíně pro Aňu.

Doma jsem narazila na Tomáše. Zrovna vytahoval nádobí z myčky.

Po snídani jsem ho tam ani nenaskládala, takže to musel udělat on nebo Eliška.

„Ahoj Hani. Nádobí je umyté, vynesl jsem koš. Potřebuješ ještě s něčím pomoci? Třeba s večeří?“ zeptal se očividně velmi dobře naladěný.

„Ne, díky. Cos provedl?“

„Nic. Jenom jsem si uvědomil, jak jste všichni úžasní.“

„To je fajn. Mohl by sis to uvědomovat každý den? A z té vděčnosti začít i prát, uklízet a vařit?“ zeptala jsem se.

„Myslím, že ta vděčnost má své hranice.“ Zvážněl. „Mluvili jste s tátou o tom, že bych si od tebe koupil auto?“

„Ještě jsme se k tomu nedostali.“

Sedl si na židli. „Přemýšlel jsem o tom, že kdybych měl svoje auto, mohl bych před školou vozit ségru ke Karolíně,“ nadnesl. „Já jen, abyste to při posuzování mé žádosti zvažili,“ dodal už zase s úsměvem.

Usmála jsem se. „Při posuzování tvé žádosti to zvažíme.“

„Kdy jsi dostala svoje první auto ty?“ zeptal se po chvíli.

„Nedostala. První auto jsem si koupila, když mi bylo přes dvacet.“
Vlastně i řidičák jsem si dělala až ve dvaceti.“

„Proč?“

„Protože jsem na to neměla.“ *Občas ani na jídlo a nájem.*

Tomáš zvažněl. Mrzelo mě, že jsem o tom vůbec začala mluvit. Byla bych raději, kdyby se mu zase vrátil jeho spokojený výraz. Taky jsem se pak cítila líp.

„Kvůli tomu, že se ti zabil táta? Neměly jste pak s mámou peníze?“ zajímal se.

„Jo.“

„To muselo být těžké. Jak dlouho jsi žila s mámou, než odešla do ústavu?“

Než jsem ji nechala zavřít do ústavu, opravila jsem ho v duchu.

„Pár let. A nebylo to tak hrozné,“ zalhala jsem.

Povídali jsme si další půlhodinu. Přidala se k nám i Eliška. Oba mi pomohli s večeří i zabavit Aňu.

Usínala jsem šťastná. Před lety by mě vůbec nenapadlo, že zrovna já budu vedle sebe mít někoho, jako je David. Někoho, o koho se můžu opřít. A ještě k tomu dvě skvělé děti. Teď vlastně tři.

David mě probudil svým příchodem do ložnice. Bylo pár minut po druhé.

„Všechno v pořádku?“ zadrmolila jsem z polospánku.

„Jo, jen jsem na dálnici stál dvě hodiny kvůli nehodě. Pak jsem se ještě otočil na ředitelství. Potřeboval jsem něco prověřit.“

„Co to světlo?“

„Promiň, pustím se do toho, až se vyspím.“

Už jsem ho ani pořádně nevnímala a usnula.

6. prosince, David

Moc jsem toho sice nenaspal, ale přesto jsem hned ráno znovu vyrazil do Ostravy. Udělal bych líp, kdybych tam včera přespal. Jenže při mém odjezdu jsem ještě netušil, že tam dneska pojedu znovu. Ježovič mi totiž hned ráno poslal jméno a současnou adresu Sylvy, která vypověděla, že Dominika podváděla Jakuba.

Doma jsem Sylvu nezastihl. Naštěstí měla velmi upovídanou sousedku. Takže jsem za ní vyrazil do lékárny v centru, kde pracovala.

Jakmile jsem se jí představil, požádala kolegyni, aby to vzala za ni, a odvedla mě do skladu, který byl cítit dezinfekcí. Navíc nebyl moc prostorný, takže jsme se mačkali mezi regály.

Řekl jsem jí, že prověřuju vraždu Dominiky Švermové. Zamlčel jsem, že za účelem prokázání nevinny Jakuba Nagye. „Vy jste vyšetřovatelům tenkrát řekla, že Dominika podváděla svého přítele, kterého za její vraždu odsoudili.“ Zcela záměrně jsem jí nepoložil žádnou otázku, chtěl jsem, aby se rozpovídala sama.

Znervózněla. „Vážně? To už si nepamatuju.“

„Takže to není pravda?“

„Asi ne.“

„Včera jsem mluvil s kapitánem Ježovičem, tehdejším vyšetřovatelem. Je si jistý, že jste mu o tom řekla vy.“

„Možná se spletl.“

„Nebo jste se spletla vy?“ Nehodlal jsem jí vyčítat sedm let starou lež, jen jsem potřeboval, aby mi teď řekla pravdu. „Zkuste si prosím vzpomenout,“ dodal jsem proto.

Pár vteřin mlčela. „No ona to hlavně nebyla pravda. Dominika Jakuba nepodváděla.“ Zase odmlka.

„Proč jste to tenkrát řekla?“

„Slyšela jsem nějaké řeči o Dominice a jednom klukovi, ale teď zpětně si myslím, že to byly jen drby.“

„Jak se ten kluk jmenoval?“

Trvalo jí dlouho, než odpověděla. „Albert.“

„Jakubův kamarád Albert Hanousek?“ ujišťoval jsem se.

Potvrdila mi to.

Z lékárny jsem odcházel spokojený.

Mohlo být na těch povídačkách něco pravdy? Kdyby ano, měl by Albert motiv zavraždit Dominiku. Třeba se rozhodla o jejich poměru říct Jakobovi a jemu se to nelíbilo. Taky určitě býval u Jakuba doma, takže to tam znal. Po vraždě mohl odjet k Jakobovi domů a zakrvácenou mikinu tam pohodit. A vyprat? Tohle by časově nestihl tak, aby se ještě vrátil na chatu, než tam přijela policie. Rozhodně jsem s ním však chtěl mluvit.

Zavolał jsem Ježovičovi a ten mi během chvíle nadiktoval jeho adresu.

Alberta Hanouska jsem zastihl doma. Měl totiž zlomenou nohu a byl na neschopence.

Rezolutně popřel, že by s Dominikou někdy něco měl. Podle něj byli s Jakobem nejlepší kámoši a něco takového by mu neudělal.

„Myslíte si, že ji Jakub zavraždil?“ zeptal jsem se.

„Stopro ne.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Jakub nebyl ten typ.“

„Někdo z vaší party byl ten typ?“

„Ne, to asi ne. Jenže u těch ostatních si nejsem jistý. Jakuba jsem

znal od dětství, on by něco takového nikdy neudělal. Vždycky, když jsme měli nějaký konflikt, řešil ho v klidu. Nebo se sebral a odešel, ale nikdy se nechoval agresivně.“

„Pil tam. Vzal si i něco tvrdšího. To se pak člověk může chovat jinak,“ nadnesl jsem.

„Jenom jsme hulili. Jakuba jsem už párkrát předtím zhuleného zažil, a jak jsem řekl, nikdy se nechoval agresivně.“

„Jaký je Jakub?“

„Pohodář. Chytrý a taky nadaný úplně na všechno. Byl dobrý ve škole, pátilo mu to. A hlavně vynikal v každém sportu, do kterého se pustil. Hrávali jsme fotbal. On navíc ještě tenis, basket a plaval. Jednou nás kámoši vyhecovali, ať s nimi jdeme hrát baseball. Jakub to hrál poprvé a všechny strčil do kapsy.“

„Co mi můžete říct o jeho rodině?“

„Jeho otce jsem zase tak dobře neznal. Máma byla v pohodě. Brácha taky. Teda občas nás štval, ale nic nenormálního. Byl to prostě mladší brácha, který za námi pořád lezl.“

„Jaká byla Dominika?“

„Hezká baba. Jako že fakt dost dobrá kost,“ rozesmál se.

„Já jsem spíš myslel povahově.“

„Aha. Taková nijaká. Tichá.“

„Nezmínila se Dominika ten večer na chatě, proč se od matky vrátila dřív?“

„Netuším. Víím jen, že s námi na chatě původně vůbec být neměla, ale pak jela. Asi jsem se ani neptal, proč si to rozmyslela.“

„Býval jste často u Jakuba doma?“

„Občas jo.“

„Víte, kde v době Dominičiny vraždy měli pračku?“

„Ne,“ odpověděl okamžitě. „Jo, vy si jako myslíte, že tu mikinu jsem

dal vyprat já? I kdybych věděl, kde mají pračku, stejně bych ji neuměl zapnout. Neumím to ani s naší. Sice jsem ji koupil, jenže obsluhovat ji už musí manželka.“ Rozesmál se. „Že, zlato?“

Z kuchyně vykoukla žena v pokročilém stadiu těhotenství. „To je pravda, ale nemusíš se tím ještě chlubit.“

Ze spisu jsem zjistil, že Jakub Nagy věděl, jak zapnout jejich pračku. Vyšetřovatelé byli tak důslední, že ho dokonce požádali, aby jim to ukázal hned to ráno po Dominičině smrti. Nahráli si to, aby se vyhnuli případným budoucím snahám Jakubova advokáta tvrdit, že jeho mandant ani neví, jak se pračka obsluhuje. Jenže tohle mi při prokazování jeho nevinu nepomůže.

Albertova manželka si k nám přisedla. Představila se mi jako Linda Hanousková. Nějaká Linda byla ten večer na chatě. Zeptal jsem se jí proto, jestli to byla ona. Potvrdila mi to.

Uvědomil jsem si, že to ona byla přítelkyní Alberta, která společně s ním, Jakubem a Dominikou odjížděla v sobotu na chatu.

„Znala jste Jakuba a Dominiku?“

Uhnula pohledem. „Hm, trochu.“

Byla v kuchyni celou dobu, co jsem mluvil s jejím manželem. Musela nás slyšet. Ani jednou nevyšla ven. Proč? Působilo to, že se mnou nechce mluvit.

„Jak trochu? Jakuba jsi znala dobře a Dominiku asi nejvíc z celé party. I když dobře tu holku asi neznal nikdo, byla vždycky hodně uzavřená,“ to už její manžel prohodil mým směrem.

Nejraději bych s jeho ženou mluvil o samotě, jenže chlapa s nohou v sádře jsem si nemohl poslat pro kafe. „Vy nevíte, proč se Dominika ten víkend vrátila od matky dřív?“ zeptal jsem se jeho ženy.

„Už si to moc nepamatuju. Myslím, že se kvůli něčemu pohádaly.“

„Vzpomenete si kvůli čemu?“

„Vážně nevím.“

Od manželů jsem po čtvrt hodině odcházel s pocitem, že mi Linda Hanousková neřekla všechno.

Nastoupil jsem do auta a zůstal v něm nečinně sedět. Pár minut před třetí jsem se dočkal. Linda Hanousková vyšla ze dveří, prošla brankou a pokračovala po chodníku pryč od domu.

Vystoupil jsem a vyšel za ní. Když jsem si byl jistý, že na nás z domu nedohlédne její manžel, zavolał jsem na ni.

Překvapeně se zastavila a ohlédla se.

Dohnal jsem ji. „Potřebuju s vámi mluvit.“

„Vy jste tady celou dobu čekal?“ zeptala se udiveně.

„Chci s vámi mluvit o samotě, bez vašeho manžela,“ vysvětlil jsem.

„Já ale už nic nevím.“ Zase se dala do kroku.

Přidal jsem se k ní. „Budu diskrétní. Vyšetřování, které vedu, není oficiální. Pouze sháním informace. Co mi řeknete, zůstane jen mezi námi. Víte, proč Dominika ten víkend odjela od matky dřív?“

„Jak jsem vám už řekla, asi se pohádaly.“

„Kvůli čemu?“

„To mi Dominika neřekla.“

„Myslíte si, že ji zavraždil Jakub Nagy?“

„Ano.“

Její blesková odpověď mě překvapila. „Váš manžel tvrdil pravý opak.“ Jen pokrčila rameny.

„Proč jste si tak jistá, že to Jakub udělal?“

„Na tom nezáleží, když už ho odsoudili.“

Takže věděla – nebo si myslela, že ví – něco, co prokazovalo vinu Jakuba Nagye? „Mě to i přesto zajímá,“ nedal jsem se odbýt.

Chvilí šla mlčky vedle mě. Pak se zastavila a podívala se na mě. „Můžu mít problém, že jsem to neřekla tenkrát?“

„Ne.“ Ani jsem moc nelhal. Jestli viděla, jak Jakub Nagy zabil Dominiku, stejně bych to před nikým nevytáhal. Tedy vyjma brigádního generála Nagye.

„Chvíli poté, co odešel Jakub za Dominikou do chaty, jsem tam šla taky. Procházela jsem zrovna kolem okna pokoje, ve kterém byla Dominika. Měla otevřenou ventilačku, takže jsem ji slyšela.“ Odmlčela se.

„Co přesně jste slyšela?“

„Slyšela jsem, jak se hádá s Jakubem. Byla hodně naštvaná. Neznělo to, jako by on stál za dveřmi jejího pokoje, jak tvrdil. Spíš jako by byl s ní uvnitř.“

„Kvůli čemu se hádali?“

„Nevím přesně. Jen si vybavuju, že na něj řvala, ať ji nechá být.“

„Jak na to reagoval on?“

„On hlas nezvyšoval, jeho jsem neslyšela.“

„Jak si v tom případě můžete být tak jistá, že se hádala s Jakubem? Třeba s ní v tom pokoji byl někdo jiný.“

„Jsem si jistá, protože mu řekla, že celá jeho rodina je nechutná. Že s nimi už nechce mít nic společného a odstěhuje se.“

Vrátil jsem se do auta. Tohle nevypadalo dobře.

Odjel jsem do věznice konfrontovat Jakuba s tím, co jsem se dozvěděl. Popřel, že by se s Dominikou pohádali, i to, že by s ní v tom pokoji vůbec mluvil.

Cestou domů jsem se rozhodl, že se ještě stavím na ředitelství a prolustruju si všechny, co byli v noc vraždy na chatě. Třeba budu mít štěstí a Dominičin vrah měl během těch sedmi let problémy se zákonem.

K mé smůle jsem narazil jen na jednoho kluka se záznamem. Za držení koksu a trávy.

7. prosince, David

Včera jsem Haně slíbil, že se dneska stavím na ředitelství a promluvím si s Honzou. Jenže jsem to v noci přehodnotil. Potřeboval jsem mluvit s Dominičinou matkou.

Vstal jsem v pět a odjel do Karlových Varů. V autě jsem celou cestu udržoval teplotu jako v ledničce. Občas jsem si i otevřel okno, aby mě probral proudící ledový vzduch. Hodně nahlas jsem si pouštěl muziku. Dvakrát jsem zastavil na benzínce pro kafe.

Stejně jsem se ale necítil nejlíp, jakmile jsem se usadil proti Dominičině matce Aleně Švermové.

Zhruba padesátiletá žena působila už od pohledu velmi nepřístupným a odtažitým dojmem. Delší melírované vlasy jí padaly do obličeje, a to i přes dioptrické brýle, které měla na hlavě asi místo čelenky.

Ukázal jsem jí průkaz s tím, že bych s ní potreboval mluvit o Dominice.

„Děláte pro Teodora, co? Poslal vás, abych vám řekla, že to jeho synáček neudělal?“ vyjela na mě.

„Ne, ale objevily se jisté nové skutečnosti, které musím prověřit.“

„Nejste z Ostravy, tak proč prověřujete vraždu, která se stala tam?“ vyštěkla.

„Protože ty nové skutečnosti souvisejí s případem, na kterém aktuálně pracuji,“ lhal jsem.

„Co chcete ode mě?“

„Jaká byla vaše dcera?“ snažil jsem se ji rozmluvit.

„Je jedno, jaká byla, protože teď je mrtvá. Co chcete?“

Došlo mi, že s empatickým přístupem u ní nepochodím. „Vaše dcera na tu chatu původně vůbec neměla jezdit. Víte, proč si to rozmyslela?“

„Ne.“

Do hajzlu. Nechtěl jsem se jí ptát napřímo, jenže se zdálo, že nebudu mít na výběr. „Měla u vás strávit celý víkend, ale odjela už v sobotu ráno. Proč?“

„Asi chtěla na tu chatu.“

Nebyl jsem idiot. Došlo mi, že chatu použila, protože jsem ji já sám před chvílí zmínil. „Její přátelé vypověděli, že od vás odjela dřív, protože jste se nepohodly,“ nadnesl jsem.

„Oni ti její přátelé byli u toho, že to tak dobře vědí?“ zeptala se jízlivě.

„Ne, vycházeli z toho, co jim řekla vaše dcera.“

„Proč se o to vůbec zajímáte? Je úplně jedno, proč odjela. Protože odsud odjela živá. Umřela až na té chatě. Měl byste se starat o to, s kým se nepohodla tam,“ zvýšila na mě hlas.

„Podle vás ji zavraždil Jakub Nagy?“

„Ano.“

Její okamžitá odpověď mě nepřekvapila tolik jako ta Lindy Hanouskové. „Proč si myslíte, že to udělal?“

„Protože ho odsoudili.“

„Mě spíš zajímá váš osobní názor na jeho motiv.“

„Nechápu, proč jste tady. Měl byste se raději zeptat svého šéfa a jeho ženy, proč dovolili, aby u nich Dominika bydlela. Proč tolerovali, že u nich zůstávala i o víkendech místo toho, aby jezdila sem.“

„Co s tím má společného Teodor Nagy a jeho žena?“

„Tak se jich zeptejte,“ vyštěkla na mě.

„Chtěl bych slyšet váš názor.“

„Běžte pryč. Už se o tom nechci bavit. Jakub to udělal a mě jen mrzí, že za její vraždu nedostal doživotí.“

„Můžete mi alespoň –“

„Běžte pryč.“

Poslechl jsem.

Nagy se vyjádřil velmi striktně ohledně výsledku jeho ženy a mladšího syna. Jenže po hovoru, který jsem absolvoval ve Varech, jsem věděl, že s nimi mluvit musím. Bez ohledu na následky.

Zajímalo mě, zda Dominičina matka mluvila o Nagyovi jen proto, že to byl můj šéf, nebo proto, že on měl něco společného s tím, proč u nich Dominika zůstávala. Nebo snad proto, že její pobyt tam nějak souvisel s její smrtí? Cizí holka nastěhovaná u rodiny, která nebyla její. Zase jsem si vzpomněl na Tomášovu Elišku.

Nejdřív jsem vyrazil za Nagyovou ženou Šárkou. Bydlela s ním, takže jsem s ní potřeboval mluvit ještě před jeho návratem z práce.

Moje návštěva ji zaskočila, ale jakmile jsem jí vysvětlil, proč jsem přišel, pustila mě dál. Taky mi uvařila kafe. Na rozdíl od Dominičiny matky byla milá a vstřícná. Prvních deset minut jsme nemluvili o ničem důležitém. Potřeboval jsem ji poznat. Jakmile jsem nabyl dojmu, že zdvořilostní část máme za sebou, seznámil jsem ji s průběhem své návštěvy ve Varech.

Zhluboka se nadechla, než promluvila: „Asi mě to ani nepřekvapuje. Alena byla vždycky trochu zvláštní. Ani nevěděla, kdo je Dominičin otec. Nebo to jen nikomu neřekla. Ani své dceři. Nebrala na ni nikdy ohled.“

„V jakém smyslu?“

„Třeba pokud šlo o jejich stěhování do Varů. Alena absolutně ignorovala fakt, že Dominika v Ostravě vyrůstala. Že tam chodí do školy a má kamarády. Alena si našla přítele v Karlových Varech, a tak sebrala Domču a prostě se odstěhovaly. V půlce školního roku.“ Nevěřičně zavrtěla hlavou. „Jakmile jsem zjistila, že Domča chodí v Ostravě na vysokou, párkrát jsem ji k nám pozvala na večeři. Ona a Kuba se do sebe zamilovali a mně přišlo zcela přirozené, že jí nabídnu, aby u nás bydlela. Když se Alena dozvěděla, že spolu chodí a že u nás Domča bydlí, volala mi. Vůbec jsem to nepochopila, ale snažila se mi to rozmluvit.“

„Víte proč?“

„Jak ji znám, myslím, že žárlila. Prostě nechtěla, aby měla Domča s někým lepší vztah než s ní.“

„Vím, že je to asi zvláštní dotaz, ale potřebuju, abyste mi upřímně odpověděla. Zůstane to jen mezi námi, slibuju.“

„Ptejte se.“

Musel jsem trochu podnítit její zvědavost. Přetáhnout ji na svou stranu. „Víte, že Jakuba už nic horšího potkat nemůže, že? Odsoudili ho. Pokud to udělal, trest už si odpykává. Pokud ne, musím vědět všechno, abych to dokázal.“

„Ptejte se,“ zopakovala.

„Vyprala jste tu noc jeho mikinu, na které byla krev?“

„Ne.“

Pravda je stručná. Nepotřebuje doplňující otázky a nehraje o čas, aby si mohla promyslet, jak bude reagovat.

„Dobře.“ Stejně jsem si potřeboval být zcela jistý. „Pochopil bych, kdybyste to udělala.“

„Neudělala.“

„Jestli ji nevypral Jakub, musel to udělat někdo, kdo vás zná. Někdo, kdo se mohl dostat do domu a dát ji vyprat. Napadá vás, kdo by to mohl být?“

„Bohužel ne. Věřte mi, že jsme o tom s manželem přemýšleli ne-sččetněkrát. Prádelnu jsme měli v suterénu. Po tom, co se stalo Domče, jsme zkontrolovali okna, jestli se přes ně nemohl někdo vloupat do domu. Dokonce u nás byli nějací lidé a sebrali otisky z klik a různých míst v domě. Žádné cizí nenašli, jen těch lidí, kteří tam běžně chodili.“

„Objevili mezi nimi i otisky někoho z Jakubových přátel?“

„Ano. Ale všichni byli na chatě a nikdo by nestihl přijet k nám a Jakubovy věci vyprat. Manžel to zkoušel. Z chaty přijet domů, dát vyprat mikinu, pak se tam vrátit. Trvalo mu to dlouho. Sám uznal, že by to nikdo nestihl.“

Nakonec jsem se v Nagyově domě zdržel přes půl hodiny. Odcházel jsem s vědomím, že jsem se nedozvěděl nic převratného. Začínal jsem si však vytvářet docela ucelený obrázek toho, jak to v rodinách Dominiky a Jakuba fungovalo. Měl jsem neodbytný pocit, že to, proč Dominika odjela od své matky tak náhle, mohlo souviset s její smrtí.

Bylo osm a mně došlo, že možnost přečíst Aně pohádku jsem už promeškal. Odjel jsem proto rovnou za Filipem Nagyem. Mladším synem brigádního generála.

Cestou mi volal Tomáš.

„Ahoj tati, prosím tě, mohl bys mi půjčit dva tisíce? Do týdne ti je vrátím,“ šel rovnou k věci.

„Myslel jsem, že ti Robert velmi dobře platí,“ připomněl jsem mu, co před pár dny řekl Haně.

„Jo, to jo, ale výplatu dostanu až příští týden. Matyáš slaví o víkendu narozky, tak bych potřeboval založit. Kупoval jsem si teď nové věci na lyže a měl nějaké další výdaje.“

„Budeš kámošovi kupovat dárek za dva tisíce? To se těším, až budu mít narozeniny,“ pronesl jsem pobaveně.

„Nejde jen o dárek. Chystáme mu oslavu a tak.“

„Dobře, ale příští týden mi je vrátíš.“

„Jasně, díky.“

„Měj se.“

„Tati, počkej. Ještě jsem ti chtěl říct, že jsem přemýšlel o Haně. Víš, že to měla docela těžké, když jí bylo tolik jako mně?“

„Jo.“ Nechápal jsem, kam tím míří.

„Říkal jsem si, že bych jí chtěl něčím udělat radost. Tak mě napadlo, že byste si někam vyrazili na víkend.“

To si myslí, že mu to sežeru? Zaplatíme si s Hanou víkend, aby měl chlapec volný barák? A ještě se bude tvářit, že to celé vymyslel pro její dobro?

Tomáš pokračoval, než jsem stihl zareagovat: „Jen vy dva. Bez ségry. Já bych ji hlídal. Přespala by u Karolíny. Přes den bychom ji hlídali s Eliškou. Mluvil jsem i s mámou, a kdyby bylo potřeba, pomohla by nám. Co ty na to?“

Překvapil mě. „Probereme to.“ Vzpomněl jsem si na své víkendové plány. „Vlastně Hana pojedje tento víkend pryč s Karolínou a já budu hlídat děcka, tak mi můžeš pomoci.“

„Tehle víkend nemůžu. To má Maty ty narozeniny.“

„To ti to krásně vyšlo, co?“

Rozesmál se. „Perfektně.“ Pokračoval už vážně: „Přemýšlel jsem teď hodně o životě a tak. Robert to neměl v mém věku lehké. Stejně tak Hana a Eliška. Asi si teď víc vážím toho, co mám. A jací s mámou a s Hanou jste.“

„Na takové filozofické úvahy je asi brzo, ne? Je ti osmnáct, ne osmdesát.“

Jenže syna jsem nepobavil. Mlčel.

„Oceňuju, že si to uvědomuješ. I když jsme to s mámou taky párkrát zrovna ideálně nezvládli. Teda hlavně já.“

„Co tím myslíš?“

„Tvůj první půlrok ve Švýcarsku,“ připomněl jsem mu.

„Jo, ale za to jsi nemohl.“

„Mohl.“ *Chlastal jsem a pak byl na léčení.* Rozhodl jsem se raději změnit téma: „Jsem vážně rád, že chceš pro Hanu udělat něco hezkého.“

„Jsi rád kvůli Haně, nebo proto, že nejsem psychopat jako děda?“

Jak ho to vůbec napadlo? „Cože?“ *Ano, Winklere. Tohle jsou přesně ty zdržovací otázky lhářů, které jim mají získat čas.*

„Dělám si srandu. Jako malý jsem netrhal mouchám křídla a v pubertě nekuchal kočky. Myslím, že je ti jasné, že psychopat nejsem.“ Už zase se mu vrátila dobrá nálada. „Kdy budeš doma?“

„Asi pozdě, ale zítra by to mělo být lepší.“

„Tak se uvidíme zítra. Ahoj.“

Neupozornil jsem svého syna, že psychopati netrhají v dětství mouchám křídla a v pubertě nekuchají kočky. Ne, psychopati jednají sofistikovaneji. Minimálně ti chytří. Manipulují. Ovládají. Lžou. Vydírají. Před očima mi vytanul obraz mého otce.

Musel jsem zajet ke krajnici. Něco mi sevřelo plíce tak, až jsem měl problém se nadechnout. Ale možná mé plíce někam zmizely. Stejně tak ostatní orgány. Zbyla ze mě jen prázdná schránka. Vyděšená schránka, která si přála umřít, protože s tím pocitem prázdnoty se nedalo žít.

Trvalo to pár desítek vteřin, ale i po odeznění toho nejhoršího pocitu – a návratu všech orgánů na svá místa – jsem musel ještě nějakou dobu zůstat sedět v autě, abych se sebral.

Filipa Nagye jsem zastihl doma. Nepozval mě do bytu, zůstal se mnou stát na chodbě.

V jeho obličejí jsem spatřoval shodné rysy s bratrem i otcem. Hlavně tvar brady a očí. Mladší syn brigádního generála měl navíc stejně zrzavé vlasy jako jeho otec. Působil ale docela nesměle. Kdyby neexistovala fyzická podoba mezi ním a brigádním generálem, nevěřil bych, že tenhle sice vysoký, avšak hubený, plachý kluk s dioptrickými brýlemi je jeho synem.

Filip na otázku, jestli si myslí, že Dominiku zavraždil jeho bratr, okamžitě odpověděl, že ne.

„Napadá vás, kdo to mohl udělat?“

„Nevím, kdo to udělal, ale brácha určitě ne.“

„Jak jste s bráchou vycházeli?“

„Dobře. Brácha byl – teda pořád je – fajn.“

„Chodíte za ním do vězení?“

Zčervenal. „Byl jsem tam jen dvakrát. Kuba o návštěvy moc nestojí.“

„Vím, že už je to dávno, ale možná si teď zpětně vybavíte, že jste byl svědkem něčeho podezřelého. Třeba jste něco slyšel. O svém bratrovi, jeho přátelích, nebo rovnou o Dominice?“

Zahleděl se na špičky bot. „Ne.“

„Mám staršího bráchu. Občas jsem poslouchal, o čem se s kámošema baví. Oni o tom nevěděli,“ nadnesl jsem.

Filip se usmál. „Brácha měl spoustu zájmů, doma moc často nebýval. A když jo, nešpehoval jsem ho.“

Mluvil jsem s ním ještě pár minut, odpovídal však většinou jednoslabičně. Až při mém odchodu použil rozvítější větu: „Dokážete

dostat Jakuba z vězení, když to neudělal?“ Nesměle se usmál.
„V létě se budu ženit. Bylo by fajn, kdyby mi mohl jít za svědka.“

„Vynasnažím se.“

Vypadalo to, že všichni, kdo Jakuba Nagye osobně znali, byli přesvědčeni, že to neudělal. A já vlastně taky. Jen Linda Hanousková si myslela opak. Proč? Zнала snad identitu skutečného vraha a nechtěla, abych ji zjistil?

8. prosince, David

Ani tuto noc jsem se pořádně nevyspal. Domů jsem sice dorazil před půlnocí, ale stejně se mi dlouho nedařilo usnout. V naší posteli totiž spala Aňa. I když – ona za mou nespavost nemohla. Vinit jsem mohl jen své myšlenky, které se nedokázaly oprostít od Dominičiny vraždy.

Ráno jsem odvezl dceru ke Karolíně a odjel na ředitelství. Na schodišti jsem potkal Nagye.

„Co tady děláte? Čekal bych vás někde jinde,“ dodal významně. Ani nepočkal na mou reakci a odešel.

Zapadl jsem do kanceláře. Chvilí po mně tam přišel Pavel.

„Nazdar. Už jsem si říkal, jestli jsi nedal výpověď, že ses tady celý týden neukázal.“

„Přece bych tě tady nenechal napospas Pursovi.“

Usmál se. „Na čem děláš?“

„Tak různě.“

Pavel se dál nevyptával, takže jsem mohl v klidu řešit své *různé věci*.

Po hodině nakoukla do kanceláře Zuzana. „Můžete vedle? Je tam brigádní generál a chce s námi mluvit. Se všemi.“

Bez řečí jsme s Pavlem poslechli. Během chvíle jsme se ocitli v místnosti, kde byli skoro všichni kolegové z oddělení. Honzu nevyjímaje.

Nagy k nám stál zády a díval se z okna.

„První oddělení kriminální policie bývá na každém krajském ředitelství známé tím, že se do něj dostanou jen ti nejlepší. Jedná

se o profesionály, kteří mají zkušenosti. Jsou chytří, samostatní a nikdo je nemusí vodit za ručičku. Mají výsledky, které odpovídají tomu, že jsou to elitní policisté.“

Otočil se na nás. „Musím přiznat, že jsem proto velmi nemile překvapen vašimi výsledky.“ Pro větší efekt udělal významnou pauzu. „Problémy, které se zde objevují, jsou zarážející. Mluvím tady o větších či menších pochybeních každého z vás, které v konečném důsledku vytvářejí celek. Celek nejméně profesionálního oddělení na ředitelství.“

Neunikly mi překvapené pohledy kolegů, které na sebe vrhali. Nagyovi zjevně taky ne.

„Netvařte se tak překvapeně. Třeba vy, majore Vítková. Opomenutí výslechu v případě vraždy, které málem vedlo k osvobození pachatele. Nebo vy, nadporučíku Kvido, a vaše chybné označení důkazního materiálu.“ Takhle pokračoval s každým, kdo byl v kanceláři. Ani Zuzanu neušetřil.

Nikdo během jeho vyčítavého monologu ani nedutal.

Čekal jsem, co vytáhne na mě.

Nagy pokračoval: „Abych nezapomněl – plukovník Urban.“ Přešel k Honzovi. „Vy oddělení šéfuje. Všechny chyby těchto lidí jdou na váš vrub. Protože nejste schopný je uřídit a zjednat si pořádek.“ Vykročil ke dveřím. „Jediný člověk, který mě nezklamal, je kapitán Winkler. Nejen že zvládá profesionálně fungovat, taky řeší vaše opomenutí. Jen a pouze díky němu se vám podařilo dopadnout pachatele několika vražd. A to i přesto, že na případu oficiálně nepracoval.“

Ode dveří se na nás otočil. „Gratuluji, kapitáne Winklere. Všichni by si z vás měli vzít příklad, jak správně pracuje kriminalista prvního oddělení.“ Opět přesunul pohled na Honzu. „Všichni,

plukovníku Urbane. Pokud si nezjednáte v tomhle bordelu pořádek, udělám to já. Ale už bez vaší asistence.“ Otevřel dveře a vyšel z místnosti. „Můžete za mnou, kapitáne Winklere?“

Šel jsem.

Nagy se zastavil až u schodiště. Počkal, až za ním dojdu. Dokonce se dva kroky vrátil, aby zmenšil vzdálenost mezi námi. Promluvil velmi tiše. Vztek jsem v jeho hlase však slyšel stejně. „Upozornil jsem vás, že nebudete vyslyšet mou rodinu. Dokonce dvakrát. Nemyslím si, že byste mě přeslechl. Takže jste se mě rozhodl ignorovat. Tohle bylo naposled, co jste porušil můj přímý rozkaz. Rozumíte mi?“

„Ano.“

„Kdyby vás náhodou napadlo, že přesvědčíte Jakuba, aby se k vraždě přiznal, a vy jste tak nemusel hledat skutečného pachatele, upozorňuju vás, že jakékoli jeho přiznání odmítnu akceptovat. Budu předpokládat, že jste si ho vynutil. Tohle jste taky pochopil?“

Netvářil se, že by měl chuť o čemkoli diskutovat, proto jsem se rozhodl to víc nekomentovat. Pro teď. „Ano.“

„Vít Chovanec. Víte, kdo to je?“ vyštěkl na mě.

„Ano.“ Kluk, co byl ten večer na chatě. Jediný se záznamem v rejstříku.

„On spáchal vraždu Dominiky Švermové. Zajistěte proti němu důkazy. Co nejdřív. Rád bych slavil vánoční svátky se svou rodinou. S celou rodinou.“

Snaha víc to nekomentovat mi dlouho nevydržela. „Řekl jsem vám, že takhle nepracuju. Nebudu na nikoho házet vraždu.“

„Tak v tom případě skončíte. A nejen vy. Taky Vítková, Kostek, Urban, Kvita a další. Myslíte si, že za dobu, co jsem tady, jsem nezjistil, co jste zvorali? Když s tím půjdu na inspekci, vyrazí vás všechny. A některé možná pošlou i sedět,“ dodal výhružně. Otočil se a odešel.

Věděl jsem, že jen vyhrožuje. Tedy pokud šlo o ostatní kolegy. Mě by určitě vyrazil okamžitě a postaral by se i o to, aby Hanu přeřadili.

V kanclu jsem se stavil jen pro mobil a peněženku a vyrazil na soudní.

Narazil jsem tam na Laskavého. Vedoucího soudního lékaře, který by si měl – vzhledem ke svému věku – už dávno užívat pokojného dýchodu. Namísto toho svou shrbenou vysokou a vyhublou postavu šouravým krokem přemísťoval po vykachlíčkované podlaze budovy soudního lékařství jako šachista pěšce po šachovnici.

Pozdravili jsme se a já jsem se zeptal, jestli je tam Andrea Kocmanová.

„Není,“ odpověděl stručně.

„Máte chvílku? Potřeboval bych něco zkontrolovat.“

Upřel na mě své světle modré oči. „Ptejte se.“

„Jde mi o stanovení času smrti. Mám oběť, kterou svědci viděli vcházet do chaty. Zhruba za hodinu ji uvnitř našli mrtvou. Lékař dorazil do dvaceti minut. Stanovil čas smrti na dobu šedesát až sedmdesát minut před svým příjezdem. Takže podle něj byla zavražděna deset až dvacet minut poté, co vstoupila do chaty. Mě by zajímalo, jestli k vraždě nemohlo dojít ihned poté, co do té chaty vešla.“

„Mohlo.“

Kruci. Proto bych raději mluvil s Andreou. „Můžete to upřesnit?“

„Nevím, co na tom potřebujete upřesňovat. Vznosl jste jasný dotaz a já jsem vám na něj jasně odpověděl.“

„Proč lékař, který ji ohledal na místě, tvrdil, že zemřela deset až dvacet minut po příchodu do chaty, a vy mi tvrdíte, že mohla klidně zemřít o těch deset až dvacet minut dřív?“ položil jsem mu konkrétnější otázku.

„Že se na to ptáte zrovna vy. Kolikrát jste mi tady postával a tlačil na mě, že potřebujete upřesnit čas smrti? Že časové rozmezí několika hodin, neřkuli několika dní, pro vás není akceptovatelné?“

„Párkrát,“ musel jsem přiznat.

„Tak vidíte. A pak se divíte, když někdo podlehne nátlaku a ve snaze vyjít policii vstříc konkretizuje čas smrti.“

„To, že na někoho tlačím, ještě neznamená, že mi musí vyhovět. Hlavně pokud je to odborník, na jehož stanovisku záleží, jestli podezřelého odsoudí,“ pronesl jsem trochu podrážděně.

„Jistě. A když vám nevyhoví, tak si zajdete večer za jeho kolegyní a tlačíte na ni, aby vám upřesnila čas smrti, že?“ připomněl mi pár let starý případ, se kterým mi *vypomohla* Andrea.

Dostal mě. „Za to se omlouvám.“

Jen nad tím mávl rukou. „Podívejte se, kapitáne Winklere. Stanovení času smrti je problematické. Může to vypadat, že jen zjistíme teplotu těla, zhodnotíme posmrtné skvrny, ztuhlost a na minutu přesně vám řekneme, kdy dotyčný zemřel. Jenže takhle to nefunguje. Je to komplikovaný proces. Samozřejmě, čím je mrtvola *mladší*, tím přesnější stanovení času úmrtí můžeme poskytnout. I zde však existují jistá kritéria, která hrají roli. Ideální je, když není s tělem po smrti hýbáno a je na místě, kde nekolísají teploty. Nebo pokud alespoň víme, jak kolísají. Pak můžeme být konkrétnější, než když naleznete mrtvou dívčinu někde venku poté, co byla měsíc vystavena hlodavcům.“ Po další připomínce mého starého případu se vrátil k původnímu tématu, tedy k Dominice: „Všechny tyto atributy vaše oběť z chaty, zdá se, splňovala. Ale já osobně bych vám velmi pravděpodobně nestanovil čas smrti na minuty.“

„Velmi pravděpodobně?“

„Jistě. Vždy záleží na konkrétním těle a na konkrétních okolnostech. Že si sem přijdete a během minuty mi řeknete, co se stalo, mě neopravňuje činit závěry.“

„Můžu vám poslat dokumentaci k oběti?“

„O koho jde? Podívám se na to.“ Šoural se k počítači.

„Neřešili jsme to my, ale Ostrava.“

Zarazil se uprostřed pohybu. „Tak mi to pošlete.“

Byli jsme sami. Mohl jsem se zeptat, proč to udělal. Proč se postaral o záměnu vzorků v případě vraždy. Proč mi do očí lhal.

„Ještě něco?“ zeptal se.

Vzpomněl jsem si na Nera. Na jeho varování, že to nemám řešit, jinak to odnese moje rodina.

„Ještě něco, kapitáne Winklere?“ zopakoval Laskavý netrpělivě.

„Ne, díky. Hezký den.“

Ze soudního jsem odjel na oběd. Kdybych na něm už od včerejška nebyl domluvený s Martinem od techniků, asi bych si ho po předchozí návštěvě na soudním odpustil.

S Martinem jsme si objednali a během čekání rozebírali nepodstatné věci. Až po jídle jsem ho seznámil s pravým důvodem naší schůzky.

Položil jsem před něj na stůl Dominičiny fotky z místa činu i Jakubovy mikiny z laboroky, na které byly vidět krvavé skvrny. Taky fotky ostatních Jakubových věcí, na kterých krev nebyla. „Můžeš se na to podívat a říct mi, jestli je podle tebe všechno v pořádku?“

Chvíli si materiál prohlížel. „Vadí ti, že krev je jen na mikině, a ne na ostatních věcech?“ tipoval, jakmile odložil poslední fotku.

„Tobě ne?“ Nechtěl jsem ho svým názorem ovlivňovat.

„Je to trochu zvláštní. Ale asi bych z toho nic nevyvozoval. Mohl tam stát stůl, židle nebo jiný kus nábytku, za kterým se pachatel částečně kryl, a proto se krev nedostala na zbylé části jeho oblečení.“

Vytáhl jsem snímky z místa činu a předal mu je. „Byla tam jen postel a dva noční stolky. Oběť ležela uprostřed místnosti. Nic pachatele nekrylo.“

„Dobře. I tak... Mohli být v pohybu. Pachatel, nebo oběť.“ Už však nezněl tak jistě.

„Setkal ses někdy s něčím podobným?“

„Ne, ale to neznamená, že se to tak nemohlo stát.“ Chvilí přemýšlel. „Předpokládám, že pachatele nezadrželi na místě, když tu mikinu stihl vyprat.“

„Odjel domů. Odsoudili ho v podstatě jen kvůli té mikině. Že se našla vypraná u něj doma a on nedokázal vysvětlit, jak se na ni krev dostala.“

„A jak se tam podle tebe dostala?“

„To musím zjistit.“

„To je ta vražda, za kterou odsoudili Nagyova syna?“

Kruci, nikdo z ředitelství neměl vědět, na čem dělám. „Jak jsi na to přišel?“

„Ledasco se povídá.“

„Povídá? Vždyť sedíš v jiné části baráku.“

„I tak se ke mně poměrně rychle doneslo, že dneska dostalo celé první oddělení – Honzu nevyjímaje – od Nagyeho slušnou čochku.“ Upřeně mě pozoroval. „Teda vlastně celé oddělení ne. Ty ne.“

Potřeboval jsem změnit téma. „Takže podle tebe je reálné, že člověk, který tu vraždu spáchal, si krví zasvinil jen mikinu a jinam se krev nedostala?“

„Jo.“

Do háje. Čekal jsem, že úspěšnější budu v jednání s Martinem než s Laskavým. Spletl jsem se. Ale k čemu mi vůbec byly i ty informace od Laskavého? Jen proto, že by se mi povedlo najít soudního, který by vyvrátil čas Dominičiny smrti, by Jakub o obnovu procesu žádat nemohl. Tohle nebyl důkaz, který by soudce posadil na zadek. I kdybych dokázal, že k vraždě došlo o dvacet minut dřív, stejně to nebylo dost času, aby někdo z chaty zvládl odjet do Nagyova domu, dát vyprat mikinu a vrátit se.

„Davide, hele, já si tě vážím, seš fajn, ale nemyslím si, že tohle je správné.“

Jako co? Najít skutečného Dominičina vraha? Jen jsem na něj nechápavě zíral.

„Že chceš Honzu vyšachovat,“ reagoval Martin na můj výraz.

„Díky za názor.“

Hospodu jsem opustil bez Martina.

Vrátil jsem se na ředitelství a poslal Laskavému dokumentaci k Dominičině pitvě. Pak jsem procházel informace, které jsem měl ke všem hostům chaty. Ve své činnosti jsem vydržel, dokud mě nevyrušil nově příchozí.

Zvedl jsem hlavu od papírů. Pavel. Zase jsem se začetl. Jenže Pavel se postavil před můj stůl.

„Děláš na vraždě, za kterou byl odsouzen Nagyův syn?“

Asi mě ani tak nevytočila ta otázka jako tón, kterým to řekl. „Do toho ti nic není.“

„Takže děláš. A předpokládám, že je i pravda, že ti za to Nagy nabídl místo šéfa oddělení.“

Vstal jsem od stolu. „Víš co? Nagy měl dneska v jedné věci pravdu. Tohle není elitní policejní oddělení. Tohle je spolek užvaněných

ženských, které místo toho, aby dělaly, co mají, jenom sbírají drby.“
Vykročil jsem ke dveřím.

Pavel se před ně postavil. „Neodpověděl jsi. Co měl teda znamenat ten jeho proslov? Všechny zkritizuje, ale tebe vychválí do nebes? Jen tak? Podle mě to vypadá, že si připravujete půdu pro to, aby tě povýšil.“

„To si fakt myslíš, že Nagy chtěl tím svým proslovem vám všem zavařit a mně umést cestičku k povýšení? Kdyby mě chtěl povýšit, udělal by to bez těch keců okolo. Chceš vědět, o co skutečně jde? Ano, dělám na vraždě, za kterou odsoudili jeho syna. On mi zakázal kvůli tomu vyslýchat jeho rodinu. Včera jsem mluvil s jeho ženou a mladším synem. To, co dneska předvedl, měla být lekce. Lekce, že mám poslouchat jeho rozkazy. Protože mu bylo jasné, že mě tím dostane do situace, kdy na mě bude nasrané celé oddělení. A vlastně kvůli té šuškanď tady i celé ředitelství.“

Pavel uhnul ode dveří, kterými jsem vyšel z místnosti.

Odjel jsem za Jakubem Nagyem do vězení.

Znovu jsem se Jakuba vyptával na detaily z noci vraždy. Pak jsem se zaměřil na jeho kamaráda Alberta Hanouska. K ničemu to nebylo. Začal jsem se vyptávat na Víta Chovance.

„Toho tam někdo pozval. Já jsem ho zase až tak dobře neznal,“ odpověděl.

„Dominika ho znala?“

„Ne.“

„Měl jste s ním někdy problém?“

Nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Prodával drogy?“

„Jo, ten večer něco přinesl.“

„Kdo ještě o tom věděl?“ Pokud jen Jakub, mohl mít Chovanec motiv hodit na něj vraždu jeho přítelkyně a... *Co to do prdele děláš, Winklere?! Generál řekne, že to máš hodit na Chovance, a ty si pár hodin nato začneš vymýšlet jeho motiv? Takhle pachatele nevypátráš!*

Jakub mě upřeně pozoroval. Matně jsem si vybavoval, že něco říkal. „O čem jste to mluvili?“

„Že asi všichni na chatě věděli, že tam Chovanec přinesl matroš. A tím matrošem myslím trávu. Nebyli jsme fetišti, co by si píchali něco do žíly,“ pronesl lehce dotčeně.

„Mám s sebou seznam lidí, co tam ten večer byli. Projdeme si jednoho po druhém a vy mi řeknete úplně všechno, co vás k nim napadne,“ rozhodl jsem.

„Jestli si myslíte, že to k něčemu bude...“

Nemyslel jsem si to, ale nenapadalo mě nic jiného. Měl jsem však tolik rozumu, abych to nevyslovil nahlas.

Zatímco jsem hledal seznam, vstoupil za námi do místnosti bachař. Jakubovi přinesl večeri.

„Můžete mi prosím udělat kafe?“ požádal jsem ho.

„Jste si to tady asi spletl s kavárnou, ne?“ reagoval na odchodu vztekle.

Nekomentoval jsem to.

Jakub se pustil do jídla.

Seznam lidí, co se zdržovali ten večer na chatě, jsem nenašel, takže jsem vytáhl seznam mobilních čísel a jejich majitelů, která byla v době činu na místě aktivní. Měl jsem ho ze spisu od Ježoviče, protože jsem ho v materiálech od Nagye nenašel.

„Máme...“ Zahleděl jsem se na konec seznamu. „Jednadvacet čísel?“ Lidí tam mělo být dvacet včetně Dominiky a Jakuba. Že bych konečně kápnul na něco, co Ježovič přehlédl?

Začal jsem si pročitat jedno jméno po druhém.

„Bylo nás tam tenkrát dvacet,“ opravil mě Jakub s plnou pusou.

Jo, sakra. Toho jsem si byl vědom. Možná jsem právě... Mé nadšení bylo konfrontováno s nepříjemnou realitou. Ježovič nic nepřehlédl. To já. „Jo, na chatě vás bylo dvacet. Tohle jsou telefonní čísla, která tam byla aktivní. Vy jste měl dvě, takže jsme na dvaceti lidech.“ Do prdele! Že zrovna já, člověk, který měl u sebe jednu dobu čtyři telefony, jsem se nechal takhle zmást. I když jen na pár vteřin. Jenže ten pocit vítězství...

„Cože? Kolik tam teda bylo lidí?“ nechápal Jakub. Nejspíš se už taky radoval, že jsem objevil něco převratného.

„Lidí tam bylo dvacet.“ Mé další vysvětlování přerušil bachař, který s hrnkem kafe vešel do místnosti.

„Ředitel prý říkal, že vám máme vycházet vstříc, když jste ta *vážená* návštěva tady našeho generálského synáčka.“ Kývnul na Jakuba. Hrnek přede mě postavil na stůl.

Po jeho odchodu Jakub jen konstatoval, že ho bachař moc nemusí.

Začali jsme procházet jedno jméno ze seznamu po druhém.

U některých jsme se zdrželi dýl. Pár z nich Jakub vůbec neznal. Pečlivě jsem si zapisoval, co přesně mi řekl. To u mě nebyvalo zvykem. Většinou jsem se spoléhal na svou paměť. Jenže teď jsem měl do Vánoc vypátrat pachatele sedm let staré vraždy. Na to, abych se spoléhal na paměť, nebyl prostor.

Prošli jsme půlku seznamu, když se mě Jakub zeptal, proč jsem se toho kafe ani nedotkl.

Vstal jsem ze židle. „Pokud mi ho někdo přinese s takovým komentářem, jsem si poměrně jistý, že mi do něj naplival. Stavím se v pondělí a doděláme zbytek.“

8. prosince, Hana

Zaklepal jsem na dveře Honzovy kanceláře. Zdálo se, že s někým telefonuje, přesto jsem zaslechla *dále*, takže jsem vešla dovnitř.

Honza stál zády ke dveřím. „... ne, nezamlouvej to. Zajímá mě, co podle tebe mám dělat. Nechat se vyhodit po čtyřiceti letech služby? Nebo raději odejít, než mě vyhodí?“

Došlo mi, že jsem se přeslechla a Honza mě dál nezval. Než jsem stihla odejít, otočil se.

„Musím končit, pak ti zavolám.“ Mobil položil na stůl.

„Promiň, myslela jsem, že můžu... Nechtěla jsem...“ zadržela jsem.

„V pořádku. Co se děje?“

Přešla jsem ke stolu a položila na něj žádosti, které jsem potřebovala podepsat.

Vzal si je a začal se. Jakmile skončil, každou mi podepsal.

Celou tu dobu jsem si v hlavě přehrávala část hovoru, který jsem zaslechla. „Děje se něco?“ zeptala jsem se, jakmile s podepisováním skončil.

„Ne.“

Pochopila jsem, že o tom nechce mluvit, a proto jsem dál nevyzvídala.

Byla jsem už ve dveřích, když mě oslovil: „Hano, víš, kde byl David celý týden?“

Vrátila jsem se do místnosti. „Teď je v kanceláři. Mám ti ho sem poslat? Můžeš se zeptat jeho.“

„Ne, ptám se tebe.“

Slíbila jsem Davidovi, že nikomu neřeknu, co dělá. „Myslím, že bys to měl raději řešit přímo s ním.“

Honza se nevesele rozesmál. „Vlastně by se dalo říct, že jsem to s ním řešil už před pár týdny, ale lhal mi, takže nečekám, že by mi teď řekl pravdu.“

Jak mu mohl David lhát už před pár týdny? Na vraždě přítelkyně Nagyova syna přece začal dělat teprve tento týden. „Jak to myslíš?“

Povzdychl si. „Ono už je to asi stejně jedno. Sedni si.“

Poslechla jsem.

Začal mluvit o tom, jak se k němu před pár týdny doneslo, že Nagy nabídl Davidovi místo šéfa oddělení. Konfrontoval s tou informací Davida a ten mu prý tvrdil, že jeho místo nechce.

„Proč by Nagy nabízel Davidovi tvoje místo?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Tenkrát jsem to taky moc nechápal. Ale sám David mi potvrdil, že mu Nagy to místo nabídl. Jenže mi taky tvrdil, že o něj nemá zájem. Věřil jsem mu. V pondělí si mě zavolal Nagy a oznámil mi, že s Davidem teď v práci nemám počítat. Zajímalo mě proč. Řekl, že to mám brát jako rozkaz, a tím to ukončil. Pokoušel jsem se Davidovi několikrát dovolat, ani jednou mi to nevzal. Tak jsem se trochu poptal a zjistil, že prošetřuje vraždu, za kterou odsoudili Nagyova syna.“

„Pořád nechápu, jak to souvisí s tvým místem.“

„Poslední dobou jsem si všiml, že Nagy řeší Davidova pochybení ve službě a sděluje mu informace, ke kterým by neměl mít přístup. Nebylo mi jasné, proč to dělá. Ale teď už to dává smysl. Bylo to něco za něco. Nagy pomohl Davidovi s problémy v práci, David dostane jeho syna z vězení a za odměnu ho Nagy povýší na šéfa oddělení.“

David mluvil o tom, že má Nagy jeho podepsanou nedatovanou výpověď a vyhodí ho, když mu nepomůže s prošetřením vraždy, za kterou odsoudili jeho syna. Takže mi lhal. O tohle vůbec nešlo. Honzovi jsem to však přiznat nemohla. „To je nesmysl, Honzo. David se s Nagyem nepřátelí. A i kdyby, něco takového by neudělal. Nepřipravil by tě o místo.“

„Zatím to tak nevypadá.“

„David si tě váží. Respektuje tě. Určitě by tohle neudělal,“ zopakovala jsem.

„Neudělal by co? Nenechal se povýšit? Řekni mi, kdo by něco takového nechtěl.“

„Nikdo z oddělení. Všichni totiž vědí, že by to byl podraz na tebe.“

Pár vteřin seděl mlčky. „Promiň, neměl jsem to vůbec vytahovat. Můžeš si to prosím nechat pro sebe?“

„Jistě.“

Pohled do zahrady mě většinou uklidňoval. Hlavně pokud bylo venku stejně jako teď. Kdy se drobné sněhové vločky snášely k zemi. Ulpívaly na tmavě zelených větvích jehličnanů a na světle zelených lístcích bobkovišní. Slunce, které dnes snad ani nevykouklo zpoza mraků, už zapadlo, ale díky osvětlení na zahradě jsem se mohla kochat pohledem na tichou, spící vegetaci. Líbila se mi hra světla a stínů, které lampy – už taky zahalené nízkou sněhovou pokrývkou – vrhaly okolo sebe. V dálce jsem zaslechla štěkot psa, jinak jsem nebyla rušena žádnými projevy civilizace.

Podívala jsem se na dětskou chůvičku na stole, abych zkontrolovala dceru. Klidně spala ve své posteli. Doma nikdo nebyl a já jsem měla obavy, že kdyby se probudila a volala mě, v zimní zahradě bych ji neslyšela. Proto jsem si s sebou vzala *špeha*, jak chůvičce říkával David. Jistě, mohla jsem zůstat doma, jenomže já jsem potřebovala ven. Kdyby David odpoledne z práce zase někam nezmizel a byl doma, nejspíš bych vyrazila na procházku. Teď jsem nemohla.

Dál jsem sledovala padající vločky a snažila se uklidnit. Nešlo to.

Slyšela jsem přijet Davida. Vejít ho do domu. Rozsvítit si v kuchyni, takže mě rušilo světlo pronikající do zimní zahrady.

Přišel za mnou. „Ahoj. Jen na tričko je tady docela zima,“ konstatoval, jakmile si všiml, co mám na sobě.

„Oblíkla bych se a šla se projít, ale nemůžu.“

„Proč?“

„Protože mi nahoře spí dvouleté dítě.“

„Mohla jsi říct Tomášovi –“

Skočila jsem mu do řeči: „Nemohla. Tomáš není její rodič. Nebudu ho otravovat s tím, aby ji hlídal. Oproti tomu od tebe bych čekala, že alespoň jednou přijedeš domů v nějakou rozumnou hodinu. Už v pondělí jsem ti říkala, že se na tebe Aňa večer ptala a chtěla přečíst pohádku. Máme pátek a ty ses ani jeden večer neobtěžoval být doma, abys ji uspal.“

„Pracuju. Nevysedávám s kámošema v hospodě. Zrovna od tebe bych čekal, že to pochopíš.“

Došlo mi, že to *zrovna od tebe* mělo znamenat *na rozdíl od Tamary*. „Pochopila bych to, kdyby šlo o nový případ. O takový, ve kterém je důležité vyslechnout svědky v co nejkratším čase, aby nic nezapomněli. Ne pokud řešíš sedm let starou vraždu.“

Myslím, že u svědků Nagyova případu je celkem jedno, jestli je vyslechneš dneska, nebo za týden. Stejně si už nikdo nic důležitého nepamatuje.“

„Nevím, o co ti jde, ale nemám náladu se hádat. Jsem utahaný a mám hlad. Takže když dovolíš, jdu se najíst a vyspat. Jestli mi i ráno budeš chtít něco říct, můžeme to řešit pak. A pokud jde o Aňu, budu s ní celý víkend.“ Vrátil se do kuchyně a mě nechal s mým vztekem v zimní zahradě.

Honza měl pravdu. David komunikoval, jen když se to hodilo jemu. Šéfa mohl ignorovat nezvedáním telefonu. Mě ne. Vstala jsem a přišla za ním do kuchyně.

Ohříval si jídlo.

„Proč tak spěcháš na vyšetřování vraždy, za kterou sedí Nagyův syn?“

„Řekl jsem ti, že na mě Nagy tlačí, abych to vyřešil, jinak mě vyrazí.“

„Vážně? Nebo se jen nemůžeš dočkat, až z tebe bude šéf oddělení?“

Sedl si ke stolu a hlavu si sevřel do dlaní. „To si snad už všichni děláte prdel,“ pronesl tlumeně.

„Ne, já si *prdel* rozhodně nedělám. Ale mám pocit, že si ji děláš ty ze mě. Vykládáš mi, že tě chce Nagy vyhodit, a ono jde zatím o něco úplně jiného. A rozhodně to netrvá týden, ale už podstatně delší dobu, co? Proč mi lžeš?“

„Nemíním to řešit, Hano.“

„Jenomže já to řešit míním. Zastávám se tě před Honzou. Vykládám mu, že bys ho o práci nepřipravil. Jenže to zatím vypadá, že přesně o tohle ti jde.“

„Jak jsi přišla na to, že mi jde o to, připravit Honzu o místo?“

„Protože řešíš tu vraždu. Proč bys to jinak dělal? Nevěřím tomu, že by ses nechal Nagyem jen tak vydírat. Ne, ty ne. Zařídil by sis, abys na ředitelství zůstal. Stejně jako sis to zařídil u Kadlece. Ale nedělal bys něco pro Nagye jen proto, že to on chce. Leda že by ti za to něco slíbil.“

„Můžeš se laskavě uklidnit? Vůbec nechápu, jak jsi na tyhle výmysly přišla. Vlastně jste se na ředitelství všichni začali chovat jako banda idiotů. Už jsem tyhle kecy poslouchal od Martina a Pavla. Nehodlám je poslouchat ještě doma.“ Vstal od stolu.

„Jistě. To, že jsme všichni jen banda neschopných idiotů, jsme už dneska slyšeli od Nagye.“

„O co ti jde?“

„Jde mi o to, že mi lžeš. Že chceš podrazit Honzu, abys mohl šéfovat oddělení.“

„Nechci šéfovat oddělení. Ale kdybych chtěl a využil Nagyovu nabídku, Honzu bych nepodrazil. Já jsem si o to místo neřekl. Nabídl mi ho Nagy, takže na mě nechod' s tím, že chci někoho podrazit.“

„To ti nepřijde jako podraz? Honza tě na oddělení přijal. Nebýt jeho, vůbec bys tam nebyl.“

„Honza mě na oddělení vzal, protože jsem schopný. Protože jsem vyřešil něco, co jeho člověk tenkrát poslal. Já mám nejvíc vyřešených případů, které končí odsouzením pachatele. Já řeším průsery lidí na oddělení, které se díky mně kolikrát ani nedostanou k vedení. Takže mi laskavě nevykládej, že jsem na oddělení jen díky Honzovi. A když už jsi zmínila Kadlece, tak mi dovol ti říct, že Kadlec chtěl Honzu vyrazit. Já jsem zařídil, aby zůstal. Pokud bych teď měl dostat jeho místo, omlouvám se, ale opravdu bych kvůli tomu neměl výčitky.“

„Uvědomuješ si, že jestli budeš ty šéfovat oddělení, půlka lidí odejde?“

„No a co? Tak si seženu jiné. Schopnější. Můžu tě ujistit, že nebudu mít problém sehnat zkušené lidi, kteří se mnou budou velmi rádi dělat.“

„To už jsi přemýšlel, koho si vezmeš do týmu? Vzhledem k tomu, že Honzovo místo vlastně nechceš, to jde rychle,“ pronesla jsem jízlivě. „Vůbec nechápu, že o tom můžeš, byť jen na vteřinu, přemýšlet. Být na tvém místě, tak z ředitelství raději odejdu než udělat tohle.“

„Já být na tvém místě, tak míň řeším práci a víc se zaměřím na podporu svého partnera.“

„Cože?“

„Asi bych čekal, že mě podpoříš. Budeš pyšná, že by ze mě mohl být šéf oddělení.“ Zatvářil se, že o tom přemýšlí. „Nebo jde snad přesně o tohle? Vadí ti, že bych ti šéfoval?“

„To je úplně mimo. Ale jestli chceš být s někým, kdo tě podpoří i přesto, že kvůli tomu přijde Honza o místo, měl jsi zůstat s Tamarou. Ta by asi neměla morální problém s tím, že jsi podrazil férového chlapa.“

„Ty mi tady hodláš kázat o lhaní a morálce? Když tebe povýšili na majora, ani ses neobtěžovala mi to říct.“

„To je něco úplně jiného. Kvůli tomu, aby mě povýšili, nemuseli nikoho vyhazovat. Navíc moc dobře víš, proč jsem ti to tenkrát neřekla.“

„Vlastně nevím. Ale docela by mě to zajímalo.“

„Nechtěla jsem to vytahovat, protože... vzhledem k situaci, která tenkrát nastala.“

„Takže ty jsi to vlastně dělala pro moje dobro. Nechtěla jsi mě rozrušit informací o svém povýšení jen pár dní poté, co mě vyrazili,“ pronesl ironicky.

„Nechápu, proč teď vytahuješ moje povýšení, když řešíme tvoje jednání na ředitelství.“

„Přestaň do toho pořád tahat ředitelství. Tady nejde o práci. Tady jde o nás dva. O to, že místo toho, abys mě podpořila, snažíš se mě přesvědčit, ať to místo nevezmu. Snažíš se ve mně vzbudit pocit, že jsem neschopná nula. Že to nezvládnou a nikdo na oddělení nezůstane, pokud mu budu šéfovat já.“

„Tak to není. Jde mi o Honzu.“

„Jenže nežiješ s Honzou, ale se mnou.“ Odešel z místnosti, ani se nenajedl.

9. prosince, David

Spal jsem v pokoji pro hosty. Přesnějšší by však bylo tvrzení, že jsem v pokoji pro hosty ležel na posteli a snažil se usnout. Přemýšlel jsem o absurdní hádce s Hanou. Hádce o tom, jak chci Honzovo místo, i když to nebyla pravda.

Hanino obviňování mě sice naštvalo, ale nejvíc jsem byl vytočený na sebe. Že jsem se nechal vyprovokovat. Že jsem přistoupil na její hypotézu, že to místo vážně chci. Nepamatoval jsem si přesně, co jsem řekl. Přesto jsem si moc dobře vybavoval, jak jsem jí vykládal, že já jsem nejlepší. Že já řeším průšvihy ostatních na oddělení. A ona mě dostatečně nepodporuje a snaží se ve mně vzbudit dojem, že jsem neschopná nula. Přitom jsem věděl, že tenhle dojem se ve mně ona vzbudit nesnaží. Že si vystačím sám.

Podářilo se mi usnout až k ránu.

V devět mě probudily hlasy z chodby. Vstal jsem a narazil tam na Hanu s Aňou. Aňa ke mně okamžitě přiběhla a chtěla vzít do náruče.

Překvapilo mě, že na sobě má bundu. „Proč je oblečená?“ zeptal jsem se Hany. Protože jsme byli domluveni, že ona s Karolínou stráví víkend v hotelu s wellness, zatímco já budu hlídat děti – Aňu i oba kluky Karolíny a Roberta.

„Dohodla jsem se s Karolínou, že vezmeme děti s sebou. V hotelu s tím neměli problém, ráno jsem tam volala. Alespoň budeš mít čas řešit vraždu přítelkyně Nagyova syna. Ahoj.“ Vzala Aňu a vyšla s ní k autu.

Podíval jsem se na kufry na zemi. Měl bych jí je odnést do auta. Místo toho jsem se otočil a vrátil se do postele. Sice to nevyšlo, ale věděl jsem, že chtěla říct, že alespoň budu mít čas připravit Honzu o místo.

Vstal jsem v jedenáct a uvařil oběd, ke kterému přišel jen Tomáš.

„Kde je Eliška?“ Že bych měl štěstí a ta holka se rozhodla vrátit domů?

„Uvnitř.“ Kývnul na stodolu. „Učí se.“ Zašklebil se.

„V sobotu v poledne?“

„Jo. Včera zvorala test z matiky, tak se rozhodla, že se bude celý víkend učit, aby si to v pondělí opravila. Trochu jsme se kvůli tomu chytli. Chtěla, abych s ní zůstal doma a učil se s ní, jenže Matyáš má ty narozky. Řekl jsem jí, že se na matiku podíváme zítra, ale prý jsem ignorant, který ji nechápe. S ženskýma je to někdy fakt voprz.“

Pár minut jsme jedli mlčky.

„Jak to, že nehlídáš děcka?“ zajímalo ho.

„Protože s ženskýma je to velmi často fakt voprz.“

Rozesmál se. „Říkal jsem někdy.“

„Já jsem tě slyšel. Ale jsem starší a zkušenější, takže jsem si tvé tvrzení dovolil víc přiblížit realitě.“

Od dalšího rozebírání problematiky soužití se ženami mě vyrušil mobil. Volal mi ředitel věznice. Jakub Nagy mi vzkazoval, že už za ním nemám chodit. A nejen to. Prý už ani nemám pátrat po Dominicině vraždi, protože její vraždu spáchal on.

„On se vám přiznal, že Dominiku zavraždil?“ zeptal jsem se nevěřičně.

„Taky mě to docela překvapilo, ale přesně tohle řekl.“

„Díky.“ Ukončil jsem hovor. Co to bylo za blbý vtíp? Proč by se najednou přiznával k vraždě, když sedm let popíral, že by ji spáchal? A hlavně – když ji nespáchal?

„Děje se něco?“ zajímal se Tomáš.

„Jo, mám problém.“

„V práci, nebo s Hanou?“

„V práci. Takže i s Hanou,“ dodal jsem okamžitě. „Musím si jet s někým promluvit.“

„Tati, můžu si půjčit oktávku? Potřebujeme zajet nakoupit na tu oslavu. Zítra ráno ji vrátím.“

„Jo.“ Proč by kruci Jakub najednou přiznával, že vraždil? Mohl jsem se splést a on to skutečně udělal? Ale proč by se přiznával právě teď? Došlo mi, co jsem Tomášovi odsouhlasil. Oslava, chlast, auto. „Jestli budeš pít, nebo si vezmeš něco jiného, zavoláš mi a já ti zařídím odvoz, jasné?“

„Jasně. Ten obrázek kluka, co sedl za volant ožralý a přišel o obě nohy, jen tak z hlavy nevymažu.“

„A co ty dva mrtvé z té nehody?“

Jen pokrčil rameny.

Zvláštní. Víc odstrašující jsou pro lidi příběhy přeživších než těch, co už nic říct nemůžou. No, vlastně to bylo asi pochopitelné právě z tohoto důvodu. Proto někteří pachatelé vražd odcházeli od soudu se směšně nízkými tresty. Oni na city soudci ještě hrát mohli, oběti už ne.

Odjel jsem za Jakubem do věznice.

Nebyl jsem odveden do místnosti určené k rozhovoru mezi obviněným a jeho advokátem jako obvykle, ale k řediteli.

„Vy pracujete i v sobotu?“ zajímalo mě, jakmile jsme se pozdravili.

„Běžně ne, jen když nastane problém...“

„Ten problém je Jakub Nagy?“

„Ne, to ne,“ uklidnil mě.

„Rád bych s ním mluvil.“

„On s vámi ne.“

„Chtěl bych to slyšet od něj.“

„Jak chcete. Můžu vám ho nechat přivést, ale nemůžu ho přinutit s vámi mluvit.“

„To zvládnou sám.“

Během pár minut jsem se ocitl v místnosti se zamřížovaným oknem, do které za chvíli přivedli Jakuba. Zůstal stát u dveří. „Požádal jsem ředitele, aby vám vyřídil, že sem už nemáte chodit.“

„Proč?“

„To jsem mu řekl.“

„Chci to slyšet od vás.“

„Udělal jsem to.“

„Co přesně?“

„Bodnul jsem Dominiku.“

„Proč jste to udělal?“

„Pohádali jsme se.“

„Kvůli čemu?“

„To už si nepamatuju.“

„A pak?“

„Odjel jsem domů. Tam jsem si všiml krve na mikině, tak jsem ji dal vyprat a šel jsem spát.“

„Proč jste ráno tu mikinu předal vyšetřovatelům?“

„Ptali se na ni.“

„Řekl jste mi, že jste věděl, že i po vyprání na ní bude možné najít krev. Proč jste jim ji dával dobrovolně, když na to neměli povolení?“

„Nenapadlo mě, že si ji odvezou. Myslel jsem, že ji budou chtít jenom vidět.“

„To je zvláštní. Nejdřív jste jim dal věci z toho večera bez mikiny. Řekli vám, že si je vezmou s sebou na ředitelství. Až pak se ptali

na mikinu. Muselo vám být jasné, že si ji vezmou spolu s těmi ostatními věcmi.“

„Ten večer jsem pil a hulil. Ráno mi to ještě pořádně nemyslelo.“

„Proč jste nezavolał otci, když za vámi přišli vyšetřovatelé a ptali se vás na přítelkyni, kterou jste zavraždil?“

Jen pokrčil rameny.

„Já vám, Jakube, nevěřím.“

„To je docela ironické. Nevěřili mi, když jsem tvrdil, že jsem to neudělal. Teď mi zase nebudete věřit, když řeknu, že jsem to udělal.“

Řeknu, ne *přiznám se*. Tušil jsem, že mi lže. „Proč se přiznáváte k něčemu, co jste neudělal?“

„Udělal jsem to. Celou dobu jsem tvrdil, že ne, protože jsem si myslel, že mě odsud táta dostane, ale už mě to nebaví. Nebaví mě rozebírat, co jsem komu řekl a jak dobře jsem koho znal. Nebaví mě, že sem chodíte skoro každý den a vyptáváte se.“

„Máte snad na práci něco lepšího?“ neodpustil jsem si jízlivou otázku.

Přešel ji mlčením. Zaklepal na dveře. „Nechám tátovi vzkázat, že po vás už nemá chtít, abyste to vyšetřoval. Řeknu, že jsem to udělal.“ Opustil místnost.

Do prdele! Jak to mám teď řešit, když se mnou odmítá mluvit?

Byl jsem na cestě domů, když mi zavolał Robert. „Slyšel jsem, že ti odpadlo hlídání, tak předpokládám, že se nudíš. Stav se. Jsem doma.“

Souhlasil jsem. Potřeboval jsem s ním probrat, co mi Jakub řekl.

Seděli jsme v Robertově pracovně a rozebírali Jakubovo *přiznání*. Shrnul jsem to: „Bohužel musím uznat, že se ostravští vyšetřovatelé věnovali Dominičině vraždě velmi zevrubně. Vyslechli všechny, co

byli na chatě. Zajistili jejich oblečení, podrobili ho biologickému zkoumání a hledali na něm krev oběti. Měli tam i psy, se kterými prošli přílehlý les a hledali cokoli, co by do něj mohl pachatel zahodit. V celé chatě sebrali otisky a biologický materiál. Od operátorů zjistili, která mobilní čísla byla v době činu na místě. Dokonce proklepli i lidi, kteří v okolí vykrádali chaty. Prověřili Dominičinu minulost. Vyslechli její matku, spolužáky, kamarády. Nic to nepřineslo. Žádný další potenciální podezřelý. Zato Jakub Nagy se s ní podle svědků ten večer pohádal. Po její vraždě se na jeho mikině, kterou měl doma vypranou, našla krev. Podle znalce výška pachatele odpovídá výšce Jakuba Nagye. Prošel jsem si celý spis, ale na rovinu říkám, že kdybych to vyšetřoval já, asi bych neudělal nic jinak.“

„Takže Jakub Nagy vraždil?“ zeptal se Robert.

„Ne. Myslím, že by se už přiznal, kdyby to udělal.“

„Lidi lžou. Chápu, že máš pocit, že dokážeš rozmluvit všechny, ale i ty jsi zažil pár pachatelů, u kterých se ti to nepovedlo,“ připomněl mi.

„Jenže Jakub Nagy není jako oni. Když se pachatel nepřizná ani po odsouzení, zpravidla se jedná o narcistu, který potřebuje na své okolí působit jako nevinný. Nebo rovnou jako oběť justičního systému. Většina pachatelů takových není. Naopak se jim uleví, jakmile můžou přiznat, co udělali.“

„Vážně?“ Upřeně mě při té otázce sledoval.

„Jo. V Jakobově chování jsem nezaznamenal stopy narcismu. Kdyby skutečně vraždil on, řekl by to. On ale jen přiznal, že ten večer pil a hulil. A pak pod vlivem řídil.“

„Vážně se pachatelům uleví, když se přiznají?“ zopakoval mi znovu otázku. Pořád ze mě nespouštěl pohled.

Konečně mi došlo, proč ho to zajímalo. „Já jsem Flégla nezastřelil.“

„Kdyby jo, nesoudil bych tě.“

„Neudělal jsem to.“

Robert pár vteřin mlčel. Pak se vrátil k tématu Dominičiny vraždy: „Ty vlastně nemáš nic, co by se dalo použít, ať už k obvinění někoho jiného, nebo alespoň k žádosti o obnovu procesu.“

„Hm.“

Robert se na gauči lehce odsunul dozadu. Ruce si sepnul v týl. „Dobře, dejme tomu, že to neudělal. V base sedí nevinný. Smutné, ale to se stává. Když se teď přiznal, dá ti generál pokoj, ne? Nemůžeš najít vraha, pokud jeho syn tvrdí, že to udělal on.“

„Nagy mě zrovna včera upozornil na to, že jestli se mu Jakub přizná, bude předpokládat, že jsem ho přinutil, a nebude to akceptovat.“

„Trochu zvláštní načasování, ne? Včera ti tohle řekne Nagy a dneska se ti jeho syn přizná?“

„Kam tím míříš?“

„Nevím. Nemohl to udělat generál?“

„Proč by vraždil přítelkyni svého syna?“

„Třeba ho něčím vydírala. Vzpomínáš na Fajfra?“

„Vtipné, že ho zmiňuješ. Zrovna nedávno jsem si na něj vzpomněl. Ale nesouviselo to s Nagyem.“

„Tak s kým?“

„S Tomášovou Eliškou. Ta holka u nás už přes měsíc bydlí. O její rodině vím jen to, že otec sedí za podvody.“

„Uniká mi spojitost mezi ní a Fajfrem.“

„Prostě se mi nelíbí, že je u nás.“

Robert se rozesmál. „Tohle už je profesionální deformace.“ Vstal a odešel k baru. „Dáš si něco?“

„Gin.“

Prekvapeně se na mě otočil. „To byla spíš řečnická otázka.“

„Proč mi pokládáš řečnické otázky? To se z tebe stal škrťák, který mi ani nenaleje?“

„Byla to řečnická otázka, protože ty nepiješ.“

„To bych nerozebíral. Naleješ mi, nebo si mám pro flašku zajet na benzínku?“

Vytáhl druhou skleničku a nalil do ní průzračnou tekutinu. Přišel ke mně.

Natáhl jsem po ní ruku.

„Nechci ti do toho kecat, ale asi bys neměl. Vůbec,“ okomentoval to.

Natáhl jsem se ještě víc a skleničku mu sebral. „Tak mi do toho nekecej.“

Zůstal nade mnou stát. „Hele, bavme se vážně, srandičky stranou. Já jsem měl problém, ty jsi měl problém. Já jsem si od té doby nekoupil ani stírací los. Myslím, že ty by sis neměl dát ani rumovou pralinku.“

„Tak proč se mě pokaždé, když se sejdeme, ptáš, jestli si dám skleničku?“

„Jak jsem řekl – řečnická otázka. Já ti ji položím, ale vím, že ty mi vždycky řekneš *ne*.“

Natáhl jsem k němu ruku s ginem. „Na zdraví.“

„Mluvím vážně. Byl bych nerad, kdybys po návštěvě u mě začal zase pít. Už tě vidím, jak si na léčení povídáš s psychologem, dopracováváte se přesně k tomuhle momentu a ty mu říkáš *Robert mě nutil, at' se napiju*.“ Sice se usmál, jenže to nemyslel jako vtip.

„Můžu tě ujistit, že tam se nedopracuju. S psychology se nebavím.“ Pokračoval jsem vážně: „Pokud tě to uklidní, tohle ani není první sklenička, kterou jsem si poslední dobou dal. Mám to pod kontrolou, věř mi.“ Vstal jsem a přitukl si s ním.

Už to nekomentoval. Raději se vrátil k Nagyovu přiznání. „To, že ten kluk najednou otočil, musí mít svůj důvod.“

„Taky si to myslím.“

„Nejspíš jsi při některé ze svých návštěv na něco narazil a on teď nechce, aby ses v tom dál vrtal.“

„Jenom nemůžu přijít na to, co to mohlo být. Nejspíš šlo o něco, co jsme řešili, když jsem s ním mluvil naposledy. Rozebírali jsme jednotlivé lidi, co na chatě tu noc byli.“

„Takže to udělal někdo z nich?“

„Nejspíš. Ale nechápu, proč by to Jakub bral na sebe, pokud by mu došlo, že to udělal někdo z jeho kámošů.“

„Možná se tomu kámošovi cítí zavázaný. Já bych na sebe taky vzal vraždu místo tebe po tom, cos pro mě udělal,“ připomněl mi, že jsem mu před lety půjčil docela dost peněz, aby mohl splatit dluhy, co si nadělal u lichvářů.

„Víš, že ve vězení nejsou prostitutky, drogy ani chlast?“

„Fakt? Tak v tom případě si to ještě promyslím.“

Robert měl pravdu. Jestli si Jakub skutečně uvědomil, kdo to mohl udělat, musel pro něj ten člověk být hodně důležitý, že se rozhodl zůstat kvůli němu ve vězení. V tom případě asi připadal v úvahu jen jeho kámoš Albert Hanousek. Nebo jsem na to šel špatně? Udělal by tohle pro kámoše?

Vzpomněl jsem si na Tomáše. *S ženskýma je to někdy fakt voprůz.* Pro kámoše ne. Pravděpodobnější bylo, že to Jakub udělal pro nějakou holku. Protože jednou máchnout nožem a probodnout Dominice krční tepnu mohla klidně i žena. Třeba se Jakub s Dominikou nehádal proto, že by ona měla někoho jiného. Mohlo jít o Jakuba. Možná měl jinou on. A ta holka se s Dominikou pohádala.

Linda Hanousková. Ona mi přece řekla, že slyšela, jak se Dominika v chatě hádá s Jakubem. Mohla lhát. A já jsem s tou

informací Jakuba konfrontoval. Takže mu nejspíš došlo, že vraždila ona. Jestli s Jakubem něco měla, určitě byla někdy i u něj doma. Nejspíš věděla, kde mají pračku.

Takže se ten večer Jakub pohádal s Dominikou a odjel domů. Linda ji pak bodla.

Jenže jak by se dostala k Jakobovi domů a nechala tam jeho mikinu, když na chatu přijela se svým budoucím manželem a Jakobem jeho autem?

Takže Jakub byl u toho, když se Dominika s Lindou pohádala a bodla. Možná stál vedle, proto byla na jeho mikině krev. Dohodli se, že Jakub odjede domů a Linda zůstane na místě. Budou tvrdit, že když Jakub odjel, Dominika žila a Linda v chatě vůbec nebyla. Možná je i napadlo, že vyšetřovatelé budou Jakuba podezírat. Ale asi si oba mysleli, že mu pomůže jeho otec. Přepočítali se.

Potřeboval jsem si promluvit s Lindou Hanouskovou.

„Tváříš se jako Fleming při objevu penicilinu,“ okomentoval můj výraz Robert.

„Ten se netvářil, protože pořádně netušil, co to objevil,“ reagoval jsem automaticky. Myšlenkami jsem ale byl u Lindy Hanouskové. „Možná jsem objevil něco převratnějšího než penicilin,“ dodal jsem.

„Vraha?“

Řekl jsem mu, co mi právě došlo. Během toho jsem vypil ještě dva panáky. Takže za to, co pak následovalo, možná mohl gin. Protože jsem se na odchodu zeptal Roberta, jestli si vážně myslí, že kdybych Flégla zastřelil, někomu bych se k tomu přiznával.

Odešel jsem dřív, než se vzpamatoval a stihl odpovědět.

Domů jsem se nechal přivézt Robertovými známými. Když jsem v poledne říkal Tomášovi, že mu případně zařídím odvoz, netušil jsem, že ho budu ten den ještě sám potřebovat.

Sedl jsem si do obýváku a znovu pročítal podklady, které jsem k případu získal.

Seznam telefonních čísel, která se nacházela v době vraždy v okolí chaty. Lokace mobilních telefonů nebyla přesná na metry, takže bohužel nešlo určit, čím mobil se v době vraždy nacházel přímo v chatě, ale nikdo cizí s mobilem tam určitě nebyl.

Zprávy z laborky o stopách krve na Jakobově mikině.

Zprávy ze soudního popisující Dominičino zranění.

Procházel jsem výpovědi svědků ihned po činu. Zaměřoval jsem se na Lindu Hanouskovou, jenže se nezdálo, že bych objevil něco, co by mi pomohlo usvědčit ji z vraždy.

Zakručelo mi v břiše. Podíval jsem se na hodinky. Bylo skoro půl šesté a mně došlo, že jsem toho dneska moc nesnědl, takže bych to měl napravit.

Vstal jsem z gauče a zamířil do kuchyně. V jednu chvíli jsem se musel přidržet stěny. Příčinou mé vratké chůze byla flaška ginu, která stála v obýváku na stole. Ani jsem si ji nemusel kupovat. Měl jsem ji doma už přes týden schovanou. Vlastně *schovanou* byl nevhodný výraz. Já jsem ji neschoval, jen jsem ji dal na místo, kde by ji nikdo nehledal.

Uvědomoval jsem si, že jsem Haně slíbil, že už nebudu pít. Ale proč bych nemohl? Byl jsem sám, protože odjela na víkend a vzala s sebou Aňu. V práci jsem měl volno. Mohl jsem si dovolit na jeden večer vypnout. Abstinovat můžu od zítřka.

Otevřel jsem ledničku a zjišťoval, na co mám chuť, když mě polekal hlas za mnou. Předpokládal jsem, že jsem doma sám, a tak mě Eliška, která promluvila, hodně překvapila.

„Dobrý večer, taky jsem dostala hlad.“

Dveře jsem zavřel a přesunul se ke kávovaru.

Eliška zůstala stát a jen se na mě dívala. Dlouhé tmavé vlasy měla rozpuštěné. Ve slabě osvětlené kuchyni jsem si všiml, že vypadá jako mladší verze Tamary. Otočil jsem se k ní zády a spustil kávovar. Došlo mi, že jsme doma sami. Kruci. Tohle byla přesně ta situace, které jsem se chtěl vyhnout.

Jakmile kávovar ztichl, Eliška mi nabídla, že by mohla uvařit.

Na co si to tady hraje? Není moje manželka, aby mi vařila!

S hrnkem kávy v ruce jsem se otočil a zjistil, že mě u ledničky vystřídala.

„Mohla bych udělat vajíčka, nebo třeba –“

„Ne,“ přerušil jsem ji.

Otočila se a upřela na mě modré oči, které se však teď zdály tmavé. Nejistě se usmála. „Jako že nechcete vajíčka, nebo vůbec nechcete, abych něco vařila?“

Nechci tě ve své kuchyni!

Nechci, aby ses tady motala, a už vůbec ne, když jsme tady sami!

Nechci se kvůli tobě ve svém vlastním domě cítit jako vetřelec!

Nechci mít výčitky, že mi na stole v obýváku stojí flaška ginu a ty bys ji mohla vidět! Že bys to mohla říct Haně nebo Tomášovi.

Od Roberta jsem spěchal domů, protože jsem si myslel, že tady nikdo nebude. Že si budu moct v klidu sednout a opít se. Měla to být moje poslední flaška na hodně dlouho. Ale nepočítal jsem s tím, že mi do domu vleze cizí holka.

Došlo mi, že se na mě pořád mlčky dívá. Vyčítavě, protože si určitě všimla flašky v obýváku a od Tomáše věděla, že jsem byl na léčení.

„Vy v práci řešíte vraždy, že?“ zeptala se s vážným výrazem.

„Taky.“

„Taky? Takže třeba i podvody?“

Bylo mi jasné, že se ptá kvůli svému otci. „Ne, ty ne.“

„Je složité někoho obvinít z trestného činu?“

„Někoho obvinít složité není. Složitě je mu to dokázat.“

„Co je potřeba k tomu, abyste dokázal, že někdo něco udělal?“

„Důkazy.“ Doufala snad, že jí pomůžu s očištěním jejího otce? V tom případě se může postavit do fronty za Nagye. I když ten má aspoň páky na to, přimět mě udělat, co chce.

„Vadí vám, že jsem tady?“ změnila téma.

„Není ti ještě ani osmnáct, takže si nemyslím, že je vhodné, abys tady bývala tak často.“ Musel jsem se držet, abych jí neřekl, co si skutečně myslím.

„Mým rodičům nevadí, že jsem tady.“

Ale mně jo! „Vědí vůbec, že jsi tady? Nebo si myslí, že jsi u nějaké kamarádky?“

Pokrčila rameny. „Ono je jim to asi spíš jedno.“

Jedno? Hana se možná nechává ovlivnit srdceryvnými historkami o nefungující rodině. Já ne. Ano, já ne, protože jsem přes dvacet let žil s manipulativním psychopatem. A pak jsem dalších dvacet let jednal s vrahy a kriminálníky.

Otočil jsem se k ní zády.

Vybavil jsem si, co mi dneska řekl Robert. Možná měl pravdu. Celý život jsem se snažil zjistit, kdo mi co tají a proč. Odhaloval jsem v lidech jen to nejhorší. Asi se to na mně podepsalo a já jsem Elišku špatně odhadl.

Došlo mi, že ji vlastně vůbec neznám. Byla to přítelkyně mého syna, a jestli ho nechci naštvat, měl bych se alespoň pokusit s ní vycházet. Chtěl jsem se jí omluvit. Ale když jsem se otočil, zjistil jsem, že v místnosti už není. Vykročil jsem ke dveřím do zimní zahrady. Předpokládal jsem, že se vrátila do stodoly, a chtěl jít za ní.

Myslela jsem si, že si budeme jen povídat, on se ke mně ale začal chovat hrubě, tak jsem utekla do stodoly. Přišel tam za mnou. Byli jsme sami a já jsem se nemohla bránit...

Robert měl nejspíš pravdu. Hana s Tomášem taky. Eliška je normální, já ne. Vybavil se mi totiž výslech na inspekci po tom, co mě Sandra obvinila ze znásilnění. Na bzučivý zvuk žárovky, který se nesl místností. Lidský pach prolínající se s oděrem dezinfekce. Ten pocit bezmoci, kterým mi nasákla každá buňka v těle.

Dost! Měl bych se srovnat a jít se Elišce omluvit.

„Nemusíš se omlouvat cizí holce, která ve tvém domě ani nemá co dělat.“

Polekaně jsem se obrátil za hlasem.

U kávovaru stál Štefan. V obličeji měl stejný povýšenecký výraz jako vždycky.

„Ano, shodneme se na tom, že dělat u policie byla hloupost. Kdyby sis dodělal práva a věnoval se praxi, nejspíš by ses k té holce teď tak nechoval. Ale souhlasím s tím, že tady nemá co dělat. Tomáš by s ní rozhodně neměl chodit. Na rodinu nevrhá dobré světlo, že můj vnuk chodí s dcerou odsouzeného podvodníka.“

„Ty jsi mrtvý,“ bylo jediné, na co jsem se zmohl.

Nerozhodilo ho to. „Mrtvý. To je věc názoru. Neříká se, že stále žijeme skrze své děti?“

„Jsi mrtvý, nemůžeš tady být,“ snažil jsem se mu vysvětlit. Nebo sobě?

Usmál se.

Po zádech mi přeběhl mráz.

„Jsem tady, protože tě někdo musí dát dohromady. Přimět tě, abys ses vzchopil. Abys přestal být nula a alespoň něco dokázal. Abys nezadupal do země jedinou příležitostí něco dokázat, jakou ještě máš.“

Je mrtvý. Nemůže tady stát a mluvit na mě.

Stejně pokračoval: „Sice to není to, co jsem pro tebe chtěl, ale když tě teď povýší, budeš mít alespoň možnost dotáhnout to jednou na generála. Jenže to budeš muset přestat poslouchat ty Haniny řeči. A taky se zbavit té berličky v podobě alkoholu.“

Přišel jsem snad o rozum? Ty pocity, že mi někdo vytáhl vnitřnosti z těla, byly jen předzvěstí toho, že se brzy zblázním? „Vypadni,“ dostal jsem ze sebe přiškrceným hlasem.

Rozesmál se. „Sám jsi říkal, že jsem mrtvý. Jak si tedy představuješ, že bych to měl udělat?“ Pomalým krokem se ke mně přibližoval.

„Vypadni,“ zopakoval jsem.

„Odkud? Z kuchyně? Problém ale je, že já nejsem tady,“ rozhlédl se po místnosti. Zastavil se kousek ode mě. Zvedl ruku. Položil mi prst na čelo. Cítil jsem jeho dotyk. Ledový dotyk mrtvol. Mrtvol zavřeně v černém vaku a uložené na nosítkách v chladicím boxu.

„Já jsem tady. Jsem ve tvé hlavě a nehodlám nikam odcházet. Přes čtyřicet let jsem pracoval na tom, abych se tam dostal, takže mě taková marginálie jako smrt nemůže přimět, abych *vypadl*.“

„Je to můj život. Nebudeš rozhodovat o tom, jak ho budu žít. Nedovolil jsem ti to, když jsi žil, teď ti to taky nedovolím.“ Slyšel, jak nejjistě to znělo?

„Slyšel asi není ten správný výraz. Protože já jsem ty, jsem tvými myšlenkami, rozhodnutími, pohnutkami. Všechno, co děláš, vychází ze mě.“

„Ne. Ty nejsi já.“ Přesvědčoval jsem jeho, nebo sebe?

Sundal ukazováček z mého čela. „To máš bohužel pravdu. Nejsem. Ale teď máš jedinečnou možnost nebýt úplně neschopná nula. Zjistí, kdo zavraždil Dominiku. Nech se povýšit na šéfa oddělení. Počkej pár let a pak proti Nagyovi použij, co jsi zjistil o Dominičině vrahovi. Udělej to tak, aby neměl na výběr a zařídil, ať šéfuješ ředitelství. Abych na tebe mohl být konečně aspoň trochu pyšný.“

Sevřel jsem do ruky hrnek s kávou, kterou jsem si před chvílí uvařil. To, že jsem držel něco hmatatelného, mi dodalo sebejistotu. „Vypadni! Zmiz mi ze života! Táhni už konečně do hajzlu!“ zařval jsem na něj. Mrštil jsem po něm hrnkem. Okamžitě jsem se otočil, takže jsem neviděl, jestli jsem ho trefil. Jen jsem slyšel, jak se hrnek rozbil o linku a jeho střepy dopadly na dlažbu.

Vrátil jsem se na gauč a nalil si gin. Skoro plnou skleničku. Okamžitě jsem půlku vypil.

„Jestli si myslíš, že ti to pomůže, aby ses mě zbavil, jsi na omylu.“

Podíval jsem se za hlasem.

Seděl na druhém konci gauče.

„Myslím, že alkohol to spíš zhoršuje,“ pokračoval.

Jen jsem ho mlčky pozoroval.

„Docela mě pobavilo, že ti Tomáš neřekl, že nechodí do školy a že místo toho vydělává peníze na lyžařský kurz pro Elišku. Tvrdil jsi mi přece, že Tomáš před tebou žádná tajemství nemá. Že ti říká všechno,“ pronesl posměšně.

Přemýšlel jsem, jestli je to jen halucinace. Může za ni chlast? Nebo mi přeskočilo?

„Tvrdil jsi, že ty máš s Tomášem jiný vztah, než jsem já měl s tebou. A taky si pamatuju, jak jsi řekl, že jsem jako otec stál za hovno.“

Na chvíli se odmlčel a se zájmem si mě prohlížel.

Dopil jsem gin, který mi ve skleničce zbyl.

„Taky stojíš jako otec za hovno, když se ti syn už nesvěřuje?“ zeptal se.

Položil jsem prázdnou skleničku na stůl.

Štefan pokračoval: „Řekl bych, že jsem se trefil. No spíš by to řekli jiní. Odsoudili by tě za to, že místo toho, aby ses věnoval svým dětem, raději vyšetřuješ starou vraždu, za kterou sedí cizí kluk. A proč? Ten kluk tě nepotřebuje. Tvé děti ano. Ty se ale domů chodíš jenom vyspat. Ani dceři nepřčteš pohádku,“ vyprskl smíchy. „Já tě neodsuzuju. Já to chápu. Jenom by mě zajímalo, zda si uvědomuješ, že děláš totéž, co jsem dělával já.“

Ne, drahý otče, já neponižuju a netýrám celou rodinu.

Pokračoval: „Taky by mě zajímaly tvé důvody, proč to děláš. Protože já jsem měl vždycky jasno. Dělal jsem to proto, abych v životě něčeho dosáhl. Někým byl. Měl určité společenské postavení. Pokud jde o tebe, vypadá to, že se zahrabáváš v práci jen proto, abys utekl od toho zpackaného života, který vedeš.“

„Zpackaný život? Neřekl bych. Mám rodinu.“

„Rodina,“ zopakoval po mně. „Podle mě se dost přeceňuje. Mladý Nagy by mohl vyprávět. Kvůli své rodině si odsedí třináct let.“

Nechápal jsem, o čem to mluví.

9. prosince, Hana

Děti konečně usnuly a tak jsme měly s Karolínou chvíli čas jen pro sebe. Seděly jsme v hotelovém apartmá, kam nám před pár minutami přinesli láhev vína. Karolína nám oběma nalila.

„Promiň, že jsem ti zkažila víkend,“ omluvila jsem se jí.

„Není zkažený. Jen je jako jiné víkendy, kdy se starám o kluky. Ten původní plán byl až moc zalitý sluncem. Víkend bez dětí,“ povzdychla si rádoby smutně. Usmívala se však u toho.

„Tak na jiný víkend bez dětí,“ pronesla jsem. Přitukly jsme si.

„David musel do práce?“ zajímala se, proč jsem změnila plány.

„Ne. Včera večer jsme se trochu chytli.“

„Chceš o tom mluvit?“

Řekla jsem jí o naší hádce ohledně Honzova místa. Karolína na to nereagovala. Seděla na gauči a dívala se z okna. Na stovky světel, která zářila z města vzdáleného několik desítek kilometrů od nás.

Napila jsem se vína i přesto, že jsem na něj vůbec neměla chuť. Kamarádčino mlčení mě znervózňovalo.

Po chvíli se na mě podívala. „Poslední dobou mám pocit, že nejси ve své kůži. Konkrétně od doby, co ses vrátila do práce.“

„Jo, protože jsem si myslela, že zvládnu skloubit práci a Aňu. Jenže teď si uvědomuju, že nezvládám ani jedno. Nejsem dobrá máma ani vyšetřovatelka. Asi jsem se unáhlila, měla jsem zůstat doma,“ vyslovila jsem nahlas to, o čem jsem dneska přemýšlela celý den.

„Pořád můžeš z práce odejít, ne? Finančně to pro vás s Davidem nebude problém.“

„Jo, to můžu.“ *Ale nechci*, měla jsem chuť dodat. Nechci být máma, která si – až jí dítě odejde na vysokou – uvědomí, že dvacet let žila jen pro něj a teď se cítí prázdná a sama. Máma, která má problém nechat své dítě žít jeho život, protože by pak ztratila smysl toho svého. Jistě, mohla jsem od policie odejít a zůstat doma. Nechat se živit partnerem, jako to dělala Karolína. Být na něm finančně naprosto závislá.

Vybavilo se mi, co mi před pár měsíci řekla Kristýna, Karolínina sestra. Grilovali jsme u nás a Kristýna už měla trochu upito. Přišla mi pomoci do kuchyně, a protože jsme byly samy, docela se rozpovídala: „Dřív jsem Karolíně záviděla, že má finančně zajištěného chlapa, který se postará o ni i o kluky. Kupuje jí kytky a šperky. Ono to ale vypadá hezky jen navenek. Víš, za co dostala ten řetízek, co nám dneska ukazovala? Robert to půl roku táhl s nějakou ženskou a Karolína mu na to přišla.“

Nechtěla jsem Karolínu pomlouvat. „Robert bohužel není jediný chlap, který měl románek. Hlavní je, že si to vyřešili.“

Podívala se na mě jako na blázna. „Tohle nebylo poprvé a vsadím se s tebou, o co chceš, že ani naposled. Nejhorší na tom podle mě je, že ona si to moc dobře uvědomuje, jen s tím nemůže nic dělat. Jednou se mi svěřila, že by od něj odešla, ale nechce na kluky zůstat sama a bez prostředků. Takže se rozhodla mu raději trpět jeho úlety a tvářit se, že je v pohodě, jenže já vím, že není.“

Že si Robert s věrností velké vrásky nedělá, jsem věděla. Netušila jsem však, že mu Karolína na dlouhotrvající nevěru přišla. A že by od něj odešla, kdyby na něm nebyla závislá.

Já jsem takhle dopadnout nechtěla. Bylo mi jako Elišce, když jsem přišla o podstatnou část rodiny. Sestra s tátou se zabili a máma to psychicky nezvládla. Musela jsem se starat o ni i o sebe. Čím dýl to

trvalo, tím víc jsem se naučila spoléhat se v životě jen na sebe. Po pár letech jsem už ani nestála o to, aby mi někdo pomáhal a podporoval mě. Žila jsem takhle už pětadvacet let. Nemohla jsem to teď změnit. Ani jsem netušila, jak bych měla. Proto jsem asi tak spěchala s návratem do práce. Protože jsem nechtěla být na nikom závislá. Ani když tím někým měl být David.

Takže co jsem teď měla dělat? Dát výpověď ze služebního poměru? A jakou práci si najít? Nikdy jsem nic jiného nedělala. Brigády během střední jsem si do životopisu dát nemohla. Navíc mě práce u policie bavila a dávala mi smysl. Neměla bych být pro svou dceru v životě vzorem? Aby nedopadla jako Karolína?

Došlo mi, že kamarádka sedí vedle mě, a zastyděla jsem se za tu myšlenku.

Karolína se na mě otočila. „No možná si ten konec u policie ještě promysli. Nikdy nevíš, co se stane. Mohla bys toho litovat.“

„Hm.“

„Pokud jde o Davida, proč by neměl chtít povýšit, když mu to ředitel nabízí? Víím, že máš Honzu ráda, ale jak jsem řekla, nikdy nevíš. Možná až Honza odejde, mohl by David změnit ředitelův názor na tebe. Mohla bys pak práci víc přizpůsobit Aně a nemusela mít výčitky, že to nezvládáš.“

„To je dost sobecké, ne?“

„Co je na tom sobeckého? Jestli ten ředitelův syn neudělal, za co ho odsoudili, a Davidovi se to povede dokázat, zasloužil by si povýšit rovnou na ředitele. Je mi špatně z představy, že dvacetiletý kluk má zničený život jen proto, že někdo odflákl svou práci.“

„Taky jsem jednou málem obvinila nevinného,“ připomněla jsem jí.

„Jo. A kdo to vyřešil? David. Takže kdyby bylo na mně, řediteloval by vám všem,“ pronesla už s úsměvem.

10. prosince, David

Vzbudil jsem se v osm s šílenou kocovinou. Dopil jsem, co mi po nočním tahu ve skleničce zbylo – takže asi dva panáky – osprchoval se a uklidil rozbitý hrnek s rozlitou kávou. Pak jsem se vydal na krátkou procházku. Vzal jsem si na ni s sebou prázdnou flašku od ginu. Ušel jsem několik stovek metrů až ke svému cíli – kontejnerům na tříděný odpad – hodil ji tam a rychlým tempem se vracel domů.

Věděl jsem, že házet doma flašku do koše nebo do popelnice by se mi mohlo vymstít. A nešlo o to, že by Hana byla háklivá na prohřešky spojené s chybným tříděním odpadu.

Doma jsem si šel znovu lehnout. Vzbudil jsem se v jedenáct. Zavolal jsem kámošovi Tiborovi, že bych potřeboval hodit do Ostravy. Necítil jsem se na řízení. Jemu jsem řekl, že si před výslechem podezřelého potřebuju projít podklady. Takže jsem celou cestu čuměl do papírů, které jsem si s sebou vzal. Stejně jsem nevnímal shluk písmen, která předurčila život Jakuba Nagye na několik dalších let.

Zazvonil jsem na zvonek manželů Hanouskových. Otevřít mi – vzhledem k manželově zlomené noze – přišla těhotná Linda Hanousková. Neušlo mi, že měří o pár centimetrů míň než Jakub Nagy. Takže vrahem mohla být klidně ona.

„Můžeme si promluvit venku?“ požádal jsem ji.

„Proč?“

„Protože nechci, aby nás slyšel váš manžel.“

„Jde o Jakuba?“

„Ano.“

„Nevím nic víc, než jsem vám už řekla.“

„Stejně bych s vámi chtěl mluvit.“

Naše dlouhá diskuse bohužel upoutala pozornost jejího manžela.

„Kdo to je, Lindo?“ ozval se jeho hlas z nitra domu.

„Ten z kriminálky, co tady byl minule.“

„Můžeme ven?“ požádal jsem ji znovu.

Než mi stihla odpovědět, zaslechl jsem nezaměnitelný zvuk berlí šoupajících se po podlaze. Blížily se.

„Můžete mluvit před mým manželem,“ přerušila hluk berlí Linda Hanousková.

„Raději bych –“

Ani jsem to nestihl doříct, protože mě přerušil Albert Hanousek.

„Pojďte dál a nestůjte ve dveřích.“

Ač nerad, poslechl jsem.

Počkal jsem, až se manžel Lindy Hanouskové uvelebí na sedačce, a poté jsem ji požádal o kafe. Šla mi ho uvařit do kuchyně. Ta sice sousedila s obývacím, ale alespoň trochu soukromí nabízela. Okamžitě jsem vstal a vyrazil za ní. Její manžel se mohl v místnosti každou chvíli objevit, takže jsem to musel vyřešit rychle. „Vím o vás a Jakobovi,“ začal jsem proto rovnou.

„Prosím?“

„Vážně chcete, abych to řešil před vaším manželem?“ zeptal jsem se místo odpovědi.

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíte. Co byste měl řešit před mým manželem?“

„Vím o vás a Jakobovi. Řekl mi to.“ Lhal jsem. U oficiálního výsledku bych si to nemohl dovolit, jenže tohle nebyl oficiální výsledek.

„Co vám řekl?“

„Řekl mi o vás.“ Potřeboval jsem ji dostat pod tlak, ale zároveň toho moc neprozrazovat. „Můžeme to probrat venku?“

„Já vůbec ne –“

„Co chcete s mou ženou probírat venku?“ ozval se Hanousek za mnou.

Proč jsem ho neslyšel přicházet? Otočil jsem se na něj. „Omlouvám se, ale je to důležité a potřebuju to probrat v soukromí.“ Při pohledu na něj jsem zjistil, že se do kuchyně přemístil bez berlí. Proto jsem ho neslyšel. Teď se jen opíral špičkou sádky o podlahu, aby neztratil rovnováhu.

„Víte co? Bez toho kafe se obejdete. Teď půjdeme všichni vedle a vy mi řeknete, co po mé ženě chcete. Jestli se vám můj návrh nelíbí, můžete rovnou odejít. A kdybyste s tím měl náhodou problém, zavolám policii. Mluvil jsem o vás s kámošem. Řekl, že tady nemáte co dělat. Vražda Dominiky je uzavřena. Vy ji nevyšetřujete. Pozval jsem vás dál jen proto, že se zdálo, že chcete pomoci Kubovi. Pokud nás ale budete otravovat, klidně vás vyhodím. Jasně?“

V podstatě měl pravdu. Rozhodl jsem se tedy oželet kafe – i když jsem ho dost potřeboval – a zase jsem se vrátil do obýváku. S Lindou Hanouskovou v závěsu. Ta pomohla manželovi dostat se na gauč a usadila se vedle něj.

Byl jsem vděčný alespoň za to, že sedím proti nim a můžu tak pozorovat jejich reakce. „Lindo, vím o vás a Jakubovi.“

„To už jste říkal, jen pořád nechápu, co tím myslíte,“ odpověděla. Rozhodl jsem se to risknout. „Že jste spolu měli poměr.“

Albert Hanousek vybuchl smíchy. „Kdo vám takovou blbost nakecal?“

„Jakub Nagy,“ pokračoval jsem.

„Nesmysl. Kuba by si něco takového nevymyslel. Tak kdo?“
Ignoroval jsem jeho otázku. „Je to pravda?“ zeptal jsem se místo toho jeho ženy.

„Ne,“ popřela to kategoricky.

„Byla jste v tom pokoji, když se Jakub hádal s Dominikou?“

„Ne. Už jsem vám řekla, že jsem stála venku a slyšela je přes okno.“

Podíval jsem se na jejího manžela. Nezdál se tou informací překvapený. „Vy o tom víte?“ zajímalo mě.

„Jo, Linda mi to řekla už tenkrát. Požádal jsem ji, aby to nikde nevytahovala, že by to Kubovi přitížilo.“

„Vešla jste během té jejich hádky dovnitř chaty?“ zeptal jsem se Lindy.

„Ne, nechtěla jsem je rušit.“

„A pak?“

„Vrátila jsem se k ohni.“

Konverzace se v podobném duchu nesla ještě pár minut. Začínal jsem se přiklánět k názoru, že Linda Hanousková nevráždila. Absolutně jsem ale netušil, kdo jo.

Manželům jsem na odchodu dal svou vizitku a požádal je, aby mi zavolali, kdyby si na něco vzpomněli. Předpokládal jsem, že ji vyhodí, jen co za mnou zavřou dveře.

Kafe jsem si nakonec koupil na benzínce cestou domů. To už jsem seděl na místě spolujezdce a bavil se s Tiborem, který řídil.

Hana už byla doma. Našel jsem ji v zimní zahradě. Pohled upírala ven a zdálo se, že si mého příchodu ani nevšimla.

„Ahoj. Nechci se opakovat, ale je tady docela zima.“

„Ahoj.“ Usmála se. „Čekala jsem, že přijede princ na bílém koni a zahřeje mě.“ Vypadalo to, že během víkendu s Karolínou zapomněla na naši páteční hádku.

„Mrzí mě, že ti musím brát iluze, jenže princové na bílých koních už vymřeli. Zůstali jen policajti v černých autech. Jeden z nich by ti ale mohl v krbu rozdělat oheň.“

Podepřela si hlavu rukou. „To by bylo fajn. Díky.“

Chopil jsem se toho a zeptal se na Aňu. Dozvěděl jsem se, že cestou domů v autě nespala, takže to teď dohání. Jakmile jsem rozdělal oheň, sedl jsem si vedle Hany. Během chvíle jsem ucítil příjemné teplo sálající z krbu.

Hana si opřela hlavu o mé rameno. „Omlouvám se za ten pátek. Přehnal jsem to.“

„V pohodě.“

„Není to v pohodě. Měla bych tě podporovat. Taky ti chci říct, že vím, že Honzu o místo připravit nechceš. Pokud ti tu pozici Nagy nabízí, měl bys to vzít, nebo to minimálně zvážit.“

„Komu budu šéfovat, když všichni odejdou?“ zeptal jsem se pobaveně.

Zvedla hlavu, aby mi viděla do očí. „Nemyslela jsem to vážně. Dobře, Pursa by možná odešel, ale to bys vyřešil.“

„To muselo dát Karolíně hodně práce, než tě o tom přesvědčila,“ pronesl jsem naoko vážně.

„No to víš, měla na to skoro dva dny.“ Otočila se tak, aby se na mě mohla zpřímá dívat. Zvážněla. „Můžeš mi prominout, že jsem se chovala jako kráva? Protože pravda je, že si myslím, že by z tebe byl skvělý šéf. Jsi chytrý, máš zkušenosti a dovedeš se do lidí vcítit. Taky umíš jednat s vedením, a zároveň neshodit kolegy. A vím, že za každého z nás by ses rval jako lev, kdyby bylo potřeba.“

„Abych nezpychl.“ Mrkl jsem na ni.

„Myslím to vážně, Davide.“

„I to, že umím jednat s vedením?“

Rozesmála se. „Když máš zrovna náladu.“

„Dobře. Beru tvou omluvu. Ale pořád platí, že Honzovo místo nechci.“

„Kdyby sis to rozmyslel, stoprocentně tě podpořím. Zasloužil by sis to po tom všem, co se poslední dobou dělo.“

Zase si opřela hlavu o mé rameno. Začala mi vyprávět, jaký měla víkend. Vnímal jsem ji jen napůl. Myslel jsem na Nagyovu nabídku, že by ze mě udělal šéfa oddělení. Hlavně na to, že je už naprosto bezpředmětná, protože jsem Dominičinu vrahovi nebyl ani o kousek blíž, než když jsem na případu začal dělat. Navíc mě absolutně nenapadlo, jakým směrem vyšetřování dál povedu.

„Ahoj. Neviděli jste Elišku?“

Oba jsme se s Hanou otočili na Tomáše, který se objevil ve dveřích.

„Ne. Byla jsem celý víkend pryč. Vrátila jsem se před hodinou,“ odpověděla mu Hana.

„Neviděl jsem ji,“ zalhal jsem bleskově. Okamžitě se mi vybavila včerejší scéna v kuchyni. A taky flaška ginu. Dal bych si. Stačil by mi panák nebo dva. Jen abych se zbavil toho napětí, které jsem od rána cítil.

„Není tady a nebere mi mobil,“ pokračoval Tomáš.

„Třeba šla domů,“ navrhl jsem.

„To těžko,“ prohodil můj syn.

„Má tady věci?“ zajímalo Hanu.

„Až na batoh a mobil,“ reagoval Tomáš už v podstatě z kuchyně.

Jakmile jsme s Hanou osaměli, řekla mi, že je divné, že tady Eliška není.

Nekomentoval jsem to.

„Včera tady byla?“ zajímalo ji.

„Nevím, já jsem ji neviděl. Ale asi jo. Tomáš mi vlastně včera u oběda říkal, že je ve stodole a učí se.“ *Leze to z tebe, jako když něco tajíš, Winklere! Odpovídej kruci jasně a stručně*, napomenul jsem se v duchu.

Hana se natáhla pro mobil, který měla na stole. Někomu z něj volala. Dotyčný jí to nevzal.

„Eliška mi to nebere,“ vyslovila nahlas, co jsem tušil.

Z nějakého mně nepochopitelného důvodu jí to zneklidnilo.

„Eliška se včera pohádala s Tomášem. Asi se naštvála a odešla domů,“ pokusil jsem se ji uklidnit.

„Domů by nešla. Navíc mi není jasné, proč mi nebere mobil.“

„Proč by nemohla jít domů?“

Řekla mi, s čím se jí Eliška svěřila, když s ní byla před týdnem sama ve městě.

„Proč jsi mi to neřekla dřív?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Mluvila jsem o tom, že to doma nemá jednoduché.“

„*Nemá to doma jednoduché* neznamená *přítel její matky ji obtěžuje*, kruci. Tohle je dost podstatná věc na to, abys mi to zamlčela.“

„Nic jsem ti nezamlčela, jen jsem neměla prostor ti to říct. Nechtěla jsem to řešit před Eliškou, a pokud si vzpomínáš, doma jsi zrovna moc nebyl,“ reagovala.

„Mohlas to zmínit, když jsme se kvůli ní pohádali.“

„Kdyby ses nesebral a neodešel spát do pokoje pro hosty, možná bych se k tomu dostala.“ Zhluboka se nadechla. „Nechci se hádat, dobře? Vlastně nechápu, proč z toho děláš takovou vědu. Prioritou pro mě bylo, aby byla v bezpečí. Což byla, protože jsme se dohodli, že tady může zůstat.“

Ano, v bezpečí by byla, kdybych na ni včera neřval! Ale vzápětí jsem se uklidnil tím, že pokud ji z domu vyhodila její vlastní matka, nevracela by se tam poté, co se chytla s Tomášem. Takže šla k nějaké kamarádce. Zítra si to s Tomášem ve škole vyřiká a zase se nastěhuje sem. A když budu mít štěstí, neřekne Haně ani mému synovi, že jsem včera večer chlastal.

„Měla bych k nim zajet,“ nadnesla Hana.

„Podle mě je to zbytečné. Bude u nějaké kamarádky –“ Od dalšího vysvětlování mě vyrušilo vyzvánění mého mobilu. Hovor jsem přijal.

„Dobrý den, tady Nela Truhlářová. Dostala jsem na vás číslo od Alberta Hanouska.“

S mobilem v ruce jsem vyšel ven. To jméno jsem si pamatoval ze spisu. „Dobrý den, vy jste byla na chatě ten večer, co zemřela Dominika, že?“

„Ano. Dneska jsem mluvila s Lindou a Albertem. Já... asi mám nějaké informace o Dominice... Nevím, jestli pro vás budou důležité.“

„Díky za zavolání. Všechno může být důležité,“ pokusil jsem se ji rozmluvit.

„Dominika se mi kdysi svěřila, že má problém s nějakým učitelem.“

„Z vysoké?“

„Spíš ze střední. Říkala, že už je to dýl, co ji učil, a bylo to ve Varech.“

„Jaký problém s ním měla?“

„To nevím, ale on jí zhruba dva měsíce před smrtí psal. Hodně ji to tenkrát rozrušilo. Říkala, že vůbec nechápe, kde na ni vzal číslo.“

„Řekla vám jeho jméno?“

„Ne, to ne.“

„Ani co ji učil?“

„Bohužel.“

„Byl u toho ještě někdo, když se vám s tím svěřila?“ Začínala mi být zima, chtěl jsem se vrátit do tepla.

„My jsme měly zrovna před zkouškou. Stály jsme na chodbě jen my dvě, když jí ta zpráva přišla.“

„Dobře, díky. Zkusím to prověřit. Kdybyste si ještě na něco vzpomněla, zavolejte.“

„No... Albert říkal, že vás zajímalo, co Domču rozčílilo tak, že ten víkend odjela dřív z Varů. Já to vím.“

„Souviselo to nějak s tím učitelem?“

„Ne, to ne. Šlo o její matku.“

Okamžitě jsem přestal vnímat chlad, který mě obklopoval. Touhle informací měla začít.

„Na chatě se mi Domča svěřila s tím, že jí matka o víkendu konečně řekla, kdo je její otec.“

Celou knihu a spoustu dalších najdete na
www.vmknihy.cz

Pomoc

Pokud jste se setkali s jakýmkoli typem násilí a hledáte pomoc, neváhejte se obrátit na odborníky. Už jen tím, že se někomu svěříte, si usnadníte cestu k lepšímu životu. K životu bez pocitů viny a strachu.

Nemusíte na to být sami.

Obrátit se můžete na některou z těchto organizací. Všechny poskytují svou pomoc bezplatně.

**Bílý kruh bezpečí,
pomoc obětem kriminality**

www.bkb.cz

telefon 116 006

**proFem, centrum pro oběti
domácího a sexuálního násilí**

www.profem.cz

telefon 608 222 277

**Linka bezpečí, poradenství dětem
a mladým lidem v obtížných životních
situacích i při řešení každodenních problémů**

www.linkabezpeci.cz

telefon 116 111

V sérii s Hanou Vítkovou a Davidem Winklerem již vyšlo

PODÍL VINY

Studentka Aneta Valová zastřelila v domě svých rodičů mladého souseda. Obhajuje se tím, že se jednalo o nehodu. Osobu, která vnikla do domu, údajně neviděla. A zbraň, kterou chtěla použít pouze na zastrašení domnělého lupiče, neměla vystřelit. Přesto po incidentu zůstává na místě mrtvola. S příběhem Anety je sledován také průběh vyšetřování, a to očima zkušené kriminalistky Hany Vítkové, která verzi o náhodném výstřelu nevěří. Uvěří soud tvrzení dívky, že se jednalo pouze o nešťastnou nehodu? Nebo bude odsouzena za zabití? Nebo rovnou za vraždu?

ODSOUZEN K SMRTI

Co když dojde k vraždě člověka, kterého zná jeden z dvojice vyšetřovatelů Hana Vítková a David Winkler? Podaří se dotyčnému před kolegy zatajit tuto skutečnost? Protože kdo je lépe motivován vypátrat vraha než nejbližší přítel oběti? Každá mince má ale dvě strany. Snaha dopadnout vraha a pomstít se zatemňuje mysl a přivádí člověka do nebezpečných situací. A také do míst, kterým by se vyhnul, kdyby netoužil po spravedlnosti. Ale existuje ona slepá dáma vůbec? Protože i když je vrah dopaden a postaven před soud, nikdo nezaručí, že bude spravedlivě potrestán...

VINA A TREST

Ve zchátralé textilce je nalezena mrtvá dívka. Vyšetřování okolností souvisejících s jejím úmrtím se ujímá Hana Vítková a David Winkler. Zprvu jasný případ nehody postupně komplikuje zjištění, že před lety zemřela za podobných okolností jiná žena. Hana s Davidem začínají postupně odhalovat děsivou hru nelítostného vraha. Ten je však stále o krok před nimi. Nitky případu se zamotávají a dochází k dalším tragédiím. Podaří se vyšetřovatelům vypátrat skutečného pachatele? A komu můžou při jeho hledání věřit?

ŽIVÁ MINULOST

Domníváte se, že jste doma v bezpečí? Že vám nic nehrozí? Stejně smýšlela i sedmadvacetiletá Laura Králová. Bezproblémová a nezávislá mladá žena. Přesto byla jednoho květnového rána nalezena na podlaze ve svém obývacím pokoji. Uškrcená.

Vypátrat jejího vraha je úkolem pro tým vyšetřovatelů v čele s kapitánkou Hanou Vítkovou. I přes prvotní zdání, že nikdo z okolí oběti neměl důvod připravit tuto mladou ženu o život, se Haně daří postupně odkrýt její problematickou minulost. Minulost, která mohla být důvodem Lauřiny násilné smrti.

MRTVÁ BUDOUCNOST

Kapitán David Winkler čelí obvinění z vraždy, a je proto postaven mimo službu. Nyní se za pomoci kolegů a rodiny snaží prokázat svou nevinu. Během tohoto pátrání se zaplete do násilné smrti podnikatele. Podaří se mu odhalit vraha i přesto, že již není příslušníkem policejního sboru?

SEBEVRAŽDA

V jindy klidné vesnici je nalezeno zohyzdné tělo včelaře Bedřicha Bláhy. Během vyšetřování vyjde najevo, že se zastřelil vlastní zbraní poté, co mu bylo diagnostikováno onkologické onemocnění. Příklad se tedy jeví jako jasná sebevražda. Nález dopisu, který Bláhovi zaslal psychicky narušený člověk, a zjištění, že jej před smrtí někdo sledoval, však přimějí vyšetřovatele Hanu Vítkovou a Davida Winklera uvažovat o tom, zda svůj život skutečně ukončil dobrovolně. Navíc zjišťují, že nebyl jediným vážně nemocným, který se za podezřelých okolností rozhodl ukončit svůj život. Mají snad co do činění s andělem smrti? Nebo jde v případech podezřelých sebevražd o něco zcela jiného?

Krimiromán plný napětí a nečekaných zvrátů odhaluje, že nic není takové, jak se na první pohled zdá.

Poděkování

Děkuji vám čtenářům za to, že jste dočetli až sem. Nesmírně si vaší přízně vážím a doufám, že se společně potkáme u dalšího příběhu.

Mé velké díky patří rodině, všem mým oficiálním i neoficiálním konzultantům a samozřejmě také grafičce Zuzce Bürger a korektorce Radce Pavelkové.

POHŘBENA ZAŽIVA

Veronika Martinková

Korektorka: Radmila Pavelková

Grafická úprava a sazba: Zuzana Bürger

Obálka: Zuzana Bürger

Vydalo nakladatelství VM knihy, s. r. o.,

v roce 2026

Písečná 927, Písečná

www.vmknihy.cz

Digitální formáty: www.drusala.cz

© Veronika Martinková

© VM knihy, s. r. o.

Vydání první

ISBN 978-80-909281-7-6 (pdf)

ISBN 978-80-909281-8-3 (mobi)

ISBN 978-80-909281-9-0 (epub)

